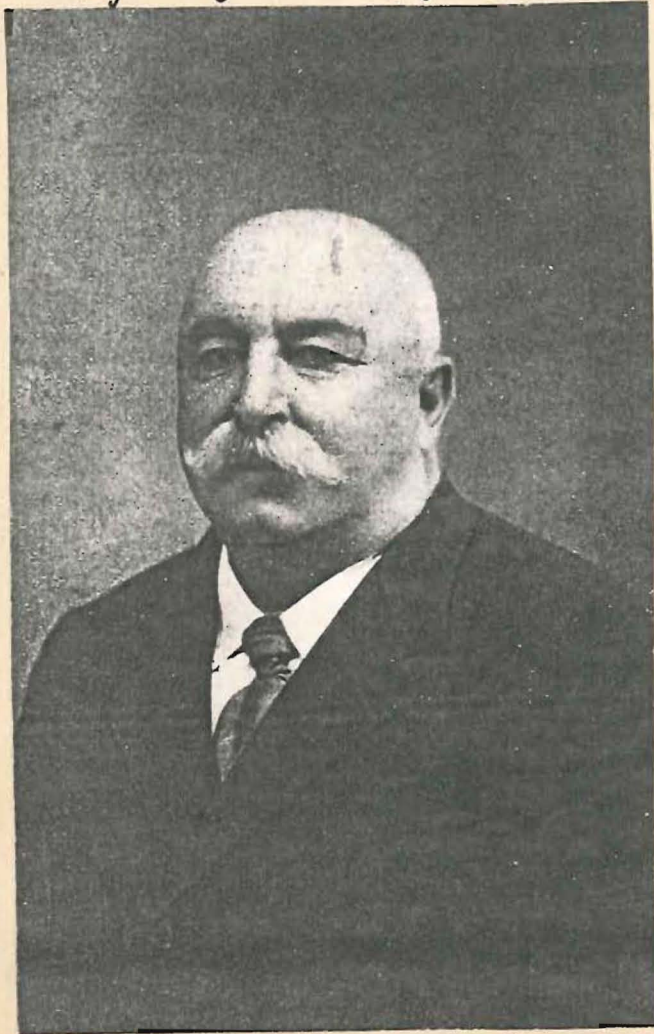

Halotti Búcsuztatók

IRTA

UJHÁZY MIKLÓS

Ujházy Miklós (1863-1941)

RÓM. KATH.
HALOTTI BÚCSÚZTATÓK

IRTA

UJHÁZY MIKLÓS
endrődi kántor

AZ EGYHÁZI HATÓSÁG ENGEDÉLYÉVEL.

GYOMA 1904.
NYOMATOTT A KIADÓ KNER IZIDOR KÖNYVNYOMDÁJÁBAN

TARTALOMJEGYZÉK.

Előszó.	
Gyermekek felett	1
Ifjak és hajadonok felett	83
Fiatal férjek és nők felett és akik még árvát hagynak	189
Idősebb férjek és nők felett, kik gyermekeiket már felnevelték	329
Különleges esetek	457

János Bella
715 Backnang
Drosselweg 14

ELŐSZÓ.

Az egyház azoknak adja meg a szertartásos temetést, kik remélhetőleg az Urban hűnytak el. Ehhez képest az egész temetési szertartás vigasztaló reményt akar ébreszteni. A »Circumdederunt« szavai a Szentírásban háromszor (II. Kir. XXII. 5., XVII. Zsolt, 5, és CXIV. Zsolt. 3.) fordulnak elő s mindenütt azt az üldözést, földi nyomort, halálfélelmet jelentik, melyekből Dávid király megszabadult s mindenütt az öröm, hálaadás, majdnem a diadalének bevezetését képezik. Csak ebben az értelemben illenek bele a temetés szertartásába is, melynek rövid tartalma ez: Megszabadultam e siralomvölgyből, a félelem és fájdalom hazájából, azért: *Venite exultemus Domino*; megyek a jobb hazába s mi ezt előttünk megnyitotta: adjunk hálát a megváltásért: *Benedictus Dominus*;

Újháry Miklós született 1863-ban Besenyőn és meghalt 1941-ben Endrődön. — Egerben végerte a tanítóképzőt és a borsodmegyei Szentistvánra került kántortanítónak.

Édesapja halála után 1888-ban ő lett Endrőd nagyközség kántora. 50 éven át működött ott a leány szerekéből kántorként. — Búcsútartói két alkalommal jelent meg könyv formájában: 1904-ben és 1930-ban.

ime már bepillantást is nyerek a mennyei Jeruzsálemben: *Michael praepositus paradisi*; mint tömjénfüst szálljon föl imátok értem, hogy üdvömnök némi akadályait elhárítsa. S erre következik a közbenjáró imádság az elhunytért.

Látnivaló, hogy e mély értelmű, magasztos szertartás fönséges egészet képez. Minden hozzáadás tulajdonképen fölösleges. — Azonban mégis szokásba jött a szertartás után egy-egy nép-ének, mely hazánk több vidékén u. n. »búcsúztató«-vá alakult át. Ezt a szokást ott, ahol már lábra kapott, különböző okokból talán csakugyan leghelyesebb volt hallgatag tűrni, pedig nincs mit tagadni: ezekben a búcsúztatókban, csekély kivétellel, sem az egyháznak, sem különösen a költészet műzsájának nem nagy öröme telhetett.

Ha tehát a szokás már megvan és tűrni kell; ha a szertartás magasztosságát nem emelheti: kívánatos, hogy legalább ne is zavarja meg.

Ezért örömmel üdvözlöm az Ujházy Miklós búcsúztatóit, melyek az átlag fölött

messze kimagaslanak, bevezető általános részökben valóságos költemények, amelyek kényesebb izlésnek is élvezetet szerezhhetnek s mindenkinek csak épülésére szolgálhatnak. Szegényes búcsúztató-irodalmunkban nagy nyereség, gazdag kincsbánya lesz e könyv, melyből az illetők sok szép gondolatot aknázhatnak, melyben, már akiknek van érzékük hozzá, az önálló munkára is pompás mintákat találnak s melyet mindnyájan célszerűen használhatnak.

Gyoma, 1904. ápril 12.

Szentannai (Spett) Gyula,

endródkerületi alispere.

GYERMEKÉK FELÉTT.

Ujházi: Bocsizatók.

Kisded felett.

①

Dallama: »Mit bízik e világ ...«

Rózsás felhő nyomán sötét bánatfelleg:
Ilyen volt életed korán hervadt kisded!
Nyolc napja születél anyád örömére
S már gyászt hoz válásod szerető szívére.

Szeretettel vártak, örömmel fogadtak
S bánatot viselnek — mert elmégy — miattad,
De ha lelked értök mennyben imádkozik,
Szívök borult ege derültre változik.

Mert kedves az Úrnál a te imádságod,
Mivel úgy szereti Ő a tisztaságot,
Körülveszi trónját az ártatlanokkal,
Mint földi kertjében szedett virágokkal.

Mért sírnál e földön bánatot viselve?
Szállj inkább örömmel vissza, föl a mennybe,
Légy védő angyaluk ezután azoknak,
Kik, mint gyermeköket búsan elsiratnak.

Láttak és eltüntél hulló csillag gyanánt,
Két nap tartó kínod hozta el a halált,
Most indúlsz elvenni szenvedésed bérét,
De előbb így nyujtod ajkad végbeszédét:

Kisded felett.

1. Dallama: »Mit bízik e világ...«

Az Isten e földön egy kertet ültetett,
Melynek virágai a kedves kisdedek;
E virágok közül egyet most égbe vitt,
Hogy lelke liljomát bűn ne hervaszsa itt.

Oh milyen nagy öröm, melyre választatott,
Itt hervadt, szenvedett s lett boldog angyal ott;
Miért zokognak hát fölötte a szülők?
Mert egy kedves angyalt vesztek benne ők.

Ne sirjatok szülők! Hiszen kis lányotok
Ennyi öröme a földön nem várhatott,
Boldog lelkek veszik Jézus előtt körül,
Az örök üdvösség szent fényének örül.

Csak négy hónapot ért s három héten átal
Súlyos kínok között küzdött a halállal,
Mig Jézus megszánta s elvitte őt oda,
Hol az öröm napja le nem tűnik soha.

Elvitte őt oda, hol a szenvedések
Sohsem érik testét, sem lelkét a vétek,
Hol, mig azokra vár, akik itt maradtak,
Jó szülőire kér szent áldást s jutalmat.

Kisded felett.

1. Dallama: »Mit bízik e világ...«

Kedves édes atyám s szülőm szive sajog,
Temetik a nemrég viruló magzatot,
Rövid két hét előtt piros két arczomon
Halvány kezét hagyta a gyötrő fájdalom.

Beszédes ajkimon a szó elhallgatott,
Nem dobog a szívem, letört virág vagyok,
Halvány kis lilium a földnek meghaltam,
De lelkem illatát az egeknek adtam.

Ártatlan kis szívem bűnt még sosem látott,
Hozzád viszem Jézus az ártatlanságot,

Hófehér a lelkem, méltó legyen kérlek,
Hogy angyalid között dicsérhessen Téged.

Gondos hű szemei drága jó anyámnak!
Ne sirjatok értem! Öröm ez, nem bánat,
Nem ítélet vár rám, de örök dicsőség,
Ezután végtelen boldog leszek mindég.

Akiknek gyermekük voltam, mig itt éltem,
Azoknak angyaluk leszek fönt az égben;
S akik én utánam könnyüket hullatják,
Kérésemért Isten áldását várhatják

Kisded felett.

Dallama: »Mit bízik e világ...«

Zokogva borúl rám kedves édes anyám,
Elszakadok tőle életem hajnalán;
Elmegyek a sirba és ott elporladok,
Mert az életfárlól letört virág vagyok.

Bánatos szülőim! oh nem is hittétek,
Gyengeségem látva, hogy sokáig élek,
Három év óta, hogy e világra jöttem,
Mindigcsak hervadtamindigcsakszenvettem

Halvány volt az arcom, hófehér a lelkem,
Azért szeretett úgy a jó Isten engem,
Ártatlanul hordtam a kínok keresztjét,
Kis szolgálód Uram, óh hogyan szeretnéd?!

S négy heti kín után hogy halálra váltam,
A mennyek ajtaját én nyitva találtam,
Tövískoszorummal tetszem Jézusomnak,
Elválaszt kegyesen égi menyasszonynak.

Tisztaság ruhája beföd hófehéren,
Örömfény ragyog az angyalkák szemében,
Mert velem is nagyobb a boldogok száma,
Népesül az Isten égi szent országa.

S megnyitván a gyarlók könyvét a jó Isten,
Beírja: »E napon sok bűnt elfeledtem,
Egy hű pár id'adta szive szép virágát,
S szenvedő sziveik irgalmamat várják.

Ide adták nekem, de övök maradjon,
A gyermekért az ég nekik angyalt adjon.
Etelka! szülőid őrangyala lettél,
Védje lelked, kiket szíveddel szerettél.«

Kisded felett.

Dallama: »Mit bízik e világ...«

Jöjjetek angyalok! Egy földi társatok
A koporsó csendes ölébe záratott,
De csak teste halt meg, lelke a tiétek,
A mennyek örökös fényébe vigyétek.

Boldog volt e földön, hisz' ami szép lehet,
Körülvette szívét gondosság, szeretet,
Gondos édes szülők, szerető testvérek
Szereztek örömet ártatlan szívének.

Most még boldogabb lett, hisz ami szép lehet,
Csak ott találja fel a csillagok felett,
Hol a boldogságnak soha vége nincsen,
Mennyégbe fogadja őt a kegyes Isten.

Igy szól: »Jó szülőim! Mért könnyes arcotok?
Hiszen menyegzőre indul kis lányotok,
Szent vágyaim engem az egekbe vonnak,
Hol jegyese lettem édes Jézusomnak.

Ott nincs hervasztó ősz, nem hal el a virág,
Ott fogok élni egy örökös élten át,
Lelkem még onnan is szeretve néz rátok,
Most végső búcsúszóm így nyujtom hozzátok:

Kisded felett.

Dallama: »Mit bízik e világ...«

Jó szülők! Szomoru napra virradtatok,
Szemetek könnyet ejt s jajt kiált ajkatok,
Átszállt e ház fölött a halál viharja
S a legszebb virágot letépte zord karja.

Ilonka fekszik e koporsó ölében,
Nincs már élet vidám gyermeki szivében,
Nem beszél hozzátok szeretettel ajka,
Halvány fejét síri nyugalomra hajtja,

Felöltöztettétek liliom-fehérbe,
Menyasszonykoszorut tettetek fejére,
Jaj! de nem mosolyog a menyasszchny arca,
Mégfagyott az élet szép virága rajta.

Megjött a násznép is, a kedves rokonság,
De a vendéglátók jajszóval fogadják;
Ajándékot hoznak, részvevő szíveket,
Érette s értetek patakzó könnyeket.

Virágok közt fekszik a legékesb virág,
Adjátok őt sírnak s lelkét Jézusnak át.
Mondjad bús szülője, mondjad gondos atyja:
Fáj szívünk, de legyen Isten akaratja.

A lázadó szívet most győzze le a hit,
Békén vegyétek az Úr rendeléseit,
Hátha így sirt volna egykor majd lányotok?
Oh! könnyebb a halál mint a ti gyászotok.

Az ő boldogsága nem változhat gyászra,
Vár lelke a boldog szent találkozásra,
Az egyesülésre, mely sohsem ér véget,
Most így mond hűlt ajka áldó végbeszédet:

Kisded felett.

4 *Dallama: »Itt alszik egy ártatlan...«*

Rövid időt értem én e földön,
Mint a hulló csillag, távozom
S égbe szállok, hol kis angyalokkal
Várja lelkem édes Jézusom.

Egész élttem betegség között telt,
Sokat sirtál értem jó anyám!
Megnyugszom már kicsiny koporsómban,
Mégis öntöd könyvedet reám.

Pedig szüntesd szivednek siralmát,
Kis fiad most jobb hazába tért,
Ahol a jó Isten megjutalmaz
Elviselt nagy szenvedésemért.

Két évig s három hónapig voltam
Édes szülőim örömetek,
Most, hogy itt az elválás órája,
Eképen búcsúzom tőletek:

Kisded felett.

4 *Dallama: »Itt alszik egy ártatlan...«*

Alig virradt föl az élethajnal,
Már alszom a síri éjjelen,
Alig örvendtek édes szülőim,
Már tőlük a sírba tétetem.

Megjöttem sziveik örömére,
Bánatukra ime elmegyek,
Reményeik tiszta ragyogását
Betakarták bánat-fellegek.

Földre jöttem. A szent keresztségben
Fölvettem a megváltás jelét
S megnyertem az egek boldogságát
Ilyen rövid földi életért.

Azért hűséges édes szülőim!
Bánatot viselni nincsen ok,
Hiszen a ti őrző angyalkátok
S Jézusom kis szolgálja vagyok.

Fényes égben, hol a szép szivárvány
Ahol az a sok csillag terem,
Hová nem hat soha földi bánat,
Kis angyalok játszanak velem.

Három napos rövid földi létre
Hosszú álmot aludni megyek,
De előbb jó szülőim s testvérek!
Ekép veszek búcsút tőletek:

Kisded felett.

4 *Dallama: »Itt alszik egy ártatlan...«*

Száll a lelkem, uj hazám felé száll,
Hová Jézus hitt föl engemet,
Ő szólit el, mivel megszerette
Ártatlan, szép, tiszta lelkemet.

Sir szülöm, sir nehéz bánatában,
Tépi szívét kinos fájdalom,
Boldogsága egyik szép virágát
Látja hervadtan, ravatalon.

Ne sirj anyám! Nem szenved leánykád
Meggyógyított engem Jézusom,
Mevettem az egek boldogságát
Két heti keserves kínomon.

Szebb élet lesz odafönt az égben,
Hol az öröm nem mulik sohsem,
Mint — miképen eddig — hervadozni
Halványuló arccal, betegen.

Kedves anyám! kezem összetetted,
Ugy fekszem a koporsóban itt,
Ugy marad ez érted összetéve,
Míg a találkozás érkezik.

Rövid négy esztendő volt csak élttem,
Midőn fölkeresem síromat,
De előbb a válás gyászos perczén
Ajkim búcsúszóra nyílanak.

Kisded felett.

? *Dallama: »Gyöngye gyermekkorban...«*

Lassan hervadó virág!
Le kellett hát hullnod végre,
Nem találtál a halál
Vihara ellen mentségre,
Alig derült hajnalod,
Már az éltet elhagyod.

Bimbót tépett a halál,
Hideg koporsóba zárta

Azt, kiben még a szülő
Oly sok boldogságát várta
A biztató szép remény,
Porrá lesz a sir ölén.

Ártatlan kis lány fején
A tisztaság koszoruját
Könyekkel harmatozza
A szülői szomorúság,
Keble kincsét leveszi
S az Ur trónjára teszi.

Egy angyalt ád a szülő
Ajándékkul a mennyeknek,
Jaj! de ez ajándokért
Anyai szive fizet meg,
A sziv, mely ily kincset ad,
Sötét bánatban marad.

Oh ne bánkódj jó anya!
Annak adtad vissza lányod,
Aki néked adta őt
S adhat ezer boldogságot.
Te szenvedsz, de magzatod
Nagy öröme hivatott.

És ne sajnáld azt, kinek
Ur Jézus megszánta kinját,

Mert az Ő szent országát
Ilyen ártatlanok birják,
Korán elvált gyermekek
Jézus menyasszonya lett.

Kiadót tartasz neki.
Lelke öltözve fehérbe,
Tisztasággal ékesen
Lép az Ur Jézus elébe
És menyegzőt tartnak ott
Neki a kis angyalok.

S míg te könyved hullatod,
Ő az Ur előtt örvendve
Vigasztalást könyörög
Sebzett anyai szivedre,
Kedves az Istennek ő,
Enyhülést nyersz jó szülő!

Kisdéd felett.

5 *Dallama: »Mű sirtok én felettem ...«*

Alig vert még kis szivem,
Immár elhallgatott,
Alig születtem és már
[: Koporsómban vagyok. :]

Mint szélből üzött felhő
Az égen áthalad,
Átrepültem pályámat
[: Rövid egy hét alatt. :]

Alig éreztem anyám,
Még gyöngéd csókot,
Alig örültél és már
[: Bánatban hagytalak. :]

Oh! legyen enyhülésed
A hit s az a tudat,
Hogy az Istennek adtad
[: Kedves virágodat. :]

Most hogy kicsiny koporsóm
A sir útjára tért,
Lelkem így esedezik
[: Nagy boldogságtokért. :]

Kisdéd felett.

5 *Dallama: »Mit sirtok én felettem...«*

Ártatlan életemnek
Alig kelt hajnala,
A világ még előttem
[: Szép és kedves vala. :]

Kedves voltam azoknak
Én is, kik gondozák
Éltemet s én virultam
[: Mint egy fejlődő virág. :]

Nem ismert még kis szívem
Keservet, bánatot,
Abban még csak az öröm
[: S a boldogság lakott. :]

Nem ismertelek téged
Halál s nem féltetek,
Mely most reám rohanva
[: Kioltád éltemet. :]

Mosolygó két szemem már
Fényesen nem ragyog,
Hallgató szívvel, ajkkal
[: Koporsómban vagyok. :]

S kik oly nagyon szerettek,
Ah! úgy zokognak itt,
Elviszem koporsómba
[: Szívük örömeit. :]

Négy év s kilenc hónap volt
Rövid életkorom,

S nem tartott hervadásom
[: Csak harmadfél napon. :]

Egy napi súlyos kínom
Szemfedőt tett reám
S a sirba visz. Fogadd hát
[: Búcsúszómat atyám! :]

Elmondom zsenge szívem
Hálás köszönetét,
Atyai gondosságod,
[: Sok fáradságodért. :]

Szeretett édes anyám!
Ne siránkozz, hiszen
Ártatlanságom engem
[: A mennyekbe viszen. :]

Hol nincsen bú, sóhajtás,
Csak öröm végtelen,
Adja Isten, hogy egykor
[: Együtt légy ott velem. :]

Etelka kis testvérem,
Benned találjanak
Vigasztalást szülőink.
[: Szívemből áldalak. :]

Kisded felett.

5 *Dallama: »Mit sirtok én felettem...«*

Mi szép a földi élet
Örömmel ékesen
Annak, kit még nem ért a
[: Bánat árnyéka sem :]

Mi szép egy ártatlannak,
Amilyen én valék,
Kinek nem nyomja lelkét
[: A bűnök súlya még. :]

Nem látni, csak anyámnak
Mosolygó két szemét,
Mikor karján ringatja
[: Kedves kis gyermekét. :]

Mégis szebb a mennyország,
Hol Jézus vár reám,
Hol nem jön szenvedés a
[: Boldog napok után. :]

Anyám, ki úgy szeretted,
Ne szánd hát magzatod,
Amilyen nincs a földön,
[: Olyan boldog vagyok :]

De addig nem találkozunk, azért búcsút
veszek.

Édes atyám! Jóságodért mondok köszönetet.
Hálálom édes jó anyám hű dajkálásodat;
Viszonzásul mit sem adtam rövid éltöm alatt.

De ha megenyhül gyászotok, ha szívetek
örül,

Ha rátok még ez éltem át sok boldog nap
derül,

Gondoljatok akkor reám, ki Jézusunk előtt
Örvendvén, boldogságtokért esengve ké-
rem Őt.

Ilonka jöjj s vedd csókomat. Mint örültél
nekem!

Fáj látnod ezt a bús fődélt kicsiny testvé-
reden;

Zokogva visszakérsz. Ne sirj! majd sokszor
eljövök,

Ártatlan álmaid közé virágokat szövök.

Rokonaimhoz összesen nyujtom végsőszavam,
Vendégeim s szomszédaink! Éljetek boldogan.
Most testem indul, földre tér. Jézus vedd
lelkemet,

Bocsásd elődbe a Hozzád vágyódó kisededet.

Kiseded felett.

Dallama: »Miként virágot a vihar...«

Letépett engem a halál, most már a sirba vet.
Mért fosztja meg virágitól édes szülőimet?
Anyám karján virultam; ah, a porban her-
vadok,
Bús éj szakadt rám, mely fölött nincsenek
csillagok.

Derült arccal hajolt fölem eddig atyám s
anyám,
Szemük, mint fényes napsugár mosolygott
én reám.
Boruljatok be hű szemek, felleggé váljatok,
Az eltépett virág fölött sírjatok, sírjatok!

Elzár azoktól e fődél, kik örvendtek nekem,
Ismeretlen érzést hagyok ártatlan sziveken:
Kis testvérim fényes szemén most bánat-köny
ragyog,
Ah! Én miattam érezik az első bánatot.

De bármilyen boldog valék, bármily nagy
gyász leszek,
Ti elfáradt kicsiny tagok, békén pihenjeteK,

Mert múltó éltet hagytam itt múlhatlan
örömért,
Test s lélek újra egy leszünk, érzem a szép
reményt.

Felszárad a köny a szülők s jó testvérek
szemén,
Mert, mint az Isten angyala, könnyörgők
értök én;
Válásunk bús, de nem örök, s mily édes
gondolat,
Boldog egyesülés, minek vége sohsem szakad.

Azért atyám, gondos atyám, s szülöm, te
hű anyám!
Ne bús könyeknek fátyolán tekintsetek reám.
Kiktől az Úr ajándékot oly szívesen fogad,
Ne számolja föl szívetek, amit Istennek ad.

Békén viselt fájdalmatok oltárt emel Neki,
Melyen virágok szívetek elvált szép magzati;
Az Istennek mi adjuk át buzgó imátokat,
Kérésünkért majd néktek Ő vigaszt s jutal-
mat ad.

Kisded felett.

9 *Dallama: »Miként virágot a vihar...«*

Jézusnak földi kertjében fejlett kisded virág!
Ime, az Úr nagyon szeret. mennyégbe ültet át.
Elvitt innét, hol elgyötör tengersok bánatunk,
Oda, ahol örökkön élsz, kedves kis angyalunk.

Nem is lehet, hogy meghaljon az a nagy
szeretet,
Mely irántunk betöltötte ártatlan szívedet,
Talán meggyengült a kapocs köztünk s az
Ég között,
Te elmentél s mi elszakadt, ott újra meg-
kötöd.

Te kedves kis beszédes ajk! mondd el Jézus
előtt,
Gyarlók vagyunk, de végtelen nagyon sze-
retjük Őt
S bár tőlünk azt kívánja el, kinél nincs
kedvesebb,
Szívünk elhal, de od'adunk. Isten, Isten veled!

Harmadik kis halott felett.

g Dallama: »Miként virágot a vihar...«

Mikor már a kin elgyötört s elnyiltak arcomon
A láz égő virágai, megszűnt a fájdalom;
Atyám s anyám búcsúcsókot lehelt áldva
fölem,
Elmondom, milyen édeset álmodtam akkor én.

Az éj sötétje széthasadt, fényesség vett körül
S elindult egy szép, kis sereg a csillagok
közül,
Fehér galambok szárnyain kettő előre szállt,
Mosolygó szemmel nézve rám, kis ágyamnál
megállt.

Oly szépek voltak, a minő nincs a földön
sehol,
És szóltak hozzám úgy, a hogy madárka
sem dalol:
»Gellértke! Elhoztuk ime az angyalszárnyakat,
Jőjj el velünk! A föld röge ne törje lábadat«.

És szóltam én: »Szép kisdedek! Szeretlek
bár nagyon,
De jó atyám, testvérimet s anyámat nem
hagyom,

Kis lábaim elébe ők virágot hintenek,
Azért hagynám itt, szíveik hogy elepedjenek?»

»Velünk jösz!« — mondák — mert mi is
testvérkéid vagyunk,
Ártatlanul szenvedni a kinok közt nem
hagyunk;
Lelkednek tiszta szárnyait ne érje földi sár,
Most még az ártatlan szívek bizonyos üdve vár.

Ne ösmerd meg a lelki kint, a gyarlók
vágyait,
Míg a tisztítóhely tüzén elégnek szárnyaik,
A büntető-tűz tengerét mi sok köny oltja ki!
Mindettől megment Jézusunk, mert kedves
vagy Neki«.

Felöltém hát kis szárnyaimat, szép dalra
keltek ők . . .
Visszatekintve láttalak testvérim s jó szülők,
Amint kicsiny testem fölött összeborultatok
S nem birtatok gondolni rá, milyen boldog
vagyok.

Az én álmom valóra vált, már Jézus karjain
Pihenem földön elviselt nagy szenvedéseim,
S érettetek édes szülők könnyörgök szüntelen,
Hogy enyhüljön meg rajtatok e nagy szív-
gyötirelem.

S ha egykor majd az óra üt, leszállunk értetek,
Három kis angyal kéri a kegyes itéleket.
Most a hálát elmondani nyitom meg ajkimat,
Oh! Mert sokat aggódtatok Gellértkétek miatt.

Jóságtokért, amit ti csak föl sem számoltatok,
Három éves kicsiny szívem hálát sem adhatott;
Amivel nektek tartozom, Jézus fizesse meg
S enyhüljön értem bánkódó szülői szivetek.

Testvéreim! Viruljatok, s egynek jó hitvesét
Kísérje áldás, békesség, míg tart e földi lét.
Hosszú időket érjete, mely után egykoron
Mennyégben mind együtt legyünk, engedje
Jézusom.

Jó nagyatyám és nagyanyám, tudom szeretetek,
Legyen az Úr áldó keze ezért fölöttetek.
Láttátok szenvedésemet, hát ne sajnáljatok.
Még sok örömet érjete s majd mennybe
jussatok.

Mindnyájan, kik eljöttetek, ugy kedves rokonim!
Áldás kísérjen folyton az életnek utain.
Most fogjátok kis testemet, síromba vigyete,
Édes szülők, szerettem, az Isten veletek!

Kis leány felett, két kis fiu után.

9 *Dallama: »Miként virágot a vihar...«*

Virággal van az ég tele, mind a földön terem:
Ártatlanság, hű szeretet, sok tiszta érzelem.
Az égbe e virágokat egy angyal hordja át,
Nevét a félénk emberek halálnak mondanák.

Virággal van az ég tele, pedig nem ott terem,
De ha egyszer eljut oda, nem hervad el
sohsem.

Ott nem terem, mert templom az, hol egy
nagy ünnep áll;
Örök-egy ünnepnapra hord virágot a halál.

Virággal van az ég tele s tiszta angyal-sereg
Siet, hogy az oltár köré koszorut kössenek.
»Kész volna« — mondják — »oh csak egy
kis liljom kéne még,
E két rózsabimbó közé mi szépen illenek!»

Szól a halálnak angyala - s szemében köny
ragyog —:
»Tudom a kertet, ismerem azt a kis liljomot,
Ah! Ott e két rózsza után még most is köny
szakad;
Ez lesz nekik, ez lesz nekem a legfájdal-
masabb«.

S midőn az Úr hívó szavát követvén, indúlok,
Hálát rebeg ajkam, amért híven gondoztatok;
Enyém a hála, Istené a legfőbb hatalom,
Tőle szálljon, jóságtokért, rátok a jutalom.

Testvéreim! Vendég valék mennyekből köz-
tetek,
Most visszahínak társaim, a tiszta szellemek,
Én általam testvéritek lettek az angyalok,
Szeretetükre — jók levén — méltók marad-
jatok.

Jó nagyatyám és nagyanyám! nektek is
fájdalom
Látni, mint hervad kis szívem e bús rava-
talon.

A fa megáll, de a virág igen könnyen lehull.
Boldogságban láthassalak e múltó élten túl.

Keresztatyám s keresztanyám! helyettem
szóltatok.
Hálás szívvel emlékezem mennyben is rólatok.
E gyarló földnek utain béke kísérvén át,
S megnyerhesse majd lelketek a boldogok
honát.

Most jöjjetek kis angyalok, oh, ti adjatok át
Az Istennek, mint a szülők tiszta ajándokát;

Kinek nyelv nem mondhat elég méltó dicsé-
retet,
Magasztaljam és áldjam Őt örökre véletek.

Kisded felett.

12. Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága...«

Amikor a szálló sötét felleg
Eltakar egy fényes csillagot,
Oh, nem hal meg olyankor a csillag,
Tul a felhőn fényesen ragyog.
Én reám is így takart most
A halál egy sötét felleget,
Az öröm egy szép csillagát
Elfödve, jó szülők, tőletek.

De a halál birodalmán tul is
Ragyognak a fényes csillagok:
A dicsőült lelkek, kik között én
Isten egy szép angyala vagyok
És — bár szemetek nem láthat —
Élek s élni fogok szüntelen
S találkoztok — Istent félvén —
Túl a halál felhőjén velem.

Nagy öröm van most ott fönt az égben,
Az egész mennyország ünnepel,

Az Ur Jézus drága szent nevének
 Nagy dicsőségéről énekel,
 Koszoruként körülfogják
 Az Istennek drága szent Fiát;
 Én is e szép koszoruban
 Leszek egyik ékes kis virág.

Eljött értem tiszta égi fényben
 Egy szép angyal. Oh jól ismerem,
 Álmaimnak boldog országában
 Minden percen ott láttam velem;
 Mikor álmomban mosolyogtam,
 Ő a menny szépségéről beszélt,
 S mindig sirva ébredtem föl,
 Hogyha Ő a mennybe visszatért.

Éltem őrangyala ez a lélek,
 Átkarolja tiszta lelkemet,
 — Mely már a mennyégben társa lészen —
 És az örök hazába vezet,
 Hol a földön boldog gyermek
 Édes atyja és anyjára vár,
 De aki itt gyászos árva,
 Jó szülőit ott találja már.

Én is ott várlak édes szülőim
 Egy elvált jó anya kebelén,
 Ki a mennyek fényes ajtajában

Kitárt karjaival jön elém
 S megölel, hogy visszaadja
 Édes anyámnak szeretetét,
 Ki szívesen fáradozik
 Az ő árva gyermekeiért.

Három éves s négy hónapos voltam.
 Egy éve, hogy éltem hervadott,
 Egy hónapi kínnal rózsás arcom
 Halvány liliommá változott.
 Lehervadok sir mélyére,
 Jó szülőim, jőjjetek azért,
 Köszönetemet vegyétek
 Hüségeitek s gondosságtokért.

Jó testvérim! Könyet ejtsetek rám,
 Nekem szeretetet adjatok;
 Engedje az Isten, hogy helyettem
 Soká boldogan viruljatok.
 És most kérlek, édes Jézus,
 Vedd magadhoz tiszta lelkemet,
 Hadd zengjem választottakkal:
 Dicsértessék drága szent Neved!

Kisded felett.

12. Dallama: »Hervad eltünk, mint a rét virága . . .»

Jött a halál s szavára elhagytam
 Jó atyám s a szerető szülét,
 Rövid földi vándorlásom után
 Lelkem a menny ajtajába lép
 Mely megnyilik kérésemre,
 Hiszen kedves az én szavam ott,
 Kis barátim várnak ott rám,
 — Mint én, — tiszta szívü angyalok.

Angyal lettem, édes jó szülőim!
 Mennyégben viruló rózsaszál,
 Akit itt a betegség hervasztott,
 Akit leszakasztott a halál;
 Csillag lettem, lemosolygok
 Rátok, hogy ne fájjon szívetek;
 Jézus menyasszonya lettem,
 Öt kérem esengve értetek.

Szép virágok illenek én hozzám,
 Rám ne könyeket hullassatok,
 Hiszen ennyi boldogságot nekem
 Ez a világ úgy sem adhatott.
 E siralomvölgyben kevés
 Az öröm, de sok a fájdalom,

Azért vagyok ilyen korán
 Én is a gyászos ravatalon.

Ne sajnáljatok hát, hogy elhagytam
 Ezt a búbánattal telt hazát,
 Mert én nem látok már több keservet,
 Mert én nem szenvedek több halált,
 Sem bánatot, mint amely most
 Szíveteket tépi szülőim,
 Zsenge éltem szenvedésit
 Kipihenem Jézus karjain.

Első és egyetlen felett.

Dallama: »Mit bízik e világ . . .»

Tavaszi virágai, oh ne siešsetek
 Elhinni, hogy megjött már a szép kikelet,
 Aludjátok tovább még a téli álmat,
 A tavasz biztató melege oly álnok.

Mosolygó szemével vigan rátok tekint,
 De a másik percben hideg lehet megint.
 Ne higgyetek neki, mert ti is úgy jártok,
 Mint én, földre hullott ártatlan példátok.

Még csak kilenc napja, hogy életre keltem
 Fialtal rózsafán első virág lettem:

S akik úgy örültek, édes atyám s anyám
Ime, már bánatos szívvél néznek reám.

De mint ti, virágok, tavaszi szép napon,
Én is egy új élet virradtát várhatom;
Ti újra hervadtok, én sohasem többé,
Jézus szent kertjében virulok örökké.

Akik az örömben nagyon csalódtatok,
Jó szülőim! Ti is erre gondoljatok.
S mielőtt elnyugszom csendes sir ölében,
Fogadjátok áldást kérő végbeszédem.

Első és egyetlen felett.

1. Dallama: »Mit bízik e világ...«

Kialudt a csillag ragyogása, fénye,
Elmegy a jó szülők édes szép reménye,
Aki nyolc hónapja közénk leszállott,
Ime, már elhagyja e gyarló világot.

Elhagyja e földet, hol a kínok árja
A földi vándort már a bölcsőnél várja,
Kevés öröm, sok baj kíséri halálig,
Míg a porból lett test újra porrá válik.

Boldog vagy te, kisdéd! Korán áthaladtad
Az élet keservét, nem érsz több siralmat;
S amit elhagytál, a múltó élet helyett
A mennyek örömét látja tiszta lelked.

Két napi kínnal a világ megmutatta
Neked is, hogy nincs ok bánkódní miatta,
Szülőid, mint éltük örömét siratnak:
Azoké a bánat, akik itt maradnak.

Méltán ejtik érted könyeik harmatát,
Te voltál szívükön az első kis virág;
Hogy elmentél, szívük megint virágtalan,
Ne feledd őket el nagy boldogságodban.

Első és egyetlen felett.

5 Dallama: »Mit sirtok én felettem...«

Kisdédkorban letettem
Testem porhüvelyét
S lelkem az angyaloknak
Dicső sorába lép.

A mennyek ajtajából
Szemem még visszanez
S látom, szülőim szíve
Mily nagyon nehéz.

Látom a koporsóban
 Gyenge kis testemet
 S a szemfedőn ragyogni
 A bánatkönyeket.

Hallom édes anyámnak
 Marasztaló szavát,
 Hogy kér: »Kicsiny virágom,
 Oh, ne hagyj itt anyád!

Szivem első hajtása,
 Egyetlen magzatom!
 Hát hiába szerettünk
 Oly végtelen nagyon?»

És mondanám, ne sirjon,
 Nagyon boldog leszek,
 De földiek nem értik
 Az én beszédemet.

Szállj vissza tiszta lelkem,
 Vigyél vigasztalást
 S a gondos ápolásért
 Mondj szives hál'adást.

Első és egyetlen felett.

5 *Dallama: »Mit sirtok én felettem...«*

Miként a rózsás felhő
 Az égen áthalad,
 Oly gyorsan áthaladtam
 Ezt a földi utat.

Rózsás felhőske voltam
 Jó anyám, sziveden,
 Bánat felhője lettem
 Váratlan, hirtelen.

Fáj szivetek utánam,
 Az első szép remény,
 Sziveitek egyetlen
 Virága voltam én.

Először voltatok most,
 Mint szülők, boldogok,
 Először érzitek a
 Szülői bánatot.

De elkerülni bár a
 Gyászt itten nem lehet,
 Minél ritkábban álljon
 Bánat fölöttetek.

Szálljon el a bufelhő
Derüljön ki az ég,
Kérésemre sok áldás
Szálljon reátok még.

Két hónapja születtem,
Most, hogy eltávozom,
Atyám s anyám vegyétek
Utolsó hálaszóm.

Tudom, nagy szeretettel
Gondoznátok tovább,
Oh! mégis adjatok az
Urnak örömmel át.

Az Ő angyala lettem
S a ti angyalotok;
Megjutalmaz s áldása
Lesz értem rajtatok.

Nagyatyák s nagyanyáim!
Boldogan érjeteek
Az Isten kegyelmében
Még számos éveket.

Keresztatyám s anyám, kik
Iliven pártoltatok,

Boldogság kísérjen itt
S majd mennybe jussatok.

Összesen rokonaim,
Kik megjelentetek,
Ugy kedves szomszédaink!
Békében éljeteek.

Most Jézus, ártatlanok
Igaz barátja, vedd
Angyalaid sorába
Ártatlan lelkemet.

Első és egyetlen fölött.

5 *Dallama: „Mit sírlok én felettem . . .”*

Ah! itt van a fájdalom,
Mit nem ismerteteek
Szülőim, de amitől
Ugy félt jó sziveteek.

A sir kitérta karját,
Érettem tárta ki,
Oda kell adni féltett
Virágtokat neki.

S amig könyetek ömlik
Kis ravatalomon,
Megtanuljátok, mi a
Szülői fájdalom.

Elmegyek tőletek, az
Isten akarta ezt,
Érette legyen kedves
Ez a nehéz kereszt.

A békén szenvedőknek
Jutalma nagy leszen,
Azért szent rendelését
Vegyétek szívesen.

Három hónapot értem,
Most égbe szállok át,
Halálom megnyitotta
A mennyek ajtaját.

Onnét tekint a lelkem
Reátok, jó szülők.
Most válnom kell, de búcsút
Ekép mondok előbb:

Édes atyám s jó anyám!
Enyhüljön szívetek,

Nyugodjatok meg, bármily
Nagyon szerettelek.

Ur Jézus vett magához,
Kinek kedves vagyok,
Kérésemért áldása
Maradjon rajtatok.

Nagyatyám özvegy szive
Óhajtom, ne fájjon,
S egykoron boldog lelke
Jézus jobbán álljon.

Keresztatyám és kedves
Keresztanyám, vegyék
Hidegült szívem s ajkam
Hálás köszönetét.

Rokonaim, szomszédok
S vendégim érjeteek
Az Isten félelmében
Még boldog éveket.

Most Jézus, fogadd lelkem
Szebbet nem adhatok,
Akard Te is s örökre
Kis angyalod vagyok.

Első és egyetlen felett.

g Dallama: »Miként virágot a vihar...«

Nincsen még tíz hónapja, hogy tavasz szép
hajnalán
Beszálltam, mint fényes sugár, e hajlék
ablakán.
Egy ifjú párt találtam itt, reménytelen szíveket,
Őrülve-félve várták az első kis gyermeket.

Rájuk mosolygtam, — és betelt minden
örömmel itt,
E hűséges öreg falak s fiatal szíveik.
Mosolygtak-e, zokogtak-e. S hogy néztek én
reám,
Annak, ki még nem érezé, hiába mondanám.

Csak azt tudom, hogy az igaz boldogság
hallgatag,
Hogy nem zavarta semmi zaj nyugalmas
álmomat,
Csak a szívük, az vert nagyon, míg elmondták
nekem:
»Aludj, álmodjál szépeket, édes kis gyer-
mekem!«

Oly közel a földhöz az ég, amíg az emberek
Tőle a bűn ösvényein el nem tévelygenek;
Ez az égből küldött sugár oly könnyen visz-
szaszáll,
Mert még a földhöz nem köti, csak egy
gyöngé fonál.

Bús zokogás azt hirdeté rideg, téli napon,
Hogy e hűséges jó szülők aggódnak nagyon,
S mikor lezárult két szemem, hogy néztek
én reám,
Annak, ki még nem érezé, hiába mondanám.

Ah! Ily rövid örömnök is milyen nagy ára van,
Ti tudjátok, kik boldogok lettetek általam,
Midőn ilyen nagyon hamar a sírba hervadok
S viselitek érettem a szülői bánatot.

Nem mondja bár el ajkatok, de érzi szívetek,
Hogy nem felejtétek soha az első gyermeket.
Begyógyul a seb úgy, amint haladnak a
napok,
De érintse emlékezés, ah újra felsajog.

Azért — midőn közületek lelkemnek válni kell,
Hálát mondva, vigaszt kérve ekkép búcsú-
zom el:

Áldásival pótolja ki Isten a bánatot,
Nevelje meg az örömek virágit rajtatok.

Isten, ki most kis angyalúl választott engemet,
 Jó nagyatyám sokszor sujtott szívét enyhítse
 meg,
 Hogy béketűrőn hordja az özvegység bánatát
 S egykor az Úr szerettihez mennybe vezesse át.

Most szépatyám! Érted borúl lelkem az Úr elé,
 Ki rád a legnagyobb csapást aggkorban
 rendelé,
 A legnagyobb örömben is adjon majd részt
 neked:
 Országá választotti közt nyerj örök életet.

Keresztatyám s keresztanyám! Ajkam még
 nem beszélt,
 Nem mondhatott még hálaszót hű pártfogás-
 tokért;
 A jó Isten fizesse meg minden lépésteget,
 Fogadja egykor mennybe majd boldog lel-
 keteket.

Mindnyájan hű rokonaim, szomszédok ösz-
 szesen
 S vendégeim, ti tőletek búcsúmat így veszem:
 Kerüljön el a bánat itt s engedje meg
 az Úr,
 Országában örvendjetelem elmúlhatatlanúl.

Legyen tiétek végszavam, édes atyám s
 anyám,
 Akiknek e kedves nevet még el sém mond-
 hatám,
 Lelkem őrangyaltok leszen s egykor mennybe
 vezet,
 Addig éljete boldogan. Most Isten veletek!

Első szülött felett.

1 Dallama: „Mit bízik e világ . . .”

Mily kedves a tavasz legelső virága,
 Fölötte ragyog a nap boldog sugára;
 Kedvesebb a szülők legelső gyermeke,
 Reá ragyog szemük boldog tekintete.

Körülveszik szívük forró szerelmével.
 Ékítik jövőjét ezer szép reménnyel,
 S végtelen fájdalom, mikor pár nap alatt
 Ennyi boldogságnak gyászos vége szakad.

Én is első virág voltam szíveteken
 Jó szülők, az öröm jött e házhoz velem,
 De két esztendeig még alig virultam,
 A halál kezétől érintve lehulltam.

De tiszta lelkemet hervadás nem érte,
 Ártatlan koromban szállok föl az égbe;
 Így lesz — szülőim, — ki nektek kedves vala,
 Az Úr Jézus Krisztus ártatlan angyala.

Ezért, — habár a gyászt titkolni nem lehet, —
 Meg kell nyugodnotok, mert én boldog leszek;
 S míg lelkem vigad az üdvösség fényében,
 Értetek az Istent szüntelenül kérem.

Kis bölcsöm öléből koporsóba szálltam,
 Koporsóm pihenjen sírhantok árnyában,
 Sírhantom teremjen virágot, hogy anyám
 Ne öntse könnyeit kicsiny fia után.

Első szülött felett.

g Dallama: „Miként virágot a vihar . . .”

Akik körültem állotok, kik könnyet ejtetek,
 Látom, a gyászban elmerült hűséges szívetek,
 Vigasztalásra nyílanék ajkam, de hol a szó,
 A jó szülői szíveknek gyászához fogható?

Oly bús a föld! Ah, itt minden nagyon
 bizonytalan,
 Van-e csak egy perc is, amely egészen gond-
 talan?

Az örömek virágain nő a bánat-tövis,
 Azért sírnak az én kedves édes szülőim is.

Oh, már öröm nincsen nagyobb, mint én
 voltam nekik,
 De mennyit aggódtak értem hűséges szíveik,
 Kínos betegágyam felett sok nap, — sok
 éjszakán
 Majd meghasadt igaz szíved, kedves édes
 anyám.

S hogy az első öröm-virág bánattá változott,
 Ugy érzitek, többé soha nem lesztek boldogok.
 Oh, te szülői szép öröm! kicsiny voltál nagyon
 Ahhoz mérten, amily nagy a szülői fájdalom.

Ily bús a föld. S mi szép az ég! Ha arra
 gondolok,
 Örvend a lelkem, jó szülők! lestek még
 boldogok;
 Nagy a szülői fájdalom, de az üdv végtelen,
 Amelynek részesi lestek egykor mennyben
 velem.

Oly szép az ég! Kedves szülők, oh ne saj-
 náljatok!
 Ott is vannak testvéreim: a kedves angyalok;

Van jó atyám, karjára vesz: az ég és föld
 Ura;
 És hol van kedvesebb anya, mint a szűz
 Mária?

Mikor majd átal-küzditek e gyarló életet,
 Mily édes lesz föllelni ott a kedves gyer-
 meket;
 Mikor majd újra egy leszen ott ez a szép
 család
 S nem rettegjük a holnapnak gyászos vir-
 radatát.

Négy éven át ápoltatok, hervadtam szüntelen,
 Végre nyugalmat hoz reám egy hetigyöttelelem,
 Csak szívetek sajog tovább, — azért imád-
 kozom,
 Hogy enyhüljön meg rajtatok e nagy szív-
 fájdalom.

Első szülött felett.

12 *Dallama: „Hervad éltünk. mint a rét virága...”*

Halvány arcát búcsúcsókra nyújtja
 A távozó kedves, kis leány,
 Halvány ajkát búcsúszóra nyitja:
 »Isten veled, jó atyám s anyám!
 Leszállt az öröm szép napja,

De nem láttok remény-csillagot,
 Mely a bánat éjjelében
 Oly vigasztaló, ha felragyog.

Én voltam itt az öröm napfénye,
 Az első virág kebleteken,
 Az én ajkam szólított először
 Édes szülői neveteken,
 Már a hála koszorúját
 Tanúlta kötözni két kezem;
 De hiába reméltem, hogy
 Élteteket boldoggá teszem.

Minél nincs e földön nektek drágább,
 Olyan kincsesel volt szívem tele,
 A szeretet egész kincses házát
 Zárja e koporsó födele;
 Oh maradnék száz örömmel
 Édes jó szülőim, köztetek,
 S bár hervadnék, mosolyogva
 Tagadná arcom, hogy szenvedek.

De szerettem, meg kell itt nyugodni,
 Bár a szív a kínban elszorúl;
 Mindig így volt e rideg világon:
 Az ég s a szív sokszor elborúl
 S újra ad az Isten napfényt,
 A búbánatra vigaszt derít, —

Reméljete! Sziveteken
Nyílnak öröm virága megint.

Nem is a halálnak adtok engem,
Jézus kéri tiszta lelkemet,
Oh, adjátok hát Néki örömmel
Bár a legszebb, legjobb gyermeket;
Az Ő szive leghivebb szív,
Keze csak áld, lelke csak szeret,
Örökigazán boldoggá
Lányotok csak Általa lehet.

Tizenegy év boldogan haladt el
Az én ártatlan szívem fölött,
Váratlanul hullt el virágzásom
Egy heti súlyos, nagy kín között.
Mosolygó szemem lezártam,
Csendes nyugalomra vágyódom,
Nem az én világom ez már,
Azért töletek elbűsűzom.

Szabó István, gondos édes atyám!
Éltesd az Isten áldja meg
Annyiszor, mint ahányszor elfáradt
Kis lányodért munkás két kezéd;
Nem szűnök meg hálás lenni
Hozzád, kedves édes jó atyám;

Boldog légy itt s karjaidba
Foghass az örök üdv hajnalán.

Giricz Rozália édes anyám!
Nem téged hagylak örömmel itt,
De hadd menjek Jézushoz örömmel,
Győzd meg lelked gyötrő kínjait.
Oh, bizzál csak, megnyihül még
Sziveden e nehéz fájdalom
S emlékezz rá akkor szülőm,
Hogy éretted én imádkozom.

Szabó Ilonka édes testvérem!
Élj helyettem. Légy jobb, kedvesebb
Nálam is, hogy látva ezt szülőink
Benned vigasztalást leljenek,
S vidámságot, gondosságot
Egykor, öregségük napjain,
Helyettem is szeresd őket.
Most áldanak hideg ajkaim.

Esztiike testvérem! Kis virág vagy,
Nevedj boldogan, ékesen,
Zavartalan békeség kíséren
Átal e mulandó életen,
Kedves légy a jó Istennek
Már e földi létben s egykoron

Dicső jobbjára ültesse
Boldog lelkedet majd Jézusom.

Giricz István kedves nagyatyámhoz
Nyujtom ajkam búcsúszavait.
Kurilla Mária nagyanyámmal
Békén haladjanak éveik;
S ha e földi életüknek
Utolsó órája ütni fog,
Az egek örök honában
Legyenek lelkeik boldogok.

Timár Imre jó keresztatyámnak
Szívbeli hálával tartozom,
Klimó Katalinnal rájok áldást
Kérek, mielőtt eltávozom;
Ők itt helyettem szólottak,
Megköszöni lelkem azt nekik,
Jézus égi trónja előtt
Boldogságukért esedezik.

Kis barátnők, nyiló szép virágok,
Kik közt nagyon boldog volt szívem,
Egy kedves kertben: az iskolában
Lelketek együtt fejtett velem;
Gondos kertészünkkel együtt
Legyetek — óhajtom — boldogok

S az örök tavasz kertjében:
Mennyben is velem viruljatok.
Szeretett rokonság s mindazok, kik
Gyászpompámon megjelentetek,
Ugy szomszédink! Isten félelmében
Töltsétek e muló életet;
S mert itt minden hervadandó,
Földiekben oh ne bizzatok,
A jó Istenben remélve
Egykor hozzá el is jussatok.

Boruljatok fölém még szülőim!
Dobogjon fölöttem szívetek,
Még egyszer, nem búsan, csak szeretve,
Mint egykor kicsiny bölcsöm felett,
Azután nyugodjatok meg
S a vigasztalásra várjatok,
Melyért könyörög egy angyal:
A ti örökké hű lányotok.

Végre Jézus! szent neved sóhajtom,
Zsenge éltem gyarlóságait
Feledd el és tekintsd, lelkem hozzád
Milyen epedve kívánczok.
Fogadd angyalid karába
Tisztán visszatérő lelkemet,
Oh! boldogíts kérlek azzal,
Hogy örökké dicsérhesselek.

Első halálesetre.

Dallama: »Mit bízik e világ...«

Sötét bánat borult atyám háza fölé,
Első fiuk indul a gyászos sir felé,
Először érezi szívük a bánatot,
Mi az, sirba tenni a kedves magzatot.

Eddig bennünk csupán örömet találtak,
Elkerülte boldog szívüket a bánat,
Hét kedves gyermekük, mint annyi szép virág
Körülvette őket szép koszoru gyanánt.

S ők ápolgatták e fejlődő virágokat,
Nem sajnálva értük a fáradalmakat;
De úgy volt végezve, ők is megizleljék
A szülői szívek e súlyos keservét.

Eljött a betegség, két héten át gyötört,
Mig végre a halál vad kezével letört,
S negyedfél esztendősz fejlődő virágkorom
Kelő szép hajnalán a sirba távozom.

Jó szülőim! értem mégse bánkódjatok,
Bizonyos üdvöm, mert én ártatlan vagyok
S lesz egy kis angyaltok odafönt az égben,
Könyörög, hogy Isten minden bajtól védjen.

Egyetlen leány felett.

Dallama: »Mit bízik e világ...«

A szülői szívnek kedves boldogsága,
Szép virágos kertje viruló családja,
E kertben a fiuk a rózsavirágok
S fehér liliumok az ártatlan lányok.

Jó szülőim kertje szomorú kert nagyon,
Nyilik, de elhervad benne a lilium,
Három rózsza virul, de mi elhervadtunk,
Istenem! de sokszor fáj a szívök miattunk.

Büszkeség a fiu, boldogság a leány,
Azért néznek olyan fájó szívvel reám,
Tudják, hogy év után elszállnak az évek
S ők is elérhetik még az öregséget.

S lesz, ki erős kézzel érettök fáradjon,
Nekik gond nélküli öregséget adjon;
De nem lesz, mikor az ápolásra várnak
Puha, meleg keze a gyöngéd leánynak.

Mégis jó szülőim, békén viseljétek
Jézusért e hármassal nagy keserüséget,
S hogyha az Istennek olyan kedves vagyok,
Szent szolgálatára szívesen adjatok.

Ha nagy az áldozat, az érdem is nagyobb
Előtte, ki értünk vért s életet adott;
Engem magához vesz, nektek jutalmat ad
Könyveteket értem ne öntsétek tehát.

Egy esztendő voltam, harmadfél hónapig
Láttatok hervadni arcom virágait,
Három hétig hordtam súlyos nagy kínomat,
Most válok, ajkim hát végszóra nyílnak.

Édes atyám s anyám! Én kis angyal lettem,
Nem lesz többé bánat, szenvedés felettem
S hogy megenyhüljön e sötét gyász rajtatok,
Három angyal könnyörg, három kis lányotok.

Nem örökre váltunk, csak előre mentünk,
A viszontlátásra boldogan vár lelkünk;
Akkor a keservek szent örömmre válnak,
Üdvöt ad Isten a hú atya- s anyának.

Kedves testvéreim, szép rózsavirágok!
Az egyetlen liljom így kér áldást rátok:
Az Isten s szülőink kedvében legyenek
S velünk viruljon majd a mennyben lelketek.

És most én Jézusom! szent karodra vágyom,
Kedves legyen neked — kérlek — tisztaságom,
Engedd, mindörökké dicsérhessem neved,
S nyugtasd meg a sirban ártatlan szívemet.

Utolsó gyermek felett.

12 Dallama: „Hervad éitünk, mint a rét virága...”

Oh, ti kedves angyalkák az égben!
Mily boldogság lehet részetek,
Hogy Imrike ily korán elhagyta
Boldog kisdéd-éltét értetek,
Hiszen ártatlan lelkének
Minden szép volt még az ég alatt,
Nem hajlott bánatra szíve
Emésztő gond s fájdalom miatt.

Mily boldogok lehettek ti ott fent,
Hogy közétek vágyott Imrike,
Hiszen ő volt az édes szülőknél
Gonddal őrzött, drága gyermeke,
Ez a két szív érte vert csak,
Érte érzett, érte élt csupán,
Ő volt egyetlen reményük
Egy borzasztó veszteség után.

S elmégysz kisdéd. Nem várod meg
azt sem,

Amíg eljön a szép kikelet,
Mikor újra kedves virágiddal
Szednéd tele ártatlan kezed;
Megelégszel a virággal,

Melyet koporsódra tett szüléd;
S elmégysz, kedves szava helyett
Hallgatni angyalkák énekét.

Halvány lettél! Talán a sok könyvtől,
Amelyet rád önt édes anyád;
Halvány lettél, mintha te viselnéd
Atyád végtelen nagy bánatát.
S mintha nem is a te ajkid
Szóltak volna olyan édesen,
Zárva vannak, nem mozdúlnak
Megtört anyád keservére sem.

Mily erőt adsz, Istenünk, a szívnek
Elviselni a fájdalmakat!
A kín tüzét a köny oltogatja,
Mely ennyi gyász közt el nem apad;
S ha a szív már mindent vesztett,
A reményt, balzsamként, rá adod:
Hogy az emlékezés örök,
De feledhetjük a bánatot.

Vigasztalódj, mindent vesztett szülő!
S ne szűnjék szíved reményleni,
Mert az Isten végtelen hatalmú,
Fájdalmadat megenyhítheti.
Végtelen nagy a te gyászod,
De viseld azt békeségesen

S ha Istenre bízod szíved,
Érdemed is végtelen leszen.

✓ Bezárult már a kicsiny koporsó
És megnyilott a sír ajtaja,
Hová három és fél éves korban
E kisednek be kell szállnia,
Tíz nap tartó szenvedését,
Gyötrő kínját elfelejtí ott,
De előbb ekkép szólítja,
Kiket nehéz bánatban hagyott:

✓ »Farkas Imre kedves édes atyám!
Végtelen csapás ért tégedet,
Akiért örömmel fáradoztál,
Elválik egyetlen gyermeked;
Erős szívedet megtörte
Az új, mérhetlen nagy veszteség.
Fogadd el sok jószágodért
Szívemnek forró köszönetét.

✓ Iványi Mária édes anyám!
Sokszor megörvendeztettelek,
Jaj! De nem tudom már letörülni
Egyetlen fájdalom-könyvedet.
Hervadt virágod szívéből
Köszöni hű ápolásodat,
Angyalok karában érted
Esedezik ártatlan fiad.

#20. János Vilma néked
 Farkas István szeretett nagyatyám!
 Neked is hálával tartozom,
 Mert neked is nagyon kedves voltam,
 Tudom, fáj szived, hogy távozom.
 Özvegységed napjainak
 Sok gyásza van, de Istent kérem,
 Adja bánatod jutalmát
 Egykor, országa örömeiben

János Vilma
Farkas János
 Iványi-Pál kedves nagyatyám jőjj!
 Kis unokád végszavát fogadd,
 Tímár-Anna kedves nagyanyámmal
 Békén járhasd e földi utat.
 Fáj szívetek, oh! mert szenved
 Anyám, a ti kedves lányotok.
 Áldás szálljon éltetekre
 S egykor a mennyégbé jussatok.

#11
 Farkas Pál szépatyám! hozzád szólok.
 Eltávoznak maradékaid,
 Míg te özvegyszíved felett gyászszal
 Töltöd aggott élted napjait.
 A jó Isten oltalmazzon,
 S ha majd végperced elérkezik,
 Adja meg szent országában
 Neked a szentek örömeit.

Édes atyám négy kedves testvére
 Párjaikkal áldva legyenek,

Szép gyermekeikkel boldogságban
 Töltsék e mulandó életet.
 Édes anyám négy testvére,
 Hitveseik és magzataik
 Jussanak az ég honába,
 Ha egykor éltüket végezik.

Kovács Vilma
 Tímár Mátyás kedves keresztatyám!
 Fogadd végső háladásomat,
 Sóció-Mária jó keresztanyám,
 Megköszönöm pártfogásodat.
 Én Jézus anygala lettem,
 Majd én is szólok mellettetek,
 Hogy e földön boldogságot,
 Mennyben üdvösséget nyerjete.

#1
 Összességgel minden rokonaim,
 Szomszédok és kedves vendégek!
 Titeket is imámba foglallak,
 Ez éltet boldogan töltsétek,
 S várjon rátok fent az égben
 A végtelen örök boldogság,
 Mit buzgó szívvel reméltek:
 Lelkeitek Istent láthassák.

Jőjjetek még fájó szívetekkel
 Édes atyám s bánatos anyám!
 Mielőtt a sír sötétje elföd,

Ejtsetek még egy könyvet reám,
 Fogadjátok el hálámat,
 Amért igazán szerettetek:
 Adja Isten, megenyhüljön
 Érettem kesergő szívetek.

✓ Végre Jézus! tiszta vágyak szárnyán
 Indúl ártatlan lelkem feléd,
 Engedd, hogy mint angyalidnak társa,
 Könyörögjek jó szülőimért,
 Dicsőséged sugarában
 Adj nekem új, örök életet
 S nyugtasd meg a sír porában
 Elhervadott gyöngé testemet.

Ikrek egyike felett.

Dallama: „Gyöngé gyermekkorban . . .”

Mint az őszi dér után
 Elhervadnak a virágok,
 Ime, az én életem
 Szintén oly hamar elszállott,
 A halál zord fagya ért
 S testem koporsóta tért.

Véget ért a szép öröm,
 Mely két éve szállt hozzátok,

Jó szülők, midőn az Ur
 Kettős áldást adott rátok,
 Két szép fiú gyermeket,
 Kikben úgy örvendtetek.

Mint két fehér kis galamb,
 Szálltunk anyánk két karjára,
 Nevekedtünk jó atyánk
 Szíve boldogítására,
 Mikor nem várt hirtelen
 Testem a sírba megyen.

Három hónapja ugyan,
 Hogy bágyasztott a betegség,
 De végperczem ily közel
 Szeretteim még sem hitték,
 Alig néhány perc alatt
 Éltémnek-vége szakadt.

Öntözgesd meg jó anyám,
 Koporsómat könyeiddel
 És nyugodj meg, kis fiad
 A mennyégben sem felejt el,
 Lelkem még ott is szeret,
 Esedezik értetek.

Ne szánjátok azt, aki
 Elhagyhatja e világot,

Hiszen itt nem lel soha
A szív igaz boldogságot,
Az öröm fut sebesen,
Mint rövidke életem.

Mig a mennyben fájdalom
Az örömet nem zavarja,
Ott Isten a szenvedést
Boldogságra változtatja.
Engem oda adtatok,
Azért ne sirassatok.

Most, hogy válni kell nekem,
Mészáros János atyám! vedd
Hálaadó szavait
Artatlan kis gyermekednek,
Írántam jó szívedet
Isten jutalmazza meg.

Hunya Anna jó anyám!
Ah! mily súlyos veszteséged,
Hogy széttépte a halál
Az anyai büszkeséget.
Könyörgök az Istennél
Érted, mert hűn szerettedél.

Vendel testvérekém! Együtt
Nyilott életünk virága,

Ah! de én ilyen hamar
Elmegyek a föld porába.
Élj helyettem boldogul!
S velem örvendj síron túl.

Még három testvéremet
Szólítom s az Istent kérem,
Hogy tartsa meg őket is
Ez élten át szent kedvében:
S majd az égben egykoron
Várja őket jutalom.

Egy nagyatyám s két kedves
Nagyanyám! Kis unokátok
Szeretettel kéri az
Ég áldásait reátok;
Még sok évet érjétek
Ű egykor üdvözljétek.

Sóczó Ignác szólítlak,
Szeretett jó keresztatyám,
És Frolyó Terézia,
Hűn pártoló keresztanyám,
Hozzám szívességetekért
Nyerjétek majd égi bért.

Minden kedves rokonim,
Szomszédok s kik megjelentek,

Isten legyen legjobbra
 Vezérlője élteteknek.
 Most a sirba vigyetek,
 Szülők, Isten veletek!

Járványban elhalt felett.

Dallama: »Mit bízik e világ...«

Mint a vihar, amely váratlanul támad,
 Érte egy nagy csapás e szomorú házat,
 A családba tört a pusztító betegség
 S áldozatát már a koporsóba tették.

Jánoska fekszik e koporsó ölében,
 Nincs már élet vidám gyermeki szívében,
 Orcái letették színét a rózsának
 S mint hervadó virág, szintelen halványak.

Pedig nem ezt várták a szerető szülők,
 Virulását látva rövid négy nap előtt,
 Jaj! nem gondolták, hogy szívük boldogsága
 Ily gyorsan változik a legmélyebb gyászra.

Csak két napig tartott a kínos betegség,
 Hűséggel ápolták, de meg nem menthették,
 Itt fekszik halványan, kis ajka szótalán,
 Könnyetek hullása, bús szülők, hasztalan.

Oh ne sirassátok, el se gondoljátok,
 Hogy mennyi kint viselt kedves fiacskátok,
 Mert üdvét szerezte négy napi betegség,
 Lelkét az angyalok mennyországba vitték.

Atyja haldoklik.

Dallama: »Hervad éltünk, mint a réi virága...«

Isten megteremté a világot,
 Elárasztá minden széppel azt,
 Fényes napot, enyhe éjet adván
 S örökké viruló szép tavaszt.
 Gond, fáradság, fájdalom, gyász:
 Ismeretlenek voltak ezek,
 Míg csak az első emberpár
 Háládatlanul nem vétkezett.

Igy van ez még most is a világon,
 Azoknak, akik ártatlanok,
 A kisdedek, — amilyen én voltam —
 Ah! mindnyájan nagyon boldogok.
 Mert a testi szenvedések
 Csekélyek ahhoz mérten nagyon,
 Amily nagy gyötrelmet képes
 Okozni a lelki fájdalom.

Az én gondomat anyám viselte,
 A fáradtság karján el nem ért,
 Ápolgatott, mikor beteg voltam
 S nem tudtam aggódni éltémért;
 Nem tudtam én arról semmit,
 Hogy vannak sötét, bús fellegek
 S hogy azok már itt is állnak
 A mi szomorú házunk felett.

Azt sem tudtam, hogy van boldogabb
 Mint ez én előttem szép világ, [hely,
 Van hely, ahol sohasem kell sirni,
 Hol nincs elhagyatott árvaság;
 Elaludtam anyám keblén
 S nem értettem, szíve mit beszél,
 Pedig azt dobogta búsan:
 »Kis fiam! anyád már nem remél.«

Azt dobogta: »Kis fiam, ha elmégysz,
 Megsiratlak, mert szerettelek,
 Ha itt maradsz, talán még többször kell
 Megsiratnom gyászos éltedet;
 Jaj! fakad-e édes forrás
 Oly bús szívről, mint lesz az enyém?
 Hiszen már az özvegységnek
 Gyászfátyolát szövögetem én.«

Elvitt Jézus jó anyám karjáról,
 Meg ne értsem e nagy bánatot,
 S mikor az a vészfelhő kitör majd,
 Meg ne érjem azt a bús napot.
 Sőt az égben várjak arra,
 Akinek halálát rettegik,
 Én vezessem Jézushoz, ha
 A menny ajtajába érkezik.

Ne zokogjon jó anyám, ha rám néz,
 Inkább kis őrangyala legyek;
 Ne szánjanak engem a világon
 Azért, ime Jézushoz megyek.
 Hét hónapos gyenge korban
 Hét nap tartó kin a sirba zár,
 Azért hideg ajkaimat,
 Végső búcsúszóra nyitom már.

Timár Gergely jó atyám! kit Isten
 Súlyos betegséggel látogat,
 Nyugodj meg az Ő szent rendelésén,
 Tedd le szent kezébe sorsodat;
 Hidd, Ő mindent bölcsen intéz,
 Ha nem látja is gyarló szemünk,
 S akkor szeret, ha végzésén
 Megnyugodva, békén szenvedünk.

Ne kérj hát Tőle, csak béketűrést,
 Azt a törhetlen lelki erőt,
 Mely a test s lélek nagy gyötrelmében
 Mindig jó atyának vallja Őt;
 S én könyörgök, hogy ne szenvedj,
 Ha elfáradsz, pihenj édesen;
 S gondold el, hogy kis fiad már
 Mennyben Jézus anyyala leszen.

Timár Rozália édes anyám!
 Jézusnak szavával intelek,
 Mint ő Jeruzsálemnek leányit:
 »Hogy így látsz, ne sirass engemet!
 Légy erős minden csapás közt,
 Kis szivem szeret s úgy érzem,
 Ha néked úgy volna könnyebb,
 Vigaszod maradnék szívesen.

Ne szánj engem, bár a boldogságot
 Megoszthatnám veled, jó anyám!
 Hiszen végtelen öröm lett részem
 Másfél hónapi kinom után,
 De majd imádkozom érted,
 Szived Isten erősítse meg.
 Most anyai hűségédért
 Fogadd hálás köszönetemet.

Timár István kedves jó testvérem!
 Tudom, szeretted engem nagyon,
 Értem egy ismeretlen érzés kelt
 Sziveden: az első fájdalom.
 Oh, bár kora halállommal
 Megválthatnám minden gyászodat!
 Az Isten szeressen, légy jó
 S általad anyánk is boldogabb.

Timár József kedves jó nagyatyám!
 Örömed múltását fájlalod,
 De könyörög kis unokád lelke
 S a gyász enyhülését várhatod.
 Rác Erzsébet kedves nőddel
 Láss még sok áldást s majd egykoron,
 Mennyek fényébe fogadja
 Boldog lelketeket Jézusom.

Farkas Mária kedves szépanyám!
 Így hull bimbókorban a virág,
 Mig te tartós egészségben hordod
 Aggkor terhét s szived bánatát.
 Jámbor lelked óhajtásit
 A jó Isten teljesítse be:
 Fogadjon egykoron téged
 A dicsőültek seregibe.

Timár Lajos kedves keresztatyám,
 Fogadd hálás köszönetemet.
 Ubrin Mária jó keresztanyám!
 Jutalmadat Isten adja meg,
 Amért gyöngé ajkam helyett
 Az első szentségben szóltatok,
 Adjon Isten rátok áldást
 S egykor a mennyégbe jussatok.

Összesen rokonok, jó szomszédok
 S akik itt most megjelentetek,
 Vendégeim, sok örömet lásson
 Már itt istenfélő szívetek.
 Most indulok kis síromba,
 Lelkem Jézushoz kívánkozik,
 Isten veletek, szerettem!
 Mig lelkünk egykor találkozik.

Árva gyermek felett.

↑ Dallama: »Mit bízik e világ...«

Jó atyám! Kis fiad sok szenvedés után
 Csendes álmod pihen kicsiny ravatalán,
 Boldogságot oh, nem vártam a föld ölén,
 Hiszen nagyon hamar árván maradtam én.

Egy esztendeje mult, hogy fájó hangokon
 Búcsúzott egy anya s elment fiatalon,
 Tengernyi bánatot vitt el hű szívében,
 Tengernyi gyászt hagyott öt árva gyermekén.

Az én édes anyám volt e drága anya,
 Kit nem pótolhat e föld kincse, aránya,
 Megenyhült fájdalommal édes tekintetén,
 Csókjával gyógyított az én édes szülém.

De hamar elszálltak rajtam e szép napok,
 Csak öt éves voltam, mikor árván hagyott;
 S hogy hű szíve s ajka nincsen tovább velem,
 Ine, utána visz a kínos gyötrelmem.

Hála mindazoknak, kik gondoltak reám,
 De téged pótolni nem tudtak, jó anyám!
 Édes jó testvérem volt hű gondviselőm,
 De csak ott gyógyulok meg nálad, jó szülöm!

S neked is édesb lesz, ugye, aludni majd,
 Ha utánad fiad bús árván nem sóhajt?
 Együtt várni, csendben, azt az új életet,
 Mely nem tépi többé el a hű szíveket.

Árva gyermek felett.

1 Dallama: »Mit bízik e világ...«

Menj, menj, kis ártatlan, szálljon lelked égbe,
Hadd fogadjon anyád szerető keblére,
Ugy is látszott rajtad, mintha oda vágynál,
Mintha lelked mindig ott volna anyádnál.

Rég nem mosolyogtak gyenge kis ajkaid,
Nem birtak örömré kedves testvéreid,
Halovány arcodra nem szállt többé élet,
Fájt jó atyád szive, hogyha reád nézett.

Szívének jósága, a gondos szeretet
Mindent megtett érted, de nem segíthetett,
Hiába gondozott jó nevelő anyád,
Hervadtál, mint hervad nap nélkül a virág.

Kegyes Ur Jézus, a kisdedek barátja,
Rád tekintett végre, gyöngé szolgájára,
Kivett a bús árva gyermekek sorából,
Nem leszel többé elválasztva anyádtól.

Alig két esztendőt számlált földi élted,
Hat hétig bágyasztott sinlő betegséged,
Egy heti kin után a sir ölébe mégy,
Azért szerettidtől áldó végbúcsút végy.

Árva gyermek, nagyanyjával egy- szerre indul.

1 Dallama: »Mit bízik e világ...«

Nagyanyám elaggott életét letette,
Gyermekei most is bánkódnak felette,
Ne csodáljátok hát a gyenge kis árvát,
Ha elhervad, mikor anyját sirba zárják.

Hová mégysz, nagyanyám? Sirba? Jó-e ottan?
Azt mondod, nagyon jó, mert ott nyugalom
van.

Vigy el hát engem is; oly sokat szenvedtem,
Mindig hervadoztam, mióta születtem.

Azt mondod, nagyanyám, lelked égbe indul.
Hol van az? A gyászon, a sok csillagon tul?
Oh, mondd meg, kikhez mégy, az égben kik
lagnak?

Isten, az angyalok s a jók, kik meghaltak?

Hiszen akkor az én jó anyám is ott van,
Ki sokszor látogat boldog álmaimban,
Beteg ajkaimnak édes harmatot hoz,
Ugy kérem: »Sajnálj meg, vigyél el magad-
hoz!«

Oh, kedves nagyanyám, ha engem elvinnél,
 Árva kis szívemmel de nagyon jól tennél,
 Mikor édes anyám keblére fogadna,
 Az angyalkák szemén örömköny ragyogna.

Én ártatlan voltam, te egy jámbor öreg,
 Lelkünk virágai az égbe illenek,
 Együtt keressük fel azt a boldogságot,
 Melyre én hívtam s a te lelked vágyott.

Neked este lett már, azért még pihenni,
 A kisdednek reggel is szabad aludni,
 Pihenjünk el együtt, ébredjünk egyszerre,
 A boldogságkeltő örök, szent reggelre.

Szétvált szülők gyermeke felett.

1 Dallama: »Mit bízik e világ...«

Életem hajnalát alig haladtam át,
 Már elhagylak téged, te álnok, rossz világ,
 Amely ártatlanul meggyötörtél engem,
 Oh, de nagy siralmat kellett megismernem!

Nem lehettem boldog, bár él édes atyám,
 Mégis árva voltam s özvegy volt jó anyám,

Sokszor láttam hullni bánatos könnyeit,
 Mig reménytelenül hordta keserveit.

Miért kell így lenni, én azt nem értettem,
 De az igaz, hogy mint ártatlan szenvedtem,
 Hiába kérdezném az egész világtól,
 Hogy édes atyám mért dobott el magától.

Olyan kicsiny voltam, hogy meg sem bánt-
 hattam,
 S nem adott egy jó szót, amig hervadoztam,
 Nem simította meg halovány arcomat,
 Még csak meg sem nézte bús ravatalomat.

De azért a lelkem szeretve néz rája,
 Hogy megértsék egymást anyámmal, kívánja,
 Legyen elégtétel mindenért halálom,
 A békeség köztük újra helyreálljon.

Kisded felett.

? Dallama: »Miként virágot a vihar...«

Egek fényében örvendő ártatlan angyalok,
 Azt mondják, nincs a bánatnak hatalma
 rajtatok.
 Most is egy szép ünnep virradt boldogságtok
 Örömtelven indultatok a kis Hermin felé. [föle,

Hogy boldogok lehessetek, tudnotok nem
szabad,
Hogy e világon sokszor a bánatköny is szakad.
Mért jöttetek? Nem az öröm megy vissza
véletek,
Nagy áron ád ez a világ nektek egy életet.

Akik boldogok voltatok a mennyekben na-
gyon,
Láttátok, hogy van gyász is: a szülői fáj-
dalom,
Szent fájdalom, amelynek még a menny is
helyet ád,
Koszoruként az fogja át a szent Szűz hom-
lokát.

És sirva mentek innen el. Mért vágyakoz-
tatok
Herminkéért, szegény, szegény, ártatlan an-
gyalok?

IFJAK ÉS HAJADONOK FELETT.

Ifju, vagy hajadon felett.

3 *Dallama : »Neveddel ébredek . . .«*

Az ékes rózsza, mely reggel még virágzik,
Vajjon, élni fog e nap alkonyáig?
Ki merné mondani? Bizonyos itt nincsen,
Csak a Te hatalmad, Mindenható Isten.

Szent tetszésed, mint kertet virágok,
Betöltik gyermekid e múltó világot;
De mint a virágok élte hervadandó,
Nem várhat sokat e földtől a halandó.

Egy fejlőd virágnak bús koporsójára
Húll az édes szülők fájó könye árja,
Sírnak a virágért, kit gyorsan letépett
Az élet fájáról a zordon enyészet.

Három nap előtt is boldogan virúlt még,
Két arcán mosolygott a piros egészség

S elhervadt a halál mérgével szívében,
Sírba tér élete legszebb idejében.

Tizenhat esztendő rövid egy életnek,
Kiváltkép annak, kit hő szívek szeretnek,
S ez ifjú odadja szép fiatalságát,
Búsan megy s szeretti zokogva bocsátják.

Csak három nap kellett a rideg halálnak
S ime, az örömek keservekké váltak,
Búcsúzik ez ifjú, a sír mélyére tér,
Szíve hálájáról ajka ekkép beszél:

Ifju felett.

3

Dallama: »Neveddel ébredtek...«

Miért alszol szivem? Ébredj! Elmúlt a tél,
Az egész természet boldogságról beszél,
Kelnek a virágok, elkezdnek nyílni,
Miért akarsz te most a sírba szállani?

Ébredj! Még ezután jön a sok boldogság,
Ne hagyd, hogy szerettim a könyvet hullassák,
Az élet reggelén hamar még az álom,
Hadd éljek, reményim míg betelni látom.

Nem hallod a kérést, jaj! nem a siralmat,
Borzasztó az a csend, ha a szív elhallgat,
Mikor újra dobbansz, többé nem találok
Síró szerettimet ezen a világon.

Fénytvesztett szememre borúl a sír éje,
Nem leszek tovább a jó szülők reménye,
Vigasztalás helyett kétszer annyi bánat
Szakadt most szívére jó atyám s anyámnak.

Egy év s négy hónapig tartott a gyötrelem,
Végperczemig együtt szenvedtek ők velem,
Én már megpihentem, ők halálíg hordják
Virágtalanná lett szíveik siralmát.

Ifju felett.

3

Dallama: »Neveddel ébredtek...«

Ifju szivem álma: Öröm, hosszú élet,
Sok édes reményem mily hamar ért véget;
A tavasz harmatos reggelében jártam
S jaj! a hideg sírba botlott bele lábam.

Ime, halva vagyok, halvány, hideg arcom,
Mint, ki sokat fáradt, oly édesen alszom;

S mintha nem szerettem volna e világot,
Fekete göröngyök közé földbe szálllok.

Pedig még atyámnak s anyámnak örvendtem,
Három testvéremet oh! nagyon szerettem,
Ifju társaim közt édes volt az élet,
Alig ismertem még a keserűséget.

Ah! de változandó minden e világon
Nagyon korán eljött nem várt hervadásom,
A hervadásra egy hónapi betegség
S én, ki porból lettem, porrá leszek ismét.

Jaj nektek, jaj nektek, kik sokat reméltek!
Inkább esetemet példaként vegyétek
S Istenben bízva, ki állandó jót adhat,
Szereztek örök jókat magatoknak.

Hajadon felett.

2 *Dallama: »Zöldeió virágszál...«*

Fiatál szivemből kialudt az élet,
Tegyetek fejemre koszorút, fehérét,
Mert édes Jézusom megkérétt engem,
Országa fényébe indul, ime, lelkem.

Szemfedő lett az én menyasszonyi fátylam,
Mert e földön semmi örömrre nem vágytam,
Feléd óhajtoztam, égi vőlegényem,
Lelkem tisztogatván kínok tengerében.

Letettem viruló rózsáit arcomnak,
Eldobtam reményit fiatalságomnak,
Élni vágyó szivem, ime, megtagadtam,
Lelkemet egészen Jézusomnak adtam.

Csak tizenhét évét számlált földi éltém,
Hogy a halál eljött násznagyképen értem,
Hogy engem az egek honába vezessen,
Hol örök jutalmat ad nekem az Isten.

Menyegzőmet ott fent boldog lelkek tartják,
Mig itt szeretteim könnyüket hullatják,
Mert kiktől fiatal szivem most elválík,
Nem láthatnak végső ítélet napjáig.

Földi kiadómra a harang szólása
Gyűjté násznépemet, mint vőfély hívása;
Vídám zene helyett szól a gyászos ének,
Ez illik nekem, mint Jézus jegyesének.

Hajadon felett.

2 *Dallama: »Zöldelő virágszál...«*

Elhagylak tégedet, te csalfa, rosz világ,
Mely szívemet olyan sokszor ámitgatád,
Atdál reményt sokat, de még több szenvedést,
Virágos koporsót fiatal éltemért.

Reménnyel biztatál, hogy meggyógyulhatok
S ime, a bánatos koporsóban vagyok,
Halovány orcámon kialudt az élet,
Könybe lábbad szemök, akik reám néznek.

Oh, ne sajnáljatok, hiszen ti tudjátok,
Mennyi kínom árán jártam e világot,
Édesebb lesz nekem már a síri álom,
Mint szenvedve tovább élni a világon.

Szűzi, szép koszoru van fejemre téve,
Ártatlanul lépek Jézusom elébe,
Tisztaság ruhája ékeskedik rajtam
S örökön élek, bár a földnek meghaltam

Elválasztott engem égi vőlegényem,
Násznagyul a halált küldötte el értem,
Én örömmel megyek, csak nektek ne fájjon,
Kik hűn gondoztatok ezen a világon.

Tizenöt tavasznak láttam elmúlását,
Tizenhatodiknak nem értem nyílását,
Egy évi kín után jött megpihenésem,
És most elbúcsúzom Jézus szent nevében.

Régen beteg ifju felett.

3 *Dallama: »Neveddel ébredtek...«*

Könyes szemmel nézzük ezt a bús ravatalt,
Amely keblébe egy ifju éltet takart,
Elválík ez ifju, gyászos sírba megyen,
Porrá óhajt lenni, hogy boldogabb legyen.

Oh! szép az ifjúkor, telve boldogsággal,
Ha a szív betöltve édes vidámsággal,
Rózsásak az arcok, erősek a karok
S az életreménytől a szív forrón dobog.

De keserű annak, aki mindezt látja,
De virágtalanul telik ifjusága,
Kinek rózsás arca sápadt, halványra vált
S várja ifjan, korán a bizonyos halált.

Ez ifju is régen látott boldog napot,
Mert nyolc esztendeje folyton hervadozott,

Összetörte testét a hosszú betegség
S hogy fölépülhessen, nem is volt reménység.

Míg remélt, szülőit oly esengve kérte,
Mentsék meg. Oh mindent meg is tettek érte,
De végre belátta, földön nincs segítség
S azóta csak a nagy utra készült mindég.

Odaadta szívét a jó Szűz Anyának,
Ki által megenyhül minden földi bánat,
Ki által megnyílik a boldog mennyország
S aki elúzheti a halál borzalmát.

Ti, kik ez ifjúnak kínjait láttátok,
Örömét szemlélve most nem zokognátok.
A szenvedés őrzé lelke tisztaságát,
Ez által nyeri meg örök boldogságát.

Ifju felett.

2 Dallama: »Zöldelő virágszál . . .«

Szép ifju álmaim, biztató remények,
Csalfa virágai tavasz életemnek
Ah, hová tüntetek? A boldogság hol van,
Melyekre úgy vártam derült napjaimban?

Oh, mennyi örömmel biztatott a világ
S én valónak vettem hitegető szavát,
S épen midőn hittem, a boldogság itt van,
Hirtelen a halál kezébe jutottam.

Hosszú, boldog élet volt szivem reménye,
Hogy soká ragyog rám az öröm napfénye,
S ime egy koporsó részem a sír ölén,
Hol virágzó ifjan por s hamu leszek én.

Ifju barátaim! Nézzétek, nézzétek,
Ilyen ez az élet, amelyben reméltek,
Az ifju rózsás arc ily halványra válik
S egy koporsó azé, ki öröme vágyik.

Ah! mily nehéz válni s itt hagyni azokat,
Akik között töltém virágzó koromat.
Maradnék, hogy édes atyámat szeressem,
Hogy öreg napjait boldoggá tehessem.

Maradnék köztetek s vigyáznék éltetrem,
Hogy ne jusson anyám ily nehéz keservre;
Mily sokat aggódott, fáradott miattam
S mikor már fölnevelt, sötét gyászra hagytam.

Árva ifju felett.

3 Dallama: »Neveddel ébredek...«

A földi életnek napfényes reggelén
Hová mégy jó fiu, halovány vőlegény?
Vagy neked nem is volt napfényes az élet,
Mint a többi édes anya szülöttének?

Jaj! nem volt az fényes, szomorú volt nagyon,
Reád szakadt hamar a sötét fájdalom,
A boldog gyermekkort el sem haladtad még,
Mikor jó anyádat koporsóba tették.

Elhagyott a napfény, a gondos szeretet,
Másra bízott volna az Isten tégedet,
Jaj! de amit más szeg, keserű a kenyér,
Mit az árva gyermek sokszor zokogva kér.

Másra bízott volna az Isten tégedet,
Ki megvigasztalja szomorú szívedet,
Az is mostohád lett, mostohán elhagyott,
Édes jó atyáddal sokat bánkódtatok.

Azután eljött a hosszú nagy betegség,
Látszott hogy halálad ellen nincsen mentség,
S nem volt ki ápoljon, csak irgalmas kezek
Ígazították meg kínos fekhelyedet.

Látták mennyből anyád s az édes testvérek,
Hogy meggyötör téged jó ifju az élet,
Addig esedeztek a kegyes Istenhez,
Mig az ég honába most téged is fölvesz.

Nem vagy már elhagyott, nem leszesz már
árva,
Nem szorulsz a hideg szivek irgalmára;
Anyádé vagy újra, többé el nem váltok,
Mind ott lesztek, csak még atyátokra vártok.

Könyörgjetelek érte, kik mennyben vigadtok.
Vigasztalja őt, hogy ti boldogok vagytok;
S kinek szive sirat titeket halálig,
Föltaláljon, ha majd ez élettől válik.

Árva ifju, vagy hajadon felett.

1 Dallama: »Mit bizik e világ...«

Pár napja az élet mosolygott még felém
S ime már itt vagyok a koporsó ölnén,
Éltem reggelére bús éj következett,
Fiatal éltemnek ily gyorsan vége lett.

Örvendező szívem remélt sok éveket,
Oh! hosszunak láttam még ezt az életet

S jaj! milyen rövid lett, pár rövid óra csak,
Vágyak, szép remények, mind, mind elhagy-
talak.

Kik koporsóm körül itt egybegyültetek,
Ne sajnáljátok a résztvevő könyeket,
Mert virág voltam s mint virág hervadtam el,
Sírba térek szivem ezer reményivel.

Ejtsetek rám könyet, boruljatok fölém,
Mert ki megsiratna, nincsen édes szülém,
Kisded voltam, mikor sír ölébe zárták
S itt hagyott engem, mint tehetetlen árvát.

Talán ő könyörgött, hogy szivem ne fájjon,
Hogy eljőjön testi s lelki gyógyulásom,
Három napi kínnal boldog véget értem,
Megismerlek anyám, az ég örömeiben.

Árva hajadon felett.

rajz

2 *Dallama: »Zöldeő virágszál...«*

Sötét sir hantjai boruljatok reám,
Ott keresek nyugtot hosszú kínom után,
S amit megtagadott tőlem ez az élet,
Boldogságot Úram! Te nálad remélek.

Te láttad ezerszer hullott könyeimet
S lezártad kifáradt, siró szemeimet;
Te hallgattad szivem fájó dobogását
S magadhoz fogadtad a szomorú árvát.

Nagy gyász az árvaság, de búsabb nem lehet
Mint az, mely oly korán befödött engemet:
Halál választott el anyám emléjétül,
Husz évig bánkódtam édes anya nélkül.

Nem is emlékeztem jóságos arcára,
Mosolygó szemére, mézédesszavára,
De láttam, testvérim, kik megismerhették,
Még most is siratják, el nem felejthették.

El sem teltek rajtam még a gyermekévek,
Mikor jó atyám is koporsóba lépett.
Ott sirt négy testvérem fölötte s fölöttünk,
Kik ketten még nagyon elhagyottak lettünk.

Aztán elsirattam árva testvéremet,
Viseltem egyedül nehéz keservemet,
Boldogságot csupán álmaimban láttam,
Ott pihentem én is jó anyám karjában.

Teljesült az álom, betelt szép reményem,
Föltalálom őket az ég örömeiben,

Jó anyám az öröm könyeit hullatja
S kedves árva lányát keblére fogadja.

Árva ifju vagy hajadon felett.

3 *Dallama: »Neveddel ébredtek...«*

Távozzatok el már sötét gondolatok,
Melyek rég időtől társaim voltatok,
Mikor a rettegett sirt rajtam bezárják,
Hagyjátok nyugodni szívemet az árvát.

Oh! a fiatal szív meghalni nem vágyik,
Én is reménykedtem utolsó órámig,
Fájt is a betegség, bús árva is voltam,
Még is élni vágytam, bármennyit csalódtam.

Oh! drága jó anyám ottan a sir mélyén!
Tekintsd, hogy fiatal voltam halni még én.
Ne neheztelj, amért nem siettem hozzád,
Ah! úgy éreztem még, a föld is mennyország.

Pedig sokszor, régen kínok utját jártam,
Virágot kerestem és tövist találtam,
De reám mosolygott az édes reménység,
Sok idő van hátra, sok öröm jöhet még.

De ha megcsalódtam, elmegyek te hozzád,
Tőled kérdezem meg, hol van a mennyország,
Utolsó könyemet kebleden kiöntve,
Hiszem, boldog leszek veled ott örökre.

Anyjától elhagyatott ifju felett.

2 *Dallama: »Zöldelő virágszál...«*

Kedves édes atyám, szived de szomorú,
Indul a sir felé a hiúséges fiú.
Ha volt eddig gyászod, jaj! lesz még söté-
tebb,
Mert legszebb reményed koporsóba lépett.

Sirtok Józsikával, engem is sirattok,
De magatok is oly elhagyottak vagytok,
Él a hitvestársad, özvegy vagy te mégis,
Élt az édes anyám s árva voltam én is.

Búsabb árva voltam, mint a többi árvák,
Kiknek édes anyját koporsóba zárják,
Azok egymástól csak testiképen válnak,
A találkozásra örvendezve várnak.

Nekem nem volt anyám már itt e világon,
Elmegyek az égbe s jaj! ott sem találok,

Nem adja vissza őt Isten erős karja,
Mert eltévedt anyám maga nem akarja.

Kilenc hónapja már, hogy elhagyott minket
Szégyenben, bánatban fájó sziveinket.
Olyan beteg voltam, nem volt orvosságom,
S nem jött megcsókolni a halálos ágyon.

Látta az Ur Jézus, mint fáj testem, lelkem.
Három heti kínnal magához hítt engem,
Tizenöt esztendő s korbau sirba zárnak,
De előbb szólítom édes jó atyámat.

Gondos édes atyám, ne bánkódj érettem,
Ne hullasd könyvedet, boldog csak így lettem,
Szived sok bánata változzék örömré,
Végre az egekben vigadhass örökre.

Rád gondolok anyám. Ime elhervadtam,
Mint a beteg virág hervad elhagyottan;
Tudtad, beteg vagyok s el nem jöttél hozzám,
Hogy egyet igazíts kínos fejem alján.

Mig rám sem gondolva jársz e nagy világon,
Téged hítt elhaló végső sóhajtásom
S úgy adtam ki lelkem bús árvák módjára,
Egy könyved sem esett halovány orcámra.

Én megnyugodtam, de rád nagy kín jöhet
még,
Lesz idő, fiadat, csak volna, szeretnéd,
Ha keresed és csak siromat találsz,
Isten adjon erőt, elviselni gyászod.

Vizbefult ifju, több hasonló eset után.

Dallama: »Mit bízik e világ...«

Jertek koporsómbhoz ifju barátaim,
Beszélni vágnak még lezárult ajkaim,
Nem akarok sirba szállani anélkül,
Hogy egy jó tanácsot ne hagynék emlékül.

Hiszen együtt teltek szép ifju éveink,
Ugy összetartoztak már a mi sziveink,
Együtt vágytunk érni örömet, bánatot,
Oh! én nektek mást nem, csak jót kívánhatok.

Nincs már én előttem értékük azoknak,
Mikért gyarló földi szivek vágyakodnak,
Mosolygó virágok nekem már mit érnek?
Hideg ajkaim csak értetek beszélnek.

Sok példát láttam most, mit el nem fogadtam,
Hogy a virág könnyen hervad gondozatlan,

Mit én nem követtem, a sok jó tanácsot
Gyászesetem után ha megfogadnátok.

Csak rövid napokban mennyien megyünk el,
Akik nem gondoltunk ifju életünkkel,
Oh legyen elég már a példaadásból!
Tanuljatok meg már félni a haláltól.

Ifju felett.

12 Dallama: *»Hervad éltünk, mint a rét virága...«*

Tavaszy nyilik. Uj életre kelnek
A virágok. Minden ugy örül,
Csak engem fog végtelen búbanat,
Végtelen szomorúság körül.
Tavaszy nyiltán kis virágok
A szép napfénynek ne higjjetek,
Vigyázzatok, csalódhattok,
Hiszen rátok még fagy is jöhet.

S akkor oh jaj! nincs tovább virulás,
Kis fejeitek lehajlanak,
Szintelenül hervadoztok s végre
Ékességitek elhullanak,
Jöhet aztán mindhiába
Meleg harmat, vidám, szép napok,

Bánatos nyár, szomoru ősz
Beszél keseregve rólatok,

Én is az élet szép tavaszának
Örvendeztem, mert ifju valék,
Oh! mily édes volt nekem az élet,
Mig fölöttem derült volt az ég,
De jött a fagy: a betegség —
S ha lehet a szivben fájdalom,
Enyém volt az, látva, mint kell
Sirba térnem szép fiatalon.

Oh, nagy kín az, elhagyni az éltet,
Hol öröm vett körül engemet,
Hol szerető testvérek körében
Tisztelhettem jó szülőimet,
Kiknek könye harmatképen
Mindhiába hulldogál fölém,
Éltök nyarának bánata
S öregségök gyásza lettem én.

Fagyos szele a rideg halálnak,
Mért hoztad e bánatfelleget?
Nem találtál hozzád vágyakozó
Szerencsétlent, aggot eleget?
Mért téped le a virágot?
Hiszen ugyis a porba dobod!
Mért teszed búbanatossá
Azokat, kik együtt boldogok?

Oh, de ajkam ne nyiljék panaszra,
 Hű szivek ne zugolódjatok,
 Testem meghalt, de lelkem éltétől
 A zord halál meg nem foszthatott.
 Mint virágnak illatárja,
 Ugy száll lelkem az eget felé,
 Egy a vágy, mit lelkem érez:
 Legyek egészen az Istené.

S kik sirattok, gondoljatok arra,
 Nem örökre válunk el ma mink,
 Szeretettel vannak összekötve
 Testben élő s égi lelkeink,
 Ti virágokat ültettek
 Oly korán felhantolt siromon,
 Én, hogy szívetek enyhüljön,
 Az Isten előtt imádkozom.

S ha jön a nap, könnyebb lesz viselni,
 Az életből való távozást,
 A keresztyén szívnek reményével
 Várjátok a szent találkozást;
 A szentekkel ékes hajlék
 Örök, boldog hazát ád nekünk,
 A békeség városában
 Él reményem, mind együtt leszünk.

igen sok
 Huszonnégy év szállott el fölöttem,
 Hervadtam *tizenhat* hónapig,
 Ifju erőm *két hétig* küzdötte *sokáig*
 A halállal kínos harcait,
 Én haltam meg, oh de azért
 Nem tiéd a győzelem, halál!
 A dicsőség koszoruja
 Mennyégben az én lelkemre vár.

✓ Jézusom szent keresztje vevé el
 Rólam a bűnt, mely rám áteredt,
 Az volt fegyverem a bűnök ellen,
 Nehogy kárhozatba ejtsenek.
 A kereszttel éltem, haltam,
 Az örködjék csendes siromon,
 Arra nézve reméljétek
 Jó szülők, akiktől búcsúzom.

hosszra van linc
 ✓ Jőjj először atyám, ~~Juhász Imre,~~
 Ki e szép családnak törzse vagy,
 Lesujtotta a halál viharja
 Egyik viruló szép ágadat;
 A jó Isten gyógyítsa be
 Atyai szívednek mély sebét
 S amit meg nem hálálhattam,
 Jutalmazzon meg jószágodért.

✓ *Utolsó szülőm emléke*
 Timár Erzsébet édes jó anyám!
 Ne nézd, ne nézd e bus ravatalt!
 Látja Isten az anyai szívet
 Amikor gyermekéért sóhajt,
 Hidd el, olyan nagy az érdem,
 Amilyen kínos az áldozat,
 Ki e földön sokat szenved,
 A mennyégben annál boldogabb.

Utolsó szülőm, gyenge hajadon felett.

12 *Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága...«*

Megtört szivü szülők, jó testvérek
 S hú rokonság, oly bús arcotok,
 Sirba indul, akit három hete
 Boldogan virulni láttatok.
 Tizenhét napja érzém meg
 A halál hideg lehelletét,
 Öt napi gyötrelmes kínnal
 Elhervadtam, testem sirba lép.

Válok édes jó atyám s anyámtól,
 Öt kedves testvérem itt marad,
 De szülőim zokognak, hogy mennyben
 Mért épen engem választanak.

Oh higgyétek el szülőim,
 Az kedvesebb, akit adni kell.
 Bár éles kín, hogy a halál
 Engem még karotokból visz el.

Kedves a kert legelső virága,
 Mely hirdeti a kelő tavaszt;
 Mily szépek azok is koszoruba,
 Melyeket a nyári nap fakaszt,
 Oh, de nincsen olyan édes,
 Mint amit az ősz váratlan ad,
 Ez hervadt el. kis kertedből
 Jó anyám: az utolsó virág.

Tied voltam, mert a többiek már
 Mind a mások keblén diszlenek,
 Anyai hűséged helyettük is
 Engem gondozott, dédelgetett.
 Jóságukat bennem láttad,
 Tőlem vártad édes szavokat,
 Én osztottam volna veled
 Örömmel a munkát s gondokat.

Még évekig számlálhattam volna
 Hajatok ősülő szárait —
 S eltagnám, nem hagynám közelgni
 A hervadás borús napjait;
 Hisz akinek kis lánya van,

Muló időt mért is emleget?
 Fiatal maradna a ház,
 Fiatal mellettem szívetek.

Nem is érnétek rá öregedni,
 Mert gondolni kellene reám,
 Hogy tetőled látva megtanuljak
 Igyekezni édes jó anyám;
 Atyám is fiatal szívvel
 Fáradozna, mig szárnyra bocsát,
 Hogy – mint a többiek – én is
 Megemlegessem a hű atyát.

Tudom a gyászt, mit szívetek érez,
 Hogy nehéz, tagadni nem lehet,
 Sirassátok hát a vesztéséget,
 De ne sirassatok engemet,
 Mert mi a földi szerencse
 Ahhoz mérten, ami engem ért,
 A mennyek királya küldött
 Követséget boldog lelkemért.

Mért sajnálnátok? Én nem vesztettem,
 Ha jó voltam, most még jobb vagyok,
 Leteszik a gyarlóság ruháját
 A menny küszöbén az angyalok.
 Szép voltam itt rózsás arccal,
 De mennyországban még szebb leszek,

A menny hajnalának fénye
 Beragyogja tiszta lelkemet.

Kedves voltam. Mosolygásom, egy szóm
 Elég volt s felvidult arcotok,
 De kedvesebb az Istennek lelkem,
 Melyet most magához hivatott.
 És amilyen boldog lettem,
 Olyan e világon nem lehet,
 Mert engem nem változó szív,
 Hanem édes Jézusom szeret.

Azért megnyűgodva rendelésén,
 Adjatok át örömmel neki,
 Ki oly hatalmas, hogy a keservet
 Egy szavával megenyhitheti,
 Csak ő tud méltó jutalmat
 Adni ily kedves ajándokért,
 Boldoggá tesz érettem és
 Lelkem buzgó könyörgéseért.

Hajadon felett.

12 Dallama: „Hervad éltünk, mint a rét virága . . .“

Elhagylak már hitegető élet
 Fiatalságom szép hajnalán,
 Elviseltem a sok szenvedést, ah!
 Nem vágyom csalfa fényed után,

Hol a szem csak örömet lát,
 Hol a sziv csak bánatot visel,
 Te nyiló s elhervadó kert,
 Oh én bánat nélkül hagylak el.

Csalfa fény csak a te boldogságod,
 Hányszor sötétül el szép eged,
 Reménycsillagoknak ragyogását
 Eltakarják bánatfellegek,
 Vigasztalan szenved a sziv
 Keserveknek gyötrő éjjelén,
 Hány ember van, akinek már
 A halál is édes, szép remény.

Rózsafának fölnevelt szép ága
 Voltam neked édes jó anyám,
 Szived soha meg nem szűnő gyásza
 Lettem íly fiatalon, korán,
 A koszorú, mely övezi
 Az én elhalványult fejemet.
 Mint tövis koszorú, vérzi
 Magzatodért fájó szívedet.

Szomorúan kondúl a harang, mely
 Vőfély-tisztet teljesít nekem,
 Midőn a szülői szomorúság
 Ilyen gyászos kiadót teszen.

Búbánatos hívására
 Rokonaim egybegyűltek itt
 S megosztják a szenvedőkkel
 A fájdalom súlyos terheit.

Ninesen víg dal, gyászos ének illik
 Oda, hol bús könnyek hullanak;
 Ajándékul érettem szerettem
 Egy-egy buzgó imát mondjanak.
 Szenteltvíznek áldó csöppje
 Gyöngyként rajtam legszebben ragyog,
 Mert én nem földi menyasszony
 Hanem Jézus jegyese vagyok.

Tizennyolc tavasznak elmúlását
 Láttam s váratlanul elmegyek,
 Istenért békében elviselvén
 Három napi szenvedésemet.
 Mielőtt azonban a sír
 Hideg karjaival átölel,
 Szülőim sok jóságáért
 A hálát ekképen mondom el:

Hornok András kedves édes atyám!
 Oly korán leszállt élet- napom,
 Hogy értem tett fáradozásodat
 Itt többé meg nem hálálhatom,

De a lelkem él örökké
S imádkozik érted szüntelen,
Hogy hű szived földön áldott
S lelked a mennyben boldog legyen.

Forgács Borbála jó édes anyám!
Nem tört össze a fáradalom,
Mellyel neveltél, sem a virrasztás,
Mig ápoltál betegágyamon,
Jaj! hogy két szemem lezártam,
Hogy nem szólnak többé ajkaim,
Erőtlen sujt koporsómra
A mérhetetlen anyai kín.

Nézz anyám az áldott Szűzanyára,
Szívét hét éles tör járta át,
Ezt az egy kint bármilyen nagyon fáj,
Béketűrőn viseld érte hát.
És reméld, hogy áthaladván
Ezt a szenvedéstelt életet,
Egykor a menny szent honában
Öröméből is részt ad neked.

Hajadon felett.

12 Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága...«

Ah! de hamar valóságra váltak
Az én szívem édes álmai,
Lehúllt rólam a gyarlóság láncza,
Szabadok már lelkem szárnyai,
Szállok a szent hon felé, hol
Képzeletem annyiszor pihent;
Ah! nem pusztá vágy ez többé,
A valóság ime megjelent.

Könyek árja érettem ne hulljon,
Hogy szent vágyódásom teljesült,
Hiszen lelkem édes Jézusommal
Örök szövetségre egyesült,
Égi trónját ékesíteni
Im virágot e földön keres.
Honnan érdemeltem Jézus
A kegyet, hogy engem így szeress?

Mennyi lélek áll szolgálatodra,
Tiszták, milyet a föld nem terem
S azt akarod, hogy a föld szülötte
Angyalaidnak társa legyen
Oh! mily fényesen jutalmaz
Szeretetedért áldott kezed:
Fölemelsz az ég honába
S mindörökké ott leszek Veled.

Mért sajnálnálak hát gyarló élet?
 Hiszen így elmúltak kínjaim.
 Oh! szállanak az édes hazába
 Lelkemmél szűztiszta vágyaim,
 Hol örökké boldogokra
 Elmúlhatlan égi fény derül,
 S ébren álmodik a lélek
 Beteljesült szent vágyak felül.

Oh, nem szánom én e földi életet,
 Csak titeket, kiket elhagyok :
 Jó szülőim s testvérim, mert nékem
 Oly nagyon kedvesek voltatok,
 Édes a mennyégben élni,
 De várnék, viselném kínomat,
 Míg ti éltek, itt maradnék,
 Hogy titeket vigasztaljalak.

Oh! mert lelkem mindhiába mondja:
 »Szerettem ne keseregjetelek!«
 Boldogságomat nem láthatjátok,
 Égiek nyelvét nem értitek,
 Várjatok békében túrva,
 Vigasztalást nyer rátok imám
 S Jézusomnál boldogságban
 Feltaláltok ez élet után.

Neki adtam szívem tisztaságát
 És Ő elfogadta lelkemet,
 S akinek itt tisztelője voltam,
 Tudom, hogy a szent Szűz is szeret,
 Örömanya a menyegzőn,
 Hol násznép a szentek, angyalok,
 Így jutalmaz a nagy Isten,
 Hála Neki, én boldog vagyok!

Ifju, vagy hajadon felett.

12 Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága...«

Szép szivárvány a tavaszi égen,
 Melyet fest a meleg napsugár
 Mely után a gyermek kezét nyujtja,
 Vagy, mert látunk. Koszorúval
 Vidítod a síró felleget,
 S ha keresünk, nem találunk,
 Eltűnsz, mint az álom s képzelet.

Oh! boldogság, ifju szivek álma,
 Mit terem a biztató remény,
 Ott ragyogtál, mint fényes szivárvány
 Tavasz-életemnek szép egén,

Oh! mint futottam utánad,
 Oh! mint vágytam, hogy elérjelek,
 Csalogattál, el is tűntél,
 Mint az álom, mint a képzelet.

S míg futottam szépséged csodálva,
 Nem láttam a föld göröngyeit
 S tövisét, melyek a földi vándor
 Lábait sokszor kivérezik,
 Ah! nem láttam, hogy előttem
 A hideg sír szája nyitva áll,
 Melynek mélyére lerántott
 Könnyörtelenül a zord halál.

Rám borult a sír sötétje, hol nincs
 Epesztő vágy, csalfa képzelet,
 Melyek ámitották és megcsalták
 Reményekben bízó szívemet;
 Egy szent vágy viraszt felettem,
 Teljesítsd azt édes Jézusom:
 Országod múlhatlan fényét
 Megláthassam a végső napon.

Elhagytam a szenvedés hazáját,
 Elmegyek Tehozzád jegyesül,
 Oh fogadj el! Én csak benned bízom,
 Hozzád vágyik lelkem egyedül,

Mit a földön el nem értem,
 Tégy boldoggá mennyben engemet,
 Korán elszállt éveimért
 Adj ott egy szebb, örök életet.

Nyugalmas ágy a csendes koporsó
 S lelkem a menny örömére néz,
 Ah! de szülőimtől elszakadni
 Szívemnek mégis nagyon nehéz,
 A rám árasztott jóságért
 Hogy hagyjak rájok fájdalokat?
 Szabad-e boldognak lennem,
 Míg utánnam itt a könny szakad?

Oh! ne hulljon értem könnyek árja,
 Hisz' boldog menyasszony lettem én,
 Ur Jézus lett égi vőlegényem,
 Ó közelget ime most felém.
 Lakodalmamat mennyégben
 Örvendve tartják az angyalok,
 Nem ér többé bánat engem,
 Már én többé sohasem hervadok.

Édes anyám! mégis rád tekintve
 Szívembe nyilal a fájdalom,
 Szívszakadva látod az enyészet
 Halványságát gyöngéd arcomon.

Hiszen oly szépen virultam,
Nem ezt vártad egy hónapja sem,
Nem enyhít vigasztaló szóm
Megtépett anyai sziveden

Oh nektek is nagyon kedves voltam,
Nagyon nehéz tőlem válnotok,
Mit az ég nyert kedves lányotokban,
Súlyos veszteség az rajtatok.
Öregségték boldogságát
Teszitek a sir ölébe le,
Rám vár a sir éjszakája,
Reátok a bánat éjjele.

Rám adtátok menyasszony ruhámat,
Ti sötét gyászba öltöztetek ;
Fejemen liliomkoszoru van
S töviskoszorut hord szivetek ;
Szememen a bus szemfödél,
Bánatköny a ti szemetekén ;
Nektek szól az élet gyásza,
A halál bús nyugalma nekem.

Tizenkilenc tavasznak virágit
Fagyasztá el a halál tele,
Hirtelen jött a kinos betegség,
Három hét alatt zárt sirba le.

Készen a sir, indulnom kell,
Jó szülőim hát búcsút veszek,
Hogy enyhüljön a mély bánat,
Melybe miattam merültetek.

Kiszely János szeretett jó atyám!
Köszönöm, hogy szived gondjait
Szeretettel árasztottad én rám,
Fáradván értem halálomig.
Oh! ha hosszú boldogságra
Eljön az utolsó pillanat,
Jézus előtt megköszönöm
Írántam volt sok jószágodat.

Bacsa Mária jó édes anyám!
Fájó sziveddel borulj fölém,
Anyai szivednek nagy hűségét
Soha nem tudom feledni én.
Szálljon is rád annyi áldás,
Mennyi könnyesepp fölöttem ragyog
S nyerd el az ég boldogságát,
Ahol örvendő vár magzatod.

Kiszely Mátyás édes jó testvérem!
Varga Borbálával jőjj s fogadd
Mielőtt a sir ölébe zárnak,
Áldást kérő búcsúzásomat:

Mi igaz jót adhat e föld.
 Megnyerjétek, végre egykoron
 Mennyek fényébe fogadja
 Boldog lelketeket Jézusom.

Kiszely Terézia jó testvérem
 S Vaszkó Mihály kedves hitvesed
 Zavartalan béke s boldogságban
 — Adja Isten — soká éljétek.
 S ha szent elrendeléséből
 Utolsó órátok ütni fog,
 A választottak honában
 Legyetek végnélkül boldogok.

Kiszely Anna édes testvérem jójj!
 Hozzad nyujtom ajkam végszavát,
 Féld az Istent, az ő szent kegyelme
 Vezessen e földi élten át.
 Hegedüs Pál kedves férjed
 Lásson boldog időket veled.
 Végre a mennyek honában
 Nyerjen lelketek örök helyet.

Kiszely Mária bús testvéremnek
 Hogy köszönjem meg szeretetét?
 Miképen enyhítem sötét gyászszal
 Beborított özvegyi szívét?

Ekkép szólok: »Nézz az égbe
 Honnét rád már több remény ragyog,
 Mert én is jámbor testvéred
 Az Isten trónja előtt vagyok.«

Kiszely Erzsébet édes testvérem!
 Tudom mily kedves voltam neked,
 Hogy jóságodat meghálálhassam,
 Igérem, lelkem sohsem feled,
 És könnyörgők, Gubucz Györggyel
 Békén töltheted élted napjait
 S vigadjatok fönt az égben,
 Ha végórátok elérkezik.

Kiszely Ilona szintén testvérem!
 Gubucz Istvánoddal áldalak,
 Mielőtt tagjaim a sötét sir
 Mélyére nyugodni szállanak.
 Kerülje el szíveteket
 Ez életben minden fájdalom
 S egykor jussatok az égbe,
 Ez szívből jött végső óhajom.

Kiszely Mátyás édes testvéremnek
 Gyermeke! Tudod szerettelek,
 Azért fáj szívednek, hogy engem már
 A sir bús ölébe rejtenek.

Oltalmazzon minden testi
S lelki szenvedésektől az Úr,
Aki elé boldog lelkem
Érted esedezve leborul.

Édes atyám négy kedves testvére
És háromnak kedves párjaik
Érezzék már e muló világon
Az Istennek szent áldásait,
Ó enyhítse egynek szívén
Az özvegység nehéz bánatát
S engedje egykor meglátni
Mindnyájoknak az egek honát.

Édes anyámnak két testvére is
Végső búcsúszómat fogadják,
Kísérje e föld utain őket
S hitvestársaikat boldogság
S hogyha véget érnek egykor
Földi életöknek napjai,
Méltók legyenek lelkeik
Jézus szent jobbára állani.

Jó keresztanyám Varga Dorottya!
Fogadd szívemnek köszönetét.
Mellettem szóltál a keresztségben,
Én könyörgök boldogságodért.

Szurovecz András férjeddél
A békeség legyen társatok,
Végre Jézus irgalmából
Az egek fényébe jussatok.

Tímár István kedves bérmaatyám
És Vaszkó Anna bérmaanyám!
Fogadjátok ti is hálaszómat,
Mielőtt a sír borúl reám,
Várjanak itt hosszú évek
Áldással, örömmel gazdagon
S várja lelkeiteket is
Az ítélet napján irgalom.

Mária ájtatos tisztelői
Jőjjetek olvasós-társaim!
Ime már megpihen az én lelkem
A szent Szűz anyai karjain.
Dicsérjétek csak buzgón Őt,
Magasztaljátok édes nevét
S meglátjátok a mennyégben
Ha véget ér ez a földi lét.

Kedves barátnőim! Szép az élet,
Míg az arcon rózsák nyílanak,
Míg a szív reményben nem csalódott,
De ezek könnyen elszállanak,

Jobb a mulandót elvetni
S fáradni ami örök, azért
Én így tettem s boldog lettem,
Álljak elöttetek példaként.

Kiszely s Bacsza részről hű rokonság!
Fejenkint boldogok legyetek.
Megköszönöm fáradságtokat, kik
Végpompámon megjelentetek.
Jó szomszédok Isten áldjon!
Jó emléketekben tartsatok,
Én az Isten színe előtt
Könyörgve emlékszem rólatok.

Jó szülőim! Indúl a menyasszony
Az atyai házból távozik,
Nektek adja igaz szeretettel
A búcsúzás végső csókjait
És elmondja hálás szívvel:
»Köszönöm fölnevelésteget.«
Gondoljatok rám szeretve,
De ne búsan. Isten véletek!

Édes Jézus! Csak Tiéd vagyok már.
Láttad, lelkem tiszta lángjai
Szeretettel dobogtak Teérted,
Csak Tenéked vágytam tetszeni.

A gyarló föld rögei közt
Egy szerény virágszál voltam én,
Oh! ne sértsen, hogy szememet
Mennyei kertedre emelém.

Hála Néked, hogy kimentettél a
Bűnös föld sok veszélye közül!
Teljesítsd be az édes reményt, hogy
Lelkem országodban üdvözül
S hallgasd meg buzgó imámat,
Midőn kérlek, jó szülőimért,
Enyhüljön rajtok a bánat,
Mit viselnek kedves lányukért.

Szól a harang, mint zeneszó kísér.
Indúljunk, vigyetek sírba hát!
Követi lelkem az Úr Jézusnak
S testem a földnek hívó szavát.
Lenyugszom Jézus nevében,
Ó adjon rám édes álmokat
S költse egykor dicsőségre
A békén szunnyadó porokat.

Amil

Egyetlen fiu felett.

12 Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága...«

Ha betelt az Isten rendelése
S erő fogytán az agg sírba dőlt,
— Mint kivénült fa az erdő mélyén, —
S nincsen aki megsirassa őt,
Kinek már csak maradéki
Emlegetik jeles tetteit,
Megnyugszunk, mert lehull minden,
Ha a téli fagy elérkezik.

Ha elfáradt vándor dől pihenni,
Akit megviselt már a világ,
Elsiratják a hálás gyermekek
Megsiratják a kis unokák:
»Hervasztó ősz vitte őt el.«
S nem fog zúgolódni senki sem.
»Sokat fáradt, hadd nyugodjék
Jézus szent nevében csendesen.«

Ha az élet viharával küzdve
Az erős fa letört derekán,
Családatyát látunk leroskadni,
Életének erőteltszákán,
Ezer gyász az, oh! de látjuk,
A nyár hevevéssége ölte meg,

És elmondjuk: »Nem bizonyos
Utolsó órája senkinek.«

De ki bántott téged boldog ifju?
Nem süttött a forró nyári nap;
Nem hervadtál a haldokló ősszel
A földi gondok súlya alatt;
A tél messze volt még tőled,
S mikor a virág csak nyílni kezd,
Ki tiltotta meg szivednek,
Hogy szép tavasz-életedet szeresd?

Mint mikor a zöldülő mezőben
Letiporva meghal a virág,
Élted ezer szép reménye közben
Úgy jött ez a gyászos óra rád,
Négy hónapja hosszú éltet
Ígért öröm s egészség neked,
Két hónapi kín elég volt
S tested koporsóba tétetett.

Oh! nem is az örök törvény vitt el,
Mely, hogy meghaljunk, ugy végezett,
Az örök szeretet vett magához
Szelid lelkü ifju tégedet,
Mert aki itt a szülőknek
Száját megfogadta szívesen,
Ezután a jó Istennek
Szolgálatára méltó leszek. *leszen*

S mikor az Istennek kell ajándék,
 A földi érzés hallgasson el,
 Győzzétek le a kínt, gondos atya
 S te hű anya, mit a szív visel.
 Vagy ha fáj, hordjátok büszkén,
 Mert ki adhat szebb ajándékot,
 Mint ti adtok az Istennek :
 Az egyetlen, kedves magzatot ?

Erre csak az egy jó Isten méltó.
 S amin ti nem segíthettek,
 Azt Ő értünk, szegény bűnösökért
 Önként, szeretetből tette meg :
 Halálra adta egy fiát,
 Ki most az Ő szent jobbján ragyog
 S előttük van az ajándék,
 A ti egyetlen jó fiatok.

Életünknek szálló néhány éve
 Nem biztathat. Ah! rövid nagyon!
 Még sincsen perc, melynek örömébe
 Nem vegyülne egy csepp fájdalom,
 Mily édes lesz elaludni
 Nektek, hisz jajszó nem költöget,
 Mily édes lesz feltalálni
 Istennél a kedves gyermekét.

Tizenkilenc évet ért fiatalok,
 Amikor lehajtotta fejét
 S kínja után enyhülést keresve
 A szomorú sir ölébe lép,
 De mielőtt elindulna,
 Búcsúszóra nyitja ajkait,
 Vigasztalva így szólítja
 Érte kesergő szeretteit :

Kalmár János kedves édes atyám!
 Bánatod nagy, nincs szóm ellene,
 De ne úgy vedd, mintha jó fiadtól
 Most örökre válnod kellene,
 Te siratsz el, nem én téged,
 Nem te vársz rám, én várok reád
 Mennyben, hol az Isten téged
 Nekem s engem néked visszaád.

Timár Rozália édes anyám!
 Nem hallod e szép nevet tovább,
 Pedig a te fiad él örökkön,
 Magzatod többé nem lát halált.
 Béketúrón várd az órát,
 Mikor találkoznak lelkeink,
 Mikor hozzám jóságodat
 Istennél megköszönöm megint.

Klimó Mária özvegy nagyanyám!
 Nőtt örömed, mult a fájdalom,
 Mikor válásommal jó szívedet
 Új gyászba kellett boritanom.
 Hogyha szíved fáj, imádkozz,
 Emlékezz rólam is és reméld
 A mennyország ajtajában
 Egykor én sietek majd eléd.

Kalmár Krisztina, atyám testvére!
 Uhrin Pállal áldnak ajkaim,
 Az Isten szent oltalma kíséren
 E földi életnek utain,
 Hogy éltetek békén teljék
 S hogyha jön a végső pillanat,
 Lelkeitek dicsőültek
 Boldog seregébe jussanak.

Édes atyám kimult testvérenek
 Bús özvegye, Takács Borbála!
 Te figyelj most hideg szívem, ajkam
 Áldást kérő búcsúszavára:
 Isten adjon vigasztalást
 Bánattal borított szívedre
 S engedje, hogy a menny fényét
 Szemlélhesse lelked örökre.

Timár János jó anyám testvére!
 Mielőtt a sirba szállanék,
 Pintér Borbála szeretett nőddel
 Eképen szólítlak áldva még:
 Birjátok az Isten által
 E földnek igaz örömeit,
 S Isten színét láthassátok,
 Hogyha végórátok érkezik.

Timár Máté jó keresztatyámnak
 Mondok köszönetet szíveimből,
 Hornok Etelka keresztanyámmal
 Rájok áldást kérek Istentől,
 És kívánom, hogy e földet
 Isten szent kedvében járassák
 S virradjon egykor reájuk
 A mennyei örök boldogság.

Hunya Mihály kedves bérmaatyám!
 Feléd nyujtom búcsúzásomat,
 Jutalmazzon meg az Isten téged
 S Uhrin Terézia párodát,
 Békén lássátok haladni
 Hosszu élteteknek napjait
 S várjon az üdv koronája,
 Ha a végperc elkövetkezik.

Ifju barátaim! Minek a szó?
 Gyászos koporsómra nézzetek
 S tanuljátok, mire kell becsülni
 A földi hiu reményeket.
 Bús példám indítsion arra,
 Hogy az égi jókra vágyjatok,
 Ugy nem csalhat meg a világ
 S mennyben lesztek egykor boldogok.

Összességgel szeretett rokonság!
 Mind, akik itt megjelentek,
 S akik, mint halvány vőlegényt végső
 Utra elkísértek engemet,
 Kedves jó szomszédainkkal
 Az Ur kegyelme szálljon rátok
 S e mulandó élet után
 A mennyország legyen hazátok.

Még jöjjetek édes jó szülőim!
 Gondos kezeteiket csókolom,
 Legyen kedves az Ur Jézusért, bár
 Nagyon kínos is a fájdalom.
 A Mindenható kezébe
 Tegyétek bizva szíveteket,
 Ó ott is tud segítyt adni,
 Hol embernek bizni nem lehet.

Bevégezvén ezzel búcsúzómat,
 Követem Jézus hívásodat,
 Elhagyom ifju éltém reményit,
 Tőled várom boldogságomat.
 Gyarlóságomat töröld el
 A Te drága irgalmad szerint
 S korán elhervadt éltém
 Viruljon fel az égben megint.

Szól a harang. Induljatok vélem,
 Kitárt kárral vár menyasszonyom,
 A gyászsír az, melynek karjaiban
 Ama nagy napra várakozom,
 Amely felnyitja porladó
 Tagjaimnak sötét tömlöcét.
 Adj addig édes Jézusom,
 Csendes álmot, édes pihenést.

Régen beteg hajadon felett.

12 Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága...«

Halványodnak a levelek a fán,
 Elsárgulva földre hullanak,
 Őszi eső a porba kavarja
 S elenyésznek ott a föld alatt.

Istenem! Hát tavasz nyiltán
Ezeknek örültünk oly nagyon,
Mikor kizöldültek a fák
Enyhe, szép, májusi hajnalon?

Oh boldog fák! Levelekkel ékít
Tavasszal megint a napsugár;
Ágakra száll boldog szívével
Énekelni a dalos madár;
Virágokkal örvendezők,
Gyümölcsökkel lesztek gazdagok,
Melyért betelt reménységet,
Fonnyadt leveleket adtatok.

Oh boldog fák! melyek olyan sokszor
Meglátjátok a kelő tavaszt,
S én, ki szintén vágyakoztam élni,
Istenem! csak egyszer láttam azt;
Oh! nem volt szabad megérnem
Fölvirúlva az élet nyarát
S ezt a rövid életet is,
A halált rettegve éltem át.

Mindig olyan hervadozó voltam,
Halvány, gyenge, mint a liliom,
Talán azért tetszettem úgy Neked
Oh kegyelmes édes Jézusom!

Kerted hófehér virági
Hogyha többen lesznek én velem,
Meghajtom halvány fejemet,
Amint Te akartad, úgy legyen.

Meghajtom fejemet és felgyúlad
Szívemben az édes szép remény,
Én is újra felvirúlok mennyben,
Az örök tavasz szent reggelén,
Mely a sírokat kibontja,
Mint májusi nap a fák rügyét
S boldog szívvel énekelünk
Hálát Isten nagy jósaáért.

Ah, de addig mennyi könny fakad még
A bánatos emberek szemén!
Ime itt áll atyám keseregve
S itt sirat hűséges jó szülém.
Egyetlen kedves lányukat
Elfeledni nem tudják soha,
Mikor engem sírba tesznek,
Boldogságuk is eljön oda.

Oh ne bánkódjatok jó szülőim!
Jó az Isten, hogy így végezett,
Hiszen láttátok, kedves lányotok
Mily nagyon, mily régen szenvedett;

Hajlott korotok reménye
Ha tovább nem is maradhatok,
Istennél örvendő lelkem
Imáival segít rajtatok.

Anyátlan árva ifjú felett.

Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága...«

Ime, a halálnak rémes útján
Ujra egy bús koporsó halad,
Kíséri az eltépett virágot
Sok köny, sok szomorú gondolat;
Ragadja a hervadt rózsát
Az enyészet hideg, vad szele,
Elviszi a temetőbe
S ott egy sírgödörbe dobja le.

Zord halál! Oh mondjad, a virágot
Miért rejtet el a föld alá,
Midőn úgy örült még életének
S azt még oly hosszúnak gondolá?
Hagytad volna élni még őt,
Fényes napsugárban fürdeni,
Míg betelnek illat-lelke
Boldogító édes álmai.

Hagytad volna élni még ez ifjút,
Azoknak öröme, akik
Éltét szeretettel védelmezték
S megédesítették napjait.
Mondd, mit érsz egy tört virággal?
A sok bánatköny neked minek?
Örülsz talán, ha gyötrelmek
Tengerébe esnek a szivek?

Mint a gyermek, mely megtépi sorban
A kert ékességit, csak azért,
Hogy mihamar megúnja, eltépje,
Hervadásra porba szórja szét,
Te is úgy tész: Törsz virágot,
Ámde a virág csak élve szép,
Szíved az élőkre vágyik
És kegyetlen kezed egyre tép.

Vagy tudod te, ugy-e oh halál, hogy
Nincs hatalmad a lélek felett?
Hogy nem örök elmúlásra zárod
Föld alá a hervadt testeket?
Hogy nem örök az elválás?
A test s lélek egygyé lesz megint
S újra látjuk akkor egymást
Mi s eltávozott szereteteink.

Oh! tudod te, hogy ha Istent féljük,
 Kétségbeesésre nincs okunk;
 S oh nem is vagy oly borzasztó, rémes,
 Mint amilyenek mi gondolunk;
 S talán láttál egy hazát is,
 Hol azok, kiket szívünk sirat
 Csak annyi gyászt éreznek, hogy
 Szánják az itt maradottakat.

Oh nem vagy te oly borzasztó rémes.
 Hány elhagyottnak nyujtasz kezét,
 Addig-addig, elviszed magaddal,
 Aki itt már nem kell senkinek.
 Mennyi özvegy, mennyi árva
 Könyét csak kezed szárítja fel
 S egyesíted őket újra
 Szívük elvált szeretteivel.

Ime ez ifjú, ki most elindúl,
 — Bár szerette nyíló életét
 S bár atyjától nehéz szívvel válik, —
 A sír útjára nem félve lép,
 Mennyben várja édes anyja.
 Oh talán nem is sok egy halál
 Az örömért, ha az árva
 Újra jó szülőjére talál.

Azért tehát — bárha a keservet
 A szívben előlni nem lehet, —
 Édes anyja s szerető testvéri
 Nyerjen erőt fájó szívetek;
 A szív csak magát siratja,
 Mikor a boldogúltért zokog.
 Mennyben örvend e jó ifjú,
 Azért szűnjék nagy siralmatok

S tizenkilenc éves korban, midőn
 Hosszú hervadással elmegyén,
 Ekkép óhajt szóval is könnyíteni
 Szerettei, keserveteken:
 »Jőjj atyám s vedd kézcsókomat,
 Hosszú útra száll jó gyermeked.
 Búcsúzom. Míg újra látlak,
 Addig is a jó Isten veled!

Ha olyan áldott lesz földi élted,
 Mint én óhajtom neked atyám,
 Akkor csupa boldogságot látsz e
 Keserves, nehéz csapás után.
 Tartsd szivedben hű fiadat,
 Ki sírontul is tisztel s szeret,
 Ismerj rám, ha megölellek
 Egykor ott a csillagok felett.

Kedves anyám! Aki nem sajnálod
 Értem a szív könyét ontani,
 Nem tudok én a te jószágodért
 Elég méltó hálát mondani,
 Hisz én nem voltam anyátlan,
 Hogyha jó szivedre gondolok.
 Élj sokáig, juss az égbe,
 Légy itt áldva és légy boldog ott.

Szeretett jó testvérim! Reátok
 A halál nagy fájdalmat borít,
 Ime elhervadt testvéretek
 Búcsúszóra nyitja ajkait:
 Hozzátartozóitokkal
 Sok boldogságnak örvendjete
 S egykor Isten dicsőségét
 Szemlélhesse boldog lelketek.

Édes atyám testvéri vegyék most
 Ajkam áldó búcsúszavait.
 Legyenek boldogok földön élvén
 Ők s velök együtt szeretteik,
 S várja őket fent az égben
 Az a mérhetetlen jutalom,
 Melyet választottainak
 Részére készített Jézusom.

Elhunyt édes anyám testvérihez
 S családjaikhoz száll végszavam.
 Földi éltük teljék mindenkoron
 Isten szent kedvében boldogan;
 S ha egykor majd áthaladnak
 E mulandó földi életem,
 Nyerjen lelkük örök üdvöt.
 Engedje az Isten, úgy legyen!

Keresztszülők! Nektek mondok hálát
 Kereszttségben pártfogástokért.
 Már az Ur Jézus szent trónja előtt
 Esedezem boldogságtokért.
 Ifju társim! Helyettem is
 Érjete sok s boldog éveket
 S érdemelje az ég üdvét
 Jámborul eltöltött éltetek.

Hű cselédek, kikkel fáradozva
 Kedvesen telt el sok, szép napom,
 Veletek tudott szívem örülni,
 Ott volt legédesb a nyugalom.
 Emlékezzetek reám, ki
 Istenhez könyörgök értetek,
 Hogy hű fáradságtok után
 Az ég legyen örök béretek.

Összesen rokonok, jó szomszédok
 S egybegyült vendégeim vegyék
 Szívem áldó végső óhajtásit,
 Mielőtt a sírba szállanék.
 Ezzel zárom búcsúszómat,
 Jézusnak ajánlom lelkemet,
 Vezessen édes anyámnak
 Boldog karjaiba engemet.

Most szólljon a harang bús zenéje,
 Ez kíséren csendes síromig;
 A sír ölén békében óhajtók
 Pihenni a végítéletig,
 Mikor az angyal szavára
 Új életre támad hült porom.
 Fogadj akkor választottak
 Seregébe édes Jézusom!

Anyátlan árva fiu felett.

12 Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága...«

Rám borult a szomorú koporsó
 Sír ölébe zárnak engemet.
 Tedd le, tedd le boldog ifju szívem
 Édes, biztató reményidet.

Nekem nem nyílik virág több,
 Reám nem süt fényes napsugár,
 Nem látom a csillag fényét,
 Engem a sír éjszakája vár.

Hogyha van a szíven sötét bánat,
 Keserőbb már annál nem lehet,
 Mint hogyha egy boldog ifju szívnek
 El kell hagyni ezt az életet,
 Mindhiába minden bánat,
 Oh, csak élni vágytam volna én,
 Nem hervadni, elporladni
 Egy bánatos koporsó ölén.

Jaj! nem láttam én a sok küzdelmet,
 Mely a földi vándorokra néz;
 Még talán a szenvedést viselni
 Sem volt az én szívemnek nehéz,
 Csak élhessek, remélhessek,
 Mint viruló ifjú társaim,
 Mig betelnek az örömről
 S boldogságról szótt szép álmaim.

Mégse zúgolódj szívem! Nagy gyász volt,
 Amely rajtad e nap véget ért,
 Sokszor bántódtam jó anyám után,
 Aki tíz éve a sírba tért.

Régen tartó kínomra is
Igy adott enyhülést Jézusom
S nem gyötör kegyetlenül már
A haláltól való borzalom.

Megismertem a halálnak arcát,
Oh! nem ellenség az, jóbarát;
Leveszi a szenvedő keservét,
A sírónak nehéz bánatát;
Átülteti a virágot,
Mely e földön soká hervadott,
Oda viszi az árvát, hol
Soha többé nem lesz elhagyott.

Oh, nagy a föld, de nincs olyan drága,
Nekem olyan drága hely sehol,
Mint ahol te, kedves, édes anyám
Bús árváid felől álmodol,
Oh, ne légy ott elhagyatva!
Lányod alszik egyik oldalon —
S ime kedves fiad vágyik
Megpihenni most a másikon.

Oda vonz minket anyai szived,
Jönnek sorban mind szeretteink
S összeomlanak szép szeretetben
Egymáshoz hűséges szíveink,

Egymást átkarolva fogunk
Fölkelni onnét a végnapon
S nem választ el, együtt fogad
Országa fényébe Jézusom.

Atyátlan árva hajadon felett.

Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága...«

Itt van az őszi! Léptei nyomában
Elhalványodik a kis virág.
Nincs ereje a mosolygó napnak
S ah oly hidegek az éjszakák!
Őszi nap bús ragyogása
Nem ad szép színt, édes illatot,
Őszi éjjel csak deret hoz,
Nem tápláló meleg harmatot.

Én is ilyen őszi virág voltam.
Hiába mosolygott rám anyám,
Tudtam, hogy nagyon fáj özvegy szíve,
Bánkódtam vele atyám után;
Ha édes anyámra néztem,
Megsirattam az ő bánatát,
Hogyha atyámra gondoltam,
Ugy fájt szívemnek az árvaság.

Özvegy-asszony halvány kis virágát
 Lehervasztotta az őszi dér.
 Szegény anyám, hullasd könnyeidet:
 Hűséges kis lányod sírba tér,
 Pedig szívem te irántad
 Hálás szeretettel volt tele,
 Hullasd könyved, nagyon hamar
 Borúl rám a sírnek éjjele.

Tizenhét esztendő van fölírva
 Bánatos koporsóm oldalán,
 Az élet legszebb esztendejében
 Érkezett a végső óra rám,
 Másnak örömek nyílása,
 Nekem bús enyészet, hervadás,
 Porrá leszek, amikor még
 Csak most vár a boldogságra más.

Oh de hült ajkam ne nyílj panaszra
 Nagy bánat ért véget e napon,
 Hiszen én a gyászos árvaságot
 Kisded korom óta hordozom,
 Gyermekkorom idejéből
 Csak búbánatra emlékezem,
 Rövid hajadonságomat
 Átal hervadoztam csendesen.

De már ime elmúlt hervadásom,
 Koszorút tett fejemre anyám,
 Mert az ártatlanok vőlegénye
 Elválasztott, mennyben vár reám;
 Sírva bocsát útra szülöm,
 De atyám örvendezve fogad,
 Kiadóm bús, de boldogok
 Tartják égi lakodalmamat.

Ne sirasd hát jó anyám, az árvát,
 Aki újra jó atyjára lel,
 Inkább örvendj, mert az én szívemnek
 Boldogsága sosem mulhat el;
 Itt úgy sem birtam levenni
 Rólad ezt a gyötrő bánatot,
 De ezután Isten előtt
 Érted mindig imádkozhatok.

Nyolc hónapja jött el hervadásom,
 Két hétig voltam súlyos beteg,
 Míg most Jézus elszólít magához,
 Hála Neki, már nem szenvedek!
 S boldogan fogok pihenni,
 Ha megenyhül anyám bánatod.
 Most mielőtt útra kelnék,
 Sok jóságodért hálát adok.

Igy szólítlak: Hunya Anna anyám!
 Szomorúan hagylak téged itt,
 Mert tudom, hogy kora elválásom
 Felújítja szíved sebeit.
 Bánkódva nevelgettél fel,
 Felnevelve sírba tenni fáj.
 Engedje a kegyes Isten,
 Hogy keservedre vigaszt találj.

Kilenc testvérem, kik közül egynek
 Nincsen könye ravatalomon
 S akik közül három még bús árva,
 Jót kér rátok végső óhajom,
 Hatnak kedves hitvesét is
 Az Ur minden jókkal áldja meg,
 Szeretve egymást s szülönket
 Soká, boldogságban éljenek.

Timár János keresztatyám! Neked
 Mondnak hálát hideg ajkaim
 S Timár Máriának, mert ott nyertem
 Keresztséget, szíves karjain.
 Irántam való jószágtok
 Jutalmát már földön nyerje meg,
 Végre az egek honában
 Örvendhessen egykor lelketek.

Uhrin Sándor s Timár Emilia
 Jó bérmaatyám s anyám vegyék
 Hálám szavát. Adja Isten nekik
 A föld minden jámbor örömét,
 Boldogsággal virágozza
 Szíveiket az egek Ura
 S egykoron méltassa őket
 A választottak jutalmira.

Barátnőim, kik éltek, virúltok,
 Kik között én is boldog valék,
 Reményeitek szép koszorúját
 A csalatkozás ne tépje szét,
 Adjon nektek a jó Isten
 Boldogságban itt hosszú időt,
 S egykor szentek seregében
 Mindörökre áldhassátok Őt.

Rokonaim s kik, mint gyászvendégek
 Bús koporsóm körül állotok,
 Ugy szomszédink, legyen mindenkor az
 Isten szent áldása rajtatok.
 Törvényei útján járva
 Egykoron majd méltók legyetek
 Szent kezéből elnyerni a
 Múlhatatlan örök életet.

Édes anyám ölelj meg mégegyszer
 S nyugodj meg Isten akaratán,
 Bízz, jutalmat nyer sok szenvedésed,
 Ha itt nem, majd ez élet után.
 Mennyben újra karjaidba
 Adja Isten kedves lányodat
 S meggyógyúl bánkódó szíved,
 Most sok jóságodért áldalak.

Kegyess Jézus! Láttad kiskoromtól
 Ártatlanul viselt gyászomat,
 Láttad gyöngye testem milyen békén
 Hordta halálig a kínokat,
 Kérlek jutalmazd meg, engedd
 Hogy örökké viruljak Neked
 S vigasztald meg az utánam
 Bánkódó hűségess szíveket.

⊕ **Atyátlan, anyátlan árva lányka
 felett.**

12 Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága...«

Jó testvérim, akik bús koporsóm
 Körül keseregve állotok,
 Hogy én is a sir ölébe térek,
 Még nagyobb lett a gyász rajtatok,

Ameddig négyen viseltük,
 Könnyebb volt talán az árvaság,
 Most már én is rátok hagytam
 Örökségül szívem bánatát.

Édes atyám s édes anyám mellé
 Fektetnek pihenni engemet,
 Vissza adják az édes szülőknek
 Az árván elhagyott gyermekket.
 Bánatot hagyok reátok,
 De örömet viszek ő nekik,
 Nem árva már kis leányuk,
 Édesebbek lesznek álmaik.

Mondanám, hogy könyetek ne essék,
 De elhordtam a sok bánatot
 S kínos halállal jött végső órám,
 Siratatlanul ne hagyjatok.
 Mint virágot is megillet
 A harmat — szerettem — engemet,
 Reám, a hervadt virágra
 Azért egy-egy könyet ejtsetek.

(Tizenhárom tavasznak nyilását
 Láthatták örvendő szemeim
 S szívem minden búbánata mellett
 Voltak biztató reményeim.

Hittem, hogy leveszi Isten
Életünknek gyászát, keservét,
Meggyógyítja sziveinket
Hogy mi is boldogok leszünk még.

S örvendezve fejlőd életemnek
Nem láttam a kegyetlen halált,
Mely nem nézve, mily szépen virulok,
Ellenem irigyen lesbe állt,
Mibe játszó kedvvel fogtam,
Az okozta szörnyü végemet,
Pillanatnyi vidámságért
Oda kellett adnom életemet.

Anyám gondos két szeme nem őrzött,
Nem menthettek atyám karjai,
Szentség nélkül, gyarlóságaimmal,
Kell az ítéletre állani,
Azért a köny felszáradhat,
De imádkozni ne szünjetekek,
Hogy zsenge éltem hibáit
A kegyes Isten bocsássa meg.

Atyátlan árva menyasszony felett.

12 Dallama: „Hervad éltünk, mint a rét virága . . .“

Jön a tavasz! A virágok kelnek,
Kezdenek örülni, nyilani
S jaj én nekem, szerető szívemnek
A sötét sirba kell szállani.
Szép tavasz, én kedves társam!
Együtt kéne örvendni nekünk,
Milyen szépen összeillett
Virulásnak indult életünk.

Éveim száma az ifjukor volt —
S te az évnek ifjukora vagy.
Ah! belőled lesz még nyár, szelid ősz,
Amíg elhervaszt a téli fagy,
Csak nekem kell a tavaszból
A halál telébe lépni át,
Csak én hagyom ily korán el
E bár csalfa, mégis szép hazát.

Igaz, hogy én gyászos árva voltam,
Édes atyám régen elhagyott,
Mégis hogy szeretne szívem élni,
Elfeledne minden bánatot.

Oh mert láttam szép reménynyel
Földerülni éltem bús egét,
Volt már, ki elüzte volna
Árvaságom gyászos fellegét.

Tiszta, édes, boldog álmaimban
Varrtam már a menyasszonyruhát,
Föltettem a koszorút fejemre
S a jegyesek szüzi fátyolát,
Jaj! borzasztó ébredés volt
Tudni, hogy menthetlen halni kell,
Látni, hogy a szüzi fátyol
Szemfedővé mint változik el.

Édes anyám! Nagy gyász ez reád is,
Fölnevelt virágod voltam én,
Bánatkönnyel öntözött virágod
Hervad e bús koporsó ölén.
Ki legédesb vigaszod volt,
Legkeserűbb bánatod leszen,
Jaj! kétszeres fájdalom van
Rajtad, mint anyán s mint özvegyen.

De az Isten akarata volt ez,
Ne bánkódj érettem oly nagyon,
Ki tudja, mi várt volna szíveimre,
Mennyi csalódás és fájdalom.

Jobb meghalni, mint megégni,
Mig elhervadnak reményeink.
Lent a sirban nem fáj semmi,
Álmodnak szendergő hamvaink.

S ez éj álma nem leszen csalódás,
Uj életre keltő hajnalon
Jézus teszi majd szüzi fejemre
Örökös menyasszony fátyolom,
Atyám s anyám áll mellettem,
Egy lakásunk lesz: a fényes ég
S nem fér többé szíveinkhez
Az elviselt sok keserűség.

Tizennyolc év s három hónap volt csak
Földi éltem s tíz hónapon át
Láttam rémült szívvel, közeledni
Szíveimhez a bizonyos halált,
Tíz héten át haldokoltam,
Amíg halvány arcom megfagyott.
Most vegyétek búcsúszómat,
Kiket válásom gyászban hagyott.

Hunya Viktória édes anyám!
Szeretetem tehozzád siet,
Hiszen az érettem bánkodók közt
A legnagyobb bánat a tied,

Özvegy anyám, aki legszebb,
 Leghívebb magzatod siratod,
 Bízz Istenben, a nagy gyászra
 Az Ő nagy jutalmát várhatod.

S most fogadd el szívemnek háláját,
 Szeretetem most is átölel,
 Az Isten gondjaiba ajánlva
 És abban remélve hagylak el.
 Nem feledlek s mikor Isten
 Magához fogadja lelkemet,
 — Hogy békén tűrj a keservet, —
 Imádságommal segítelek.

Jőjj Etelka édes jó testvérem!
 Légy jó és virulj helyettem itt,
 Oszd meg híven, igaz szeretettel,
 Jó anyáknak búját s gondjait,
 Oh töröld le fájó könnyét,
 Ha már én nem vigasztalhatom,
 Akkor itt megáld az Isten
 S megjutalmaz majd a végnapon.

Vaszkó József testvérem! Az árvák
 Bánatát hordod még szíveden,
 De az Isten soha nem hagy el, míg
 Törvénye előtted szent leszen.

Boldog lehetsz még e földön
 S az Ő kegyelméből várhatod,
 Hogy a mennybe vesz föl egykor,
 Hol a szív nem ismer bánatot.

Messze száll most lelkem gondolatja
 S talán e hűlt szív is feldobog,
 Mikor egy, szívemhez igaz szívre
 A válás kínjával gondolok.
 Nem úgy rendelted nagy Isten,
 Hogy reményink itt beteljenek,
 Tedd boldoggá életét és
 Tégy boldoggá mennyben engemet.

Olvasós társaim! Én megyek már
 Fölkeresni a szent Szűzanyát,
 Árva életemnek szép reményét,
 Ki megnyitja a menny ajtaját.
 Kérem Őt, hogy hozzátok is
 Mutassa majd drága szent kegyét,
 Hogy együtt áldjuk az égben,
 Hogyha véget ér e földi lét.

Szép barátnők! E múltó világban
 Ne reménykedjete vakmerőn,
 Biztatását mutatja életem,
 Csalárdságát gyászos szemfedőm.

Fogadjátok hálás szívvel,
Mit e földön a jó Isten ad,
De csak a mennyben várjátok
Tökéletes boldogságotokat.

Összesen a hűséges rokonság,
Szomszédok s végtisztesség-adók!
Szánakozó szíveteknek adjon
Isten minden égi s földi jót:
A jámbor szív békességét,
A békének számos éveit,
Számos boldog év után majd
Egykor az egek örömeit.

Még egyszer bánkodó jó anyám vedd
Hálás ajkammak köszönetét.
Adjon Isten hű szívednek áldást
Elviselt sok szenvedésedért,
Gyermekidben boldogságot,
Boldogságukban sok örömet,
S adja vissza majd az égben
Párod — és a kedves gyermekét.

Édes Jézus! Érted béketűrőn
Hordtam a keservet s kínokat,
Add, hogy Nálad földi szenvedésim
Örök boldogságra váljanak,

Boldogokkal énekeljem:
»Dicsértessék drága szent neved!«
S engedd e hervadt tagok majd
Egykor dicsőségre keljenek.

Szerencsétlen halállal kimult ifju felett.

Dallama: »Hervad éltünk, mint a rét virága . . .«

Búcsúzásra nyílik hideg ajkam,
Jőjj koporsómhoz te szép család,
Hol szépatya karjai ringatják
Bölcsőjében a kis unokát,
Hol ősz fiu atyát tisztel,
Hol az Isten áldása lakik,
Mert a szülő, testvér s gyermek
Egymást olyan híven szeretik.

Megférnek mind csendes békességben,
Szeretben egy fedél alatt.
Itt oltották az én szívembe is
Nagyatyáim bölcs tanácsukat;
Megférnek mind s volna még hely
Ahol én is lehajtsam fejem,
Volna még hely, ugy-e anyám?
Ha máshol nem, a te szíveden.

Jaj de vége! Én már különválok,
 Új lakás vár, csendesebb reám,
 Hol nem ölelsz dédelgető karral
 Többé engem édes jó anyám,
 Nem érzem csókotat s ah!
 Nem hallom fájdalmas jajszavad,
 Majd midőn meglátogatod
 Elhervadt szép virágodat.

Vigasztalást vártok jó szülőim,
 Oh ti sokszor vigasztaltatok,
 De csak Isten adhat nektek enyhét,
 Oly nagy a ti szívfájdalmatok,
 Hiszen e szörnyű csapásra
 Nem is készült boldog szívetek,
 Legdrágább kincsetek voltam
 S ily váratlan elvesztettetek.

Büszkesége a fiu atyjának
 S öregségére legszebb remény,
 Kivált ha jó, szereti szülőit
 S csak szeretni vágytam őket én,
 Jaj! nem tudtad édes atyám,
 Mikor tegnap váltam töletek,
 Hogy nem köszöntelek többé,
 Hogy borzasztó halálra megyek.

Fölnevelted szived szép virágát
 Gondossággal édes jó szülém,
 Tudod, hogy hajlottam minden szódra,
 Engedelmes fiad voltam én;
 Rám borulsz, kérsz, költögetnél
 S elhallgatom esdeklő szavad.
 Jaj! mikor a hű fiunak
 Anyját vigasztalni nem szabad.

Tizenöt év volt viruló éltém
 S másfél napja akik láttatok,
 Erős egészségben, vidámságban,
 Ilyenre nem is gondoltatok.
 Hogy ma már a sirba térek
 Elherva, némán, hidegen,
 Oh azért szörnyű halálom
 Elrettentő példátok legyen.

Drága példa. Egy egész családnak
 Boldogsága árán adatott,
 Ne jussanak szülőitek erre,
 Ifjú társaim vigyázzatok!
 Én sem hittem hogy őket már
 E földön többé nem láthatom,
 Okúljatok rajtam, a sír
 Az élettől kis lépés nagyon.

Én átlépelem ezt a kis határt most,
 De először végbúcsút veszek,
 Tőletek, kik között boldog voltam,
 Akik oly nagyon szerettetek,
 Édes atyám, édes szülém,
 Hozzátok nagy fájdalmatokat,
 Jó az Isten, imádkozzunk
 S tépett szívetekre enyhet ad.

Jőjj először atyám Farkas Imre!
 Kezedet hálásan csókolom,
 Felneveltél s megyek, jóságodat
 E földön meg nem hálálhatom.
 Áldjon Isten és engedje,
 Hogy enyhüljön szíved bánata,
 Csak az égben nincs fájdalom,
 Jusson lelked egykoron oda.

Iványi Mária édes anyám!
 Bízd a jó Istenre szívedet,
 Mert embernek a te bánatodra
 Vigasztalást adni nem lehet.
 Oh remélj, hogy ád erőt is,
 Aki ilyen nehéz gyászt adctt.
 Vedd hálám. Imádkozz értem,
 Mennybe jussak s egykor lelj föl ott.

Imre jőjj most egyetlen testvérem!
 Az Isten tartson meg tégedet,
 Hogy szülőink szívük bánatára
 Benned vigasztalást nyerjenek,
 Legyen kire áraszthassák
 Szíveik forró szeretetét —
 S egykor pótold vissza nekik.
 Istent kérem boldogságodért.

Ifjú barátaim, ismerősök
 És akik itt megjelentetek:
 Rokonaim, vendégek s szomszédok
 Fejenkint áldottak legyetek.
 Mégegyszer édes szülőim
 Fogadjátok e szíves hálát,
 Az egek Urától kérem
 Szíveitek vigasztalását.

Kegyes Jézus! Kínos halálomért
 Oh töröld el gyarlóságimát,
 Értem is folyt drága véred árán
 Add meglátnom szent országodat.
 S engeddd, hogy lékén nyugodjék
 Hideg testem a sír szent ölen,
 Hová drága szent nevedben
 Békességben elindulok én.

Vizbefult ifju felett.

12 *Dallama: »Hervad éllünk, mint a rét virága...«*

Szemem zárva, ajkam letapadva,
Mozdúlatlan két erős karom,
Nem ébresztett föl a napnak fénye,
Álomban hagyott két hajnalon.
Ifjú szívem ébredj, ébredj!
Szép tavasz van, nyílik a virág
S az öregségig még mennyi
Örömgérő év vár reád.

Nyílj meg ajkam! Hiszen egy szavadra
Elhallgat a kínos fájdalom,
Könyök helyett a boldogság fénye
Fog ragyogni e bús arcokon;
S ajk nem mozdúl, szív nem dobban,
Vágya nincsen, nem érez reményt.
Elhervadt virágzó éltem
Hirtelen, letépett rózsaként.

Hideg ágyban jött reám ez álom,
Szememet a halál zárta le,
Nem ébreszt föl e hosszú álomból
Csak a feltámadás reggele.

A sok évet, mely szerettem
Közt e földön még várt volna rám,
Porladozva alszom átal,
Gyászotokra jó atyám s anyám.

Ráborúltok gyászos koporsómra,
Összefolynak bús könnyeitek,
Csak sirattok, szóltok édes hangon,
Viselvén a kint s gyötrelmeket;
De nem vádol senki, senki,
Egyedül én vádолоm magam,
Mert én vagyok okozója,
Hogy szívetek ily nagy gyászban van.

Jertek ide boldog ifjú társak
S gyászos példámon okúljatok,
Példát adtam, rettenetes példát,
Hogy a halállal ne játszatok,
Vakmerőségem okozta
A kínhalált, szörnyű végemet
S borította örök gyászba
Az én drága jó szülőimet.

Szentség nélkül megyek végső útra,
S hogyha az Isten meg is bocsát,
Még sok szenvedés után láthatom
Megnyílni a mennyek ajtaját.

Szegény anyám! de nincs is számodra vi-
 gaszom,
 Harmadik gyámolodtól maradsz el e napon.
 Oh jójj el gondolatban a szép honba velem,
 Hol boldog lakodalmat tart jó atyám nekem.

Dicső szép egyesülés, amelyre léptem én,
 Menyasszonyom, az örök boldogság jön felém,
 Az öröm száz virága ékíti lelkemet,
 Angyalok a vendégim, szebb pompa hol lehet?

Itt gyászos a menyegzőm, ne nézd, ne nézd
 anyám!
 Virág hervad fiadnak arcán, ravatalán,
 Síró násznép, bús ének, gyászos harangzene,
 Nincs édes szó, mely többé mosolyra keltene.

Ne sírj! Imádkozz értem, mert nem készül-
 tem el,
 Imádkozz magadért is, akkor erős leszel,
 Nem fogsz búsan zokogni egyetlen fiadért,
 Ki gyászos árvaságból atyja karjába tért.

S midőn elválok tőled, ekkép szólitalak:
 Dávid Mária anyám! ne epeszd el magad.
 Nem örök ez az élet, mennyben vár tégedet
 Húséges fiad lelke, könnyörg érted s szeret.

Itt van még jó leányod, ime reá hagyom
 Szívemet, helyettem is szeretni fog nagyon,
 Ha nem lehetsz is boldog, elbírod gyászodat
 S ha békén túrsz, az Isten — remélj —
 jutalmat ad.

Kulik Anna testvérem! Nehéz az árvaság,
 Levette rólam Isten, magad hordod tovább,
 De Istent féld s keserved öröme változik,
 Mert lelkem is atyánkkal érted imádkozik.

Dávid János nagyatyám! Gácsi Borbálával.
 Rátok is jókat kérek ajkam végszavával.
 A nyíló rózsa elhalt, ti békén éljetek
 S teljesüljön az égbe vetett reményetek.

Kulik Mária atyám testvére! Szívedet,
 Mely özvegyen bánkódik, Isten gyógyítsa meg,
 Négy árva gyermekeddel gondviselőd legyen
 S egykor a választottak karába fölvegyen.

Anyám három testvére és hitvestársaik
 Birják már e világon az Ur kegyelmeit
 S jámborságuk szerezzen nekik majd érdemet,
 Hogy lelkeik megnyerjék az örök életet.

Valuska István kedves keresztatyám, fogadd
Tímár Veronikával hálaszavaimat,
Amért a keresztségben engem pártoltatok,
Hosszú földi lét után a mennybe jussatok.

Bela István kedves jó bérmatyám, neked
Tegye Isten boldoggá e múltó életet,
Puskás Annával láthass számos éveket még
S egykor legyen jutalmad az örök üdvösség.

Kovács János jó gazdám s Iványi Mária
Szeretett hitvesének éltük napjaira
— Kivánom — az Istennek szent áldása
szálljon,
Hozzám jó indulatját szívemből hálálom.

Fiatal barátaim! Im az élet ennyi.
Tegnap örvendtem és ma a sírba kell menni.
Nem bízva e világban, az égre nézzetek,
Ott teljesül bizonytal jámbor reményetek.

Összesen hű rokonság s kik megjelentetek,
Hogy osszátok anyámmal a szenvedéseket,
Ugy szomszédink e földön örömtől váljatok
S örökös boldogságra mennyégbe szálljatok.

Mégegyszer jó anyám, hald vigasztaló szavam,
Remélj! A bánkodókra Istennek gondja van.
Jó testvérem, te is bízd Istenre szívedet,
Védd anyánkat, imámmal én is segítelek.

Mert Jézus, kérlek add meg bűnöm bocsánatát,
Most az utolsó óra készületlen talált,
Vétkezett e gyarló szív, még is szerettelek,
Tekintsd, mint vágyik lelkem egyesülni Veled.

Szól a harang! A portest sír porába megyen,
Add a bús élet után álmom édes legyen;
S mikor a végítélet napja kel egykoron,
Boldogok seregével áljak szent jobbodon

Családfentartó ifju felett.

13 Dallama: »Jézus az én reményem...«

Bezárták a koporsót, megásták síromat,
Az édes szent békesség szeliden hívogat:
»Jőjj karomra pihenni. Mig alszol csendesen,
Föl nem találhat a kín s élted siralma sem.«

S én,—ki nem vágyakoztam földi öröm után —
Mennék, de jajt kiáltva borul fölémm anyám:
»Ne menj el, özvegy éltem gyámola, jó fiam!
Ki véd meg engem? A gyászt hogy bírom
el magam?«

Ezt hallva élni vágyom és elfelejteném,
 Hogy gyászra nevedtem árvaság kenyerén,
 Zokogni megtanúltam atyám sírja felett,
 Szivem az örömről már el is feledkezett.

Egyetlen vágyam az volt, fáradni értetek,
 Letörölni anyám és testvérim könnyetek,
 Most is édes lelkemnek az a tiszta tudat,
 Hogy míg birtam hűséggel, megoltalmaztalak.

De nincs tovább! Jaj, itt van a csapás raj-
 tatok,
 Hiába hú a szivem, vigaszt nem adhatok,
 Munkás karom hiába, erőtllenül pihen,
 S egymáson kívül nincs itt remélnetek kiben.

Oh, gondoldj Máriára, én édes jó anyám,
 Midőn egyetlen fia meghalt a Golgotán,
 Adj hálát, amért vele szabad szenvedned itt
 S reméld, egykor megosztja veled örömeit.

Mit élve nem kerestem, im vőlegény vagyok,
 Menyasszonyomért minden földi jót elhagyok,
 A sir az én jegyesem, nem soká átölel
 S a végső ítéletig nem bocsát engem el.

Jegykendőm a kereszten s virág van keb-
 lemen,
 Szomorun hervadozik és elporlad velem,
 Az első virág ez volt, mit elfogad szivem,
 A béke jele gyanánt magammal elviszem.

Sokat szenvedett ifju felett.

?
 Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...«

Ifju éltem boldog álma
 Nem valósult meg tehát,
 Reményimet összetépted,
 Hitegető rossz világ,
 Az én szivem élni vágyott
 S kezded gyászos sirba dob,
 Ah, még örvendezni vágytam
 S szomoruan hervadok.

Mint fa, melyet féreg öröl,
 Bár lassan, de biztosan,
 Ugy hervadtam már hat éve,
 Mig a sirhoz jutottam,
 Ott vágyom feledni békén
 Régen hordott kínomat,
 Amelyekkel törlesztgettem
 Ifju gyarlóságimat.

S lelkem bizik irgalmadban,
 Nagyjóságu Istenem,
 Hogy földi szenvedésemért
 Főnt jutalmat adsz nekem.
 Összeomlott szép reményim
 Mind beteljesülnek ott,
 Hol nem félnek kintől, bajtól
 Az örökké boldogok.

Porladozzék a gyarló test,
 Majd jön a nap egykoron,
 Mikor dicsőülve fölkel
 Az Ur szavára porom,
 Nem halványan, meggyötörve,
 De örömtől fényesen,
 A boldogság, a dicsőség
 Örökkétartó leszen.

Feltámadunk! Oh, szivem hát
 Feldobogsz még egykoron!
 Megjelenik a csengő szó
 E megfagyott ajkakon.
 És lábaim elindultok
 Mennycsászár felé velem,
 Csak te nem támadsz fel többé,
 Régen tartó gyöttelelem.

Anyátlan árva felett.

? *Dallama: »Rémitő szó, meg kell hálnod...«*

Ki van téve a koporsó,
 Virágokkal ékesen,
 Körülfogtok jó emberek,
 Szomorúan, csöndesen,
 Pompa is van. Ravatalom
 Mért hát olyan elhagyott?
 Mi hiányzik? Oh, megmondom:
 »Csak egy könyvet adjatok!«

Egy könyvet anyám szeméből,
 Ugy szép lesz a temetés,
 De anélkül e világnak
 Minden pompája kevés.
 Koldus-asszony gyermekének
 Ravatala ékeesebb,
 Festetlen koporsójában
 Nyugodalma édesebb.

Sirassatok anyám helyett,
 Ő nem borúlhat fölém,
 Egy esztendő korom óta
 Mindig árva voltam én.

Ha szívem fájt, nem volt, aki
Édes szót adjon nekem
S hideg szánó szív nem enyhít
Semmit a keserveken.

Pedig olyan minden árva,
Mint a síron nőtt virág:
Szánva nézi, de ha lehet,
Elkerüli a világ.
Keblére nem tűzi senki,
Bokrétába nem kötik,
A sír mélyén porladóért
Hulló könyek éltetik.

Ilyen árva virág voltam.
Jó anyámért néha tán
Azok, akik őt siratták,
Jó szemmel néztek reám.
De az árvák útját jártam
S hogy elért e gyászseset,
Idegen kezek fogták le
Elhaló szemeimet.

Sirassátok a virágot,
Mely nőtt gondozatlanul,
S mely, midőn már nyilni kezdett,
Hirtelen a porba hull.

Gyászos árván nevedtem,
Elértem legszebb korom,
Pár nap előtt még virúltam
S ma a sírba zárkózom.

Sirassatok jó atyámmal,
Aki összetört beteg,
Szenvedése közt rám gondolt,
Én bennem reménykedett;
Már szíve is hordja a kint,
Megyen fölnevelt fia,
Kinek hűségére mindig
Édes volt gondolnia.

Atyátlan árva ifju felett.

? *Dallama: »Rémítő szó, meg kell halnod...«*

Véget ért bús hervadásom,
Elszenvedtem a halált,
Korán összeroskadt testem,
Térj a sír ölébe hát,
Leszámoltál a világgal,
Melyben csak kín s bánat ért,
S egy koporsó lett jutalmad
E földi reményidért.

Ez az édes szó: boldogság,
 Ismeretlen volt nekem,
 Nem tud megnevekedni az
 Ilyen árva gyermekén;
 Kilenc éves voltam, mikor
 Édes atyám sirba tért,
 Mért is bánkódom egy ilyen
 Gyászszal teljes életért?

Érted s árva testvéremért
 Vágytam élni egyedül,
 Hittem, lesz idő, mikor majd
 Bús éltetek felderül,
 Volt hű szivem és reméltem,
 Lesznek erős karjaim,
 Isten segít s erőt veszek
 Éltünk minden bajain.

S im itt fekszem! Atyám ugy hí:
 »Hajtsd mellém fáradt fejed.«
 S hol nincs árvaság, a mennyben
 Hű szive vár engemet,
 De mikor ti átölelve
 Jajszóval marasztotok,
 Lennék árva s itt maradnék,
 Hogy segítsek rajtatok.

De ha így volt elvégezve,
 Bár szenvedtek is nagyon,
 Szerettim, meg kell nyugodni
 A változhatatlanon
 S várni a vigaszra, melyet
 Az a jó Isten megád,
 Akit atyám s az én lelkem
 Értetek buzgón imád.

Tizennyolc esztendő voltam,
 — Örömek közt is kevés, —
 S már elvisz kilenc hónapi
 Testi s lelki szenvedés.
 Három hétig küzdöttem a
 Halál végső harcait,
 Most búcsút veszek azoktól,
 Kiket gyászban hagytam itt.

Juhász Erzsébet jó anyám!
 Mennyi a te bánatod,
 Amióta édes atyám
 Bús özvegységre hagyott.
 Árva fiad, árva lányod
 Együtt sirt akkor veled,
 Bús ügyedben azt gondoltad,
 Boldog a sziv, ha feled.

És vigasztalót kerestél
 S az hozott uj gyászt reád
 Kinek kezébe sorsodat
 Bizalommal adtad át.
 S akiról még remélhetted,
 Hogy gondviselőd leszen,
 Ime egyetlen fiad is
 A sötét sirba megyen.

Oh, enyhítsd meg szived gyászát,
 Arra gondolj jó anyám,
 Hogy végre is derút ád az
 Isten a boru után.
 Boldogságod, hogyha itt nem,
 De az égben fölvirrad,
 Ott megköszöni jószágod
 Korán elvált hű fiad.

Pető Anna jó testvérem!
 Az én szivem megfagyott,
 Szeresd te édes szülönket,
 Hogy ne legyen elhagyott.
 Változtassa boldogságra
 Az Isten keservedet,
 S engedje, egykor mennyégben
 Lássam boldog lelkedet.

Véha György, aki nyolc éve
 Gondjaidba fogadtál,
 Pintér Veronáddal, érted
 Esedezem Jézusnál,
 Hogy fizesse meg méltókép,
 Ami jót értem tettél
 S amiért nem adhatok mást
 A hálás köszönetnél.

Véha János, jőjj, akivel
 Hét évnek elfolytában
 Együtt töltöttem életemet
 Távol, nehéz munkában,
 Dinya Katalin jó nőddel
 És három gyermekeddel
 Hosszú földi élet után
 A mennybe jussatok fel.

Nándori Erzsébet, kedves
 Keresztanyám! Most neked
 Mondok hű szószólásodért
 Szivből jött köszönetet.
 S kérem Istent, hogy szomorú
 Szived gyászát enyhítse
 S hogyha eljön végső órád,
 Lelkedet üdvözítse.

Összesen jó rokonaim,
Szomszédok és vendégek!
Éltetekre az Istennek
Segedelmét nyerjétek.
Mind, kik elkísérnek engem,
Szegény árvát, síromig,
Nyerjék résztvevő szívükért
Az egek áldásait.

Még egyszer jöjj, síró anyám
És bánatos testvérem!
Istennek elrendelését
Viseljétek békében,
Mert Ő meg is vigasztalhat,
Amiképen gyászt adott.
Mennyben várlak, siralmitok
Majd öröme válnak ott.

S most, Jézusom, téged kérlek,
Tekintsd az én lelkemet,
Mely óhajtja s keresi a
Boldog örök életet;
Bocsásd meg gyarlóságomat
A Te drága nevedért,
S árvaságom gyásza után
Add az egek örömét.

Most kísérő zeneképen
Bús harangok, szóljatok!
Szerettim, vár a sír engem,
Karjaiba adjatok.
Könyörögjétek, hogy békén
Nyugodjam a nagy napig,
Amelyen e porladó test
Uj életre keltetik.

Régen hervadó hajadon felett.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...«

Egek tiszta, szép lakói,
Ártatlan, szép angyalok,
Hozzátok már koszorúmat,
Mert én menyasszony vagyok.
Koszorút, fehérét s mint a
Lelkem, tisztát, ékeset,
Mert az Ur Jézus elválaszt
Engem, oly nagyon szeret.

Nem is a világnak éltem,
Rózsa nem nyílt arcomon,
Hat esztendő óta mindig
Társam volt a fájdalom;

Mint lilium, halaványan
Vártalak, szent jegyesem,
Ki sok kínom után végre
Elszólítasz kegyesen.

Vigasságra nem vágyódtam,
Csak a nyugalom után;
Boldogságot nem reméltem,
Hamar elhagyott atyám,
Árnyékával betakarta
Szívemet az árvaság,
Az árnyékban színét veszti,
El is hervad a virág.

Én úgy voltam, mintha szívem
Atyámért szakadna meg,
Amióta sírba tették,
Én is mindig szenvedek.
S amint őt bús árváinak
Visszaadni nem lehet,
Ugy nem tudták visszaadni
Többé egészségemet.

De nem bánom, nem panaszlom,
Hogy szenvedni s halni kell,
Csak halálom a családnak
Bánatát törülje el;

Özvegy anyám, bús testvérim
Derüljön fel gyászotok,
Akkor én még a sírban is
Ugy érzem, boldog vagyok.

Hozzátok hát koszorúmat,
Égi tiszta szellemek,
Hadd virradjon föl reám is
Egyszer a szép kikelet
Ott az égben, hol nem sérti
Szívemet a kintövis
És találjon nyugodalmat
A sír mélyén testem is.

Mostohám volt ez az élet.
Ne sirass, édes anyám!
Jobb nekem így, mintha a gyászt
Még tovább is hordanám.
Jóságodért hálás lelkem
Még az égben sem feled
S kérem Istent, hozzám igaz
Szíveteket áldja meg.

Míg e földi kiadómon
Bánatkönyvek hullanak,
Az égiek jó atyámmal
Szép menyegzőt tartanak.

A szemfedőt választám itt
Menyasszonyi fátyolul,
De hervadhatlan koszorút
Fonnak nekem síron túl.

Együgyü, idősebb nőtlen felett.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...«

Akinek kegyelmét áldják
Szenvedők és boldogok,
Ime, szívemnek nyugalmat,
Kínomra enyhet hozott.
Rám tekintett, látta, hogy nincs
Öröm földi éltemen,
Szent kezét kinyújtá s elvitt
Oda, hol nincs gyötirelem.

Aki földi reményét még
Nem veszté el teljesen,
Az az én gyászos éltemet
Meg nem értheti sohasem;
Gazdag ember a nyomortól
Hogy iszonyodik, igaz,
De nem tudja elgondolni,
Hogy valóságban mi az.

S lehetett-e életemnél
Már szomorubb, gyászosabb?
Oh, higyjétek, hogy én nálam
Sok koldús volt boldogabb,
Mert én lelki-szegény voltam
És reménytelen beteg,
Csak akkor vártam gyógyulást,
Hogyha majd kiszervenvedek.

Amikor mások szívébe
A boldogság költözik,
Láttam elhervadni legszebb
Ifjuságom éveit;
S mikor mások el sem érik
Még az életnek delét,
Az én összeroncsolt testem
Sötét sír mélyére lép.

Kilencz évig haldokolni,
Ugy-e, rémes gondolat?
Mit kellett nekem szenvedni
E hosszú idő alatt!
Éltemben enyészni kezdtem,
Bennem lakott a halál.
Oh, te koldus! Ha cserére
Hínálak, mit mondanál?

Ki nem fejlett, gyermek elmém
 Mindig vezetésre várt,
 Pedig édes anyám régen
 A sír bús ölébe szállt.
 Rám illett végső órámig
 A bús árva nevezet,
 Irgalmas kéz törülte le
 Halálveritékemet.

Ki rám nézett, átaljárta
 Szívét is a borzalom,
 Hogy került, aki tehetta,
 Ki csudálkoznék azon?
 Föl is van írva Istennél
 Az a szép cselekedet,
 Hogy egy jó lélek halálig
 Híven ápolt engemet.

Nem mint virág hervadtam el,
 Harminckét esztendeig
 Hordtam örömtelen élttem
 Számtalan keserveit.
 Most, remélem, a jó Isten
 Nekem boldogságot ad,
 Elfelejtí gyengeségből
 Eredt gyarlóságomat.

FIATAL FÉRJEK ÉS NŐK FELETT ÉS AKIK MÉG ÁRVÁT HAGYNAK.

Fiatal férj felett.

3 *Dallama : »Neveddel ébredek . . .«*

Alig haladtam el
Az élet reggelét,
Már el is hagytalak,
Mulandó földi lét,
Hol a gyermekálmok
Boldogságos képe,
Oly hamar változik
Gyászra, szenvedésre.

Rajtam is változott,
Mert három éve már,
Hogy a zord halálra
Szivem rettegve vár,
Éreztem, nincsmentség
Hervadtam erőtlen,
Mig megnyílt ma a
Sir szája előttem.

Itt hagyom a földet,
 Kínom is itt marad,
 Amely gyötört két hó
 Eltelése alatt;
 Áldassék az Isten,
 Nem hagyok gyermeket,
 Egyedül csak párom
 Sir koporsóm felett.

Oh, ne sirj özvegyem!
 Ugy sem fáradhatnék,
 Hogy nehéz ügyedben
 Rajtad segíthetnék.
 Jobb így. Áldd az Istent
 S pihenjünk meg végre,
 Te a fáradásra,
 Én a szenvedésre.

Majd ad még az Isten
 Derűt a borúra,
 Édes vigasztalást
 Küld a szomorura,
 Küld nagy irgalmából
 S az én kérésemért,
 Mert buzgón könyörgök
 Vigasztalásodért.

Fiatal férj felett.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...«

El van végezve felőlünk,
 Az embernek halni kell,
 Csak azt nem tudjuk, az órát
 Isten mikor hozza el.
 Minden perccel, lélegzettel
 Testünk sir felé halad,
 Nehéz teher ez a szíven
 S az elmén bús gondolat.

Minden, a legkisebb féreg
 Féltve őrzi életét,
 Nyomorék, koldus vágyódik
 Minél számosb évekért;
 Árvaság sújt, elhagyott vagy,
 Szegénység ér, szenvedés,
 Hogy a halált megszerethesd,
 Arra ez jaj, mind kevés.

Mégis könnyebb megnyugodni
 Azoknak, kik a világ
 Rögeit már rég tapossák,
 Gyötrelmét megköstolák,

Kikre már e földön nem vár,
Csak szenvedés, siralom,
Biztató, nyugalmas ágy lesz
Az a csendes sirhalom.

Jaj, de még én itt maradnék!
Jaj, rettegtelek, halál!
Mert koporsóm oldalánál
Ifju hitves sirdogál;
Mért téptél el tőle engem
Éltünk boldog reggelén?
Hiszen most éledt szivünkben
A boldogság, a remény.

Nem vágytam még én meghalni,
Jaj, rettegtelek nagyon,
S megtudtam, hogy jössz felém már,
Hogy letépj fiatalon,
Huszonnégy éves koromban
Szembe állottál velem,
Három éve borzalom volt
Már miattad életem.

Megtámadtál, védelmeztem
Boldog, ifju életemet,
Kétségbeesésig küzdött
Fiatal erőm veled,

Mig megtörve a hervasztó
Kín négy hónapja alatt,
Beszállottam koporsómba
S elfoglalom siromat.

Én haltam meg, ámde nem te
Győztél halál, hanem én,
Mert mig ezer borzalom közt
A hosszú kínt szenvedém,
Lelkem a végszámadásra
Méltón elkészülhetett,
A sok kín árán reménylem
Örök üdvösségemet.

Fiatal nő felett.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...«

Oh én szivem, szegény szivem!
Megcsalódtál hát nagyon,
Ami örömmel biztatott,
Ime, mindazt elhagyom.
Váratlan volt boldogságom,
Váratlan jött végzetem,
Kilenc nap alatt elszállott
Szép virágzó életem.

Még tizenegy hét előtt is
Édes anyám oldalán,
Én voltam a legvirágzóbb,
Legszorgalmasabb leány,
Oh, de milyen fiatal lány!
A helyem itt volna még,
Hogy szeretett jó szülőim
Parancsára állanék.

Itt volna még az én helyem,
Hogy ne csak gyászt lássanak,
Hadd virulnék itt, hol remény
Virágai hullanak.
Oh szülőim! ha mosolyra
Derülhetett arcotok,
Ugy éreztem, nem lehettek
— Mint én — olyan boldogok.

Itt volna még az én helyem,
Bár itt haltam volna meg:
Szűzi koszoru körítné
Elhalványult fejemet,
Jézusom tűzné fejemre
Szép menyasszony-fátyolom,
Nem hagynám az özvegységet
Fiatal jó páromon.

De én elhagytam e házat,
Sirtam, nem tudom miért,
Hálából is, de tán sejtett
Rövid boldogságoméért.
Nem mondom, hogy visszavágytam,
Ime, mégis itt vagyok,
Ott is gyász maradt utánam,
Itt is bánatot hagyok.

Nem mondom, hogy visszavágytam,
Mert szeretet fogadott,
Kedves férjem hajlékában
Sohsem voltam elhagyott.
Édes kezek dédelgettek,
Ápolgattak engemet,
Jaj, de a halált elüzni
Szeretettel nem lehet.

Visszajöttem hát hozzátok,
Hogy onnét induljak el,
Hol egykor anyám ringatott,
Hüségese kezeivel.
Jó anyám ölébe tettem,
— Ki fájdalmas anya lett, —
Hadd zokogjon elhervadt
Hüségese lánya felett.

Oh anyám! A köny ne fődje
 El hűséges szemedet,
 Nézz a fájdalmas szent Szűzre,
 Mily borzasztón szenvedett.
 Oh, neked még van virágod,
 Mig Ő egyetlen Fiát,
 Az ártatlant, egy gyámolát
 Adta a halálnak át.

Az én tizenhat s fél évem
 Gyarlósága oly kevés,
 Megtisztít Isten irgalma,
 A kín s lelki szenvedés,
 Melylyel tőletek elváltam,
 Enyhüljön hát gyászotok.
 Most így búcsúzom azoktól,
 Kiket bánatban hagyok.

Hunya Mihály kedves férjem!
 Tizenegy hét oly rövid,
 Nem gondoltuk, hogy ily hamar
 A válás következik.
 Örömtelt szívvel léptünk át
 Házaséltünk küszöbén,
 Nem voltál te gazdag, oh, de
 Nagyon boldog voltam én.

Az itthon nem volt oly édes,
 Mint nálad a gyötrelem,
 Ugye, nem jöttem el tőled?
 Ott haltam meg sziveden.
 Légy oly boldog, amilyen nagy
 Éretted a bánatom.
 Megköszönöm jószágodat,
 Vigasztaljon Jézusom.

Sóczó István édes atyám!
 Megnyitottad házadat,
 Visszavetted tizenegy hét
 Előtt elvált lányodat.
 Oh, ha a gond, sok fáradtság
 Ennyi gyászt hoz is reád,
 Ne veszítsd el reményedet,
 Az Isten jutalmat ad.

Csompóra Viktória anyám!
 Mért is mondom nevedet?
 Mért hívom bús koporsómhoz
 Hűséges jó szívedet?
 Hiszen szóval jószágodat
 Meg soh'sem hálálhatom,
 Életednek sok keservét
 Meg nem vigasztalhatom.

De az Isten nagy hatalma
 Ott áll minden gyász felett,
 Enyhülést nyert a fájó szív,
 Ha Benne reménykedett.
 Bár én nem vigasztalhatlak,
 Ő ott van segíteni
 S megenyhülnek édes anyám
 Szívednek gyötrelmei.

Sóczó Veronka testvérem!
 Nincs három hónapja még,
 Menyasszony-koszorú fődte
 Két testvér szűzi fejét,
 Mi álltunk az oltár előtt
 Reményekkel gazdagon,
 Ugy látszott, én életrózsa,
 Te egy halvány lilium.

S amire nem gondolt volna
 Nehány napja senkisé:
 Ime, én már elhervadtam,
 Mint tört virág hirtelen.
 Oh, virulj soká helyettem
 Giricz Bálint férjeddél,
 Sírban nyugvó, hűséges, jó
 Testvéred ne feledd el.

Marika édes testvérem,
 Ne sirj, ne sirj sorsodon!
 Amit ez a világ ígér,
 Csalfa ígéret nagyon.
 Jobb nem is remélni semmit,
 Mint csalódni rémesen,
 Rajtad már nem lesz hatalma
 E rossz világnak soh'sem.

S a remény mi téged biztat,
 Oh hidd el, beteljesül:
 Egykor Jézus választ téged
 Mennyei szép jegyesül
 És nem kell Tőle elválnod.
 Ott föltalálsz engemet.
 Emlékezz rám, az én lelkem
 Boldogan vár, hűn szeret.

Anna testvérem! Virulj, hogy
 Szüleink viduljanak,
 Ne zavarja többé bánat
 A te boldogságodat.
 Élj sokáig s hogyha egykor
 Véget érnek napjaid,
 Nyerd meg a választott lelkek
 Múlhatlan örömeit.

Sándorka és Viktória!
 A testvéri szeretet
 Hűségével azt kívánom,
 Szépen nevedjétek.
 A föld tiszta örömeit
 Adja meg néktek az Ur
 S üdvözítse lelketeket
 E mulandó élten túl.

Csompóra György jó nagyatyám!
 Tudom a szíved sajog.
 Szabó Mária nagyanyám!
 Szemeiden könny ragyog.
 Sirassatok is meg engem,
 Mert szerettelek nagyon,
 Lelkem áldva gondol rátok,
 Bár e földet elhagyom.

Édes atyám négy testvére
 S kedves hitvestársaik
 Fogadják el hideg szívem
 E jókívánatait:
 Békesség legyen itt társuk,
 Reményük szent boldogság,
 Teljesüljön, egykor Isten
 Szent színét megláthassák.

Timár Borbála anyósom!
 Fogadd el köszönetem,
 Mert szeretted s kínjaim közt
 Ápolgattál szívesen.
 Jutalmazzon Isten érte,
 Könnyebbítse gyászodat
 S egykor az egek honában
 Adja boldogságodat.

Bús férjemnek két testvére!
 Titeket szólítalak,
 Szeretett párjaitokkal
 Végső szómban áldalak;
 A jó Istenben remélve
 E mulandó élten át,
 Méltók legyetek megnyerni
 Az egek dicső honát.

Hunya Mátyás keresztatyám!
 Hálaszavamat fogadd
 Uhrin Katalinnal együtt,
 Köszönöm jóságtokat,
 Amért a szent keresztségben
 Helyettem szólottatok,
 Legyetek áldottak s egykor
 Mennyrországba jussatok.

Timár Mátyás bérmaatyám!
 És Iványi Mária
 Bérmaanyám! Áldást adjon
 Rátok is az ég Ura,
 Jutalmazza szívességtek
 Már e múltó életben
 S végre örök dicsőséggel
 Odafönt a mennyekben.

Jambrik Mihály keresztkomám!
 Búcsút veszek a midőn
 Elindulok, hogy porladjak
 A szomorú temetőn.
 Kedves komaasszonyommal,
 Iványi Erzsébettel
 Soká éljetez a egykoron
 A mennybe jussatok fel.

Minden kedves rokonaim,
 És férjemhez tartozók,
 Együtt ti is jó szomszédok,
 Ugy végtisztesség adók!
 Isten kegye kísérjen e
 Gyarló földi útakon
 S várjon az égi hazában
 Az örökös jutalom.

Kedves férjem! Jó szülőim!
 Még egy csókot adjatok
 S erősítsen a jó Isten,
 Mert már nem maradhatok.
 Oh nincs olyan rémes bánat,
 Mit el nem bír az, ki hisz,
 Megvigasztal a jó Isten
 S engem a mennyégbe visz.

Oh Uram! ki ilyen korán
 Elszólítál engemet,
 Legyen akaratod szerint,
 Csak vedd Hozzád lelkemet.
 S itt be nem telt reményimet
 Teljesítsd a végnapon,
 Támassz föl s állíts jobbra,
 Én kegyelmes Jézusom.

Fiatal nő felett.

Dallama: »Rémítő szó, meg kell halnod...«

Vége boldog életemnek,
 Vége nem várt hirtelen,
 Bezárt a bús koporsóba
 Egy heti nagy gyötirelem.

Itt hagyom már e világot,
Sok édes ígérletét,
Mely egy sírral fizetett meg
Szép, fiatal éltémért.

Tizenkilenc éves voltam,
Egy éve boldog leány,
Kilenc hónapot töltöttem
Kedves férjemmel csupán.
Kilenc hónap boldog szívnek
Annyi, mint egy pillanat.
A virág még alig nyillott
S levelei hullanak.

Mint utolsószülött lányát
Nagyon kedvelt jó anyám,
Hogyne lettem volna boldog,
Nagyon boldog oldalán.
Oh de a szív telhetetlen,
Még több örömet remélt
S elhagytam szülőim csendes,
Kis hajlékát páromért.

Sirtak akkor. Én is sirtam,
Ah de az én könyemet
Nagyon hamar felszárítá
A hitvesi szeretet.

Uj hajlékban uj boldogság,
Uj szeretet várt reám
S a te szíved csak megmaradt
Nekem, drága jó anyám.

S ha van még a szívnek vágya,
Az lehetett egyedül,
Egy kis angyal szálljon hozzánk
S úgy volt, az is teljesül.
Álmaimban láttam is már,
Milyen lesz kis magzatom,
Két karom meg is tanulta,
Gyöngéden hogy ringatom.

Mily borzasztó volt nekem hát
Megismerni a halált,
Látni, hogy sok szép reményem
Mind csalatkozásra vált.
Menthetetlen sírba dobni
Ezt az édes életet.
Betakarni fájdalommal
A hűséges sziveket.

Sírva bocsátott szülém el,
Szivszakadva sír megint,
Mikor visszatért leánya
Hideg arcára tekint.

Oh szomorú viszontlátás!
 Az is néhány percre csak,
 Mig a koporsóba tettek,
 Mig jajszóval elsirat.

Nincs szóm a vigasztalásra.
 Ha nagyon fáj szívetek,
 — A ki egyedül segíthet, —
 Istenben reméljétek,
 Ő a sötét éjszakából
 Kivezérli a napot,
 Látja vérző szíveteket
 S megkönyörül rajtatok.

Legyen hozzám is irgalmas,
 Nézze töredelmemet,
 Kínok közt, korán bevégezett
 Szép, fiatal életemet,
 Könyörüljön a bánatért,
 Mellyel válok tőletek
 S hallgassa meg kérésemet,
 A midőn búcsút veszek.

Fiatal nő, első gyermeke után.

13

Dallama: »Jézus az én reményem...«

Megtörve a sok kintől, nem találva segélyt,
 Ime, kiszenvedt testem a koporsóba tért.
 Lehajtottam fejemet, szememet lezártam,
 Hogy hiúságod, világ, többé ne is lássam.

Oh, mily nehéz a szívnek e szó: »lemondani«.
 A mosolyt elfeledni, könnyeket ontani,
 Od'adni az örömet, viselni szenvedést
 S kínos halált szenvedni rövid, bús életért.

Milyen fiatal voltam s Istenem, menni kell,
 Föltalált boldogságom ily hamar hagyni el.
 Összetépett reményim, rátok hajtom fejem
 S porladok fiatalon a sírban, csendesen.

Jaj halál! azt keresnéd, ki megbékélt veled,
 Ki örvend, ha rád gondol, kit senki sem szeret,
 A ki, mint jóltevőt, mint szabadítót fogad,
 Kín — s gyászból hozzád vágyó elhagyatottakat.

Elviszed jó anyámtól fölnevelt magzatát,
 Most teszel sírba, mikor letelt az árvaság,

Jaj! nem nézed, milyen nagy kín elválni
 nekem,
 Hogy mennyit szenved értem fiatal hitvesem.

Atyátlan árvaságom gyászát ő vette le
 S mikor az Ur oltára elé álltam vele,
 Szegény szívem átadta az örömmek magát,
 Ugy éreztem, csak értem olyan szép a világ.

S mikor szívem virágát ringattam keblemen,
 Azt hittem, boldogságom nem múlhat el
 sohasem,
 — Pedig elmúlt. Először elhervadt a virág
 S utána földre hajlott a beteg rózsaaág.

Ah, egy fiatal szívnek nagyon bús gondolat,
 Gyógyulást nem találni, csak a sírhant alatt,
 De még búsabb az élet szerettim, rajtatok,
 Enyhülésért hiába sóhajtoz ajkatok.

Találjon mégis enyhet abban hű szívetek,
 Hogy a sok kint letette, akit szerettetek;
 S áldjátok Istent, amért gyermekem nem
 maradt,
 Nem sír árván, enyém lesz újra a föld alatt.

Tizenkilenc esztendő t alig haladtam át,
 Két hónapja, hogy arcom hervadozóra vált,
 Egy hónapi kín után a sírba tétetem,
 De előbb téged szólit hült ajkam, hitvesem.

Két éve szeretted meg bús árvát, engemet
 S a mint csak az árva tud, én úgy szerettelek,
 Virággal, egészséggel, örömmel ékesen
 Lettem én a te párod s te az én hitvesem.

De az öröm rövid volt, megláttad a veszélyt,
 Mely halvány két arcomon kínos gyászról
 beszélt,
 Melynek sejtelve ott rág megrémült szívemen,
 Mely nem sokára ott lesz rajtad, bús özvegyen.

Itt a gyász. Biztatnálak. Lelkem feléd hajol,
 De tudom, hogy hivebbet nem lelsz nálam
 sehol.

Sírom fagya fölenged, ha könyöd ráesik.
 Hogy Isten megsegítsen, lelkem imádkozik.

Édes anyám, fogadd el utolsó csókomat,
 Reméld, hogy a dicső nap egykor majd
 felvirrad,
 Amikor visszaadja az Ur szerettidet.
 Mig mennyben újra látlak, anyám, Isten veled!

Fiatal nő és anya felett.

13 *Dallama: »Jézus az én reményem...«*

Alig haladta át még életem a tavaszt,
Ime már a halálnak zord keze leszakaszt,
Szerető szívem mennyi reménnyel volt tele
S ime, reám borúlt a koporsó födele.

Nyló rózsafa voltam. Anyai keblemen
Fejledezett, virúlt szép, ártatlan gyermekem,
Szomorú sorsra jut most a gyenge kis virág,
Idegen földbe oltva virul-e majd tovább?

Ah, de ő olyan gyenge, föl sem foghatja még,
Anyátlanul maradni mily szörnyű veszteség.
Ha tudná, hogy mi vár rá, mennyi gyász
s gyötrelem,
Szive tán megszakadna s eljönne most velem.

Annál nagyobb lesz a kín hű férjem, sziveden,
Ki nem is lehattél itt utolsó percemen,
Távol, nehéz munkában értem fáradozol,
Hogy Isten meggyógyítson, buzgón imádkozol.

Ugyan érzed-e a gyászt, mely éltedre borúlt,
Hogy könyved s verejtéked értem hiába hullt?
Sejted-e, hogy anyátlan édes kis magzatunk,
Hogy ez életben többé nem találkozhatunk?

Fiatal nő és anya felett.

3 *Dallama: »Neveddel ébredek...«*

Boldogság, mire a szív oly nagyon vágyik,
Hiába keres a föld vándora hát itt,
Hiú reménységben képzél a szív téged,
Azt hiszi, megtalált s nem voltál, már véged.

Boldogság e földön jaj de rövid álom,
A leghervatagabb virág e világon,
Lassú madár, mikor a fájó szív várja
S elszállni, villámnál sebesebb a szárnya.

Állandó boldogság földön, csak gondolat,
Méze érinti tán egy percre ajkadat,
Már újra érzed a kínok fullánkjait,
Szerencsés az, aki túl nem reménykedik.

S ha példa kell, ne menj messze, csak nézz
Holnap tán sírni fog, aki ma még örül, [körül,

Mint e fiatal férj, ki a koporsóra
Búsan tekintve vár a végbúcsúszóra.

Hová lettek szive boldog reményei,
Házás életének tartós örömei?
Ime, nem kellett több, csak egy rövid hónap
S odaadták párját a gyászkoporsónak.

Boldog hitvestársnak mondta eddig magát,
Ime, viseli az özvegység bánatát,
Szive örömének nevezte hitvesét,
Kinek csak zokogva mondja ki már nevét.

Ne várj tehát ember igaz boldogságot,
Csak majd, ha elhagyod a gyarló világot,
Mit e földön várhatsz, az Isten kegyelme,
Amely enyhülést ad a fájó sebekre.

Huszonnégy évet ért ez ifju nő, midőn
El kell porladnia a néma temetőn,
Öt heti nagy kinját békén elviselvén,
Igy kezdi búcsúját a válás bús percén.

Fekécs Elek férjem! hitvesi szivedre
Nagyon hamar szállt az özvegység keserve,
Rövid öt éven át lehettem párod csak
S már kis magzatimmal árvaságra hagylak.

Megcsalt, amit vártál s amit én reméltem,
Elfogja a bánat jó szivedet értem
S elfogja elmédet az a bús gondolat,
Hogy fogod nevelni árva családodat?

De remélj Istenben, ki előtt esengve
Kérek vigasztalást megtépett szivedre,
Ha Ó benne remélsz, erős leszesz párom,
Most szeretetedet szívemből hálálom.

Elek, Istvánka és Mária magzatok!
Nagyon hamar megnőtt a bánat rajtatok.
Változtasson az Ur minden gyászt örömmre,
Országában együtt vigadjunk örökre.

Fiatal anya felett.

3 *Dallama: »Neveddel ébredek...«*

Bús árvák, eljött a gyászos óra rátok,
Lehajtotta fejét édes jó anyátok,
Elaludott mélyen, szive föl nem ébred,
Ajka sem mondhat egy enyhítő szót néktek.

Pedig csapás ennél iszonyubb nem lehet,
Míg csak viselitek e gyarló életet,

Kit vissza nem pótol semmi e világon,
Anyátok hervad el itt e síri ágyon.

Akinek anyja van, minden megvan annak,
Mi e földön igaz boldogságot adhat,
Mézes lesz a kenyér az ő hű kezétől,
Meleg a kis hajlék mosolygó szemétől.

Jaj! de kik a szülőt a sírnak adtátok,
Ne várjatok földön igaz boldogságot,
Benne vethettetek igaz bizodalmat.
A mit még várhattok, az már mind meg-
csalhat.

Hogy fér ennyi jóság, szive nagy szerelme
Kicsiny hantok alá, egy kis sirgödörbe?
Oh, hogy is férhet el ilyen rémes bánat
Ártatlan szívében egy-egy kis árvának?

Oh, nincs a szeretet sír ölébe zárva,
Fölszáll, mint az illat Isten országába,
Onnét a bús szivre vigasztalásképen,
Ez ad nektek erőt a keserűségben.

Fiatal nő és anya felett.

3 Dallama: »Neveddel ébredek...«

A jó anya élte kialudt, elszállott,
Elhagyta kínjait s e gyarló világot,
De elhagyta férjét és a három árvát,
Kik elvesztik benne éltük boldogságát.

Olyan kicsinyek még, elértek mindhárman
Szerető jó anyjuk ölelő karjában,
Teréz a legkisebb, a legárvább ő lett,
Ki fogja dajkálni édes anyja helyett?

Alig tanulta meg e szót: »édes anyám«,
Nincs akinek mondja, elhagyja ily korán,
Szülője keblétől alig, hogy elszakadt,
Másfél éves korban gyászos árván maradt.

Sírhatsz te is jó férj, van zokognod miért,
Példás jó hitves volt, ki tőled sírba tért,
Igaz szeretetből lett a te hitvesed
S egész életén át hűséggel szeretett.

Csak ti kisdéd árvák, csak ti ne sírjatok,
Lesz még ez életben elég siralmatok,

A jó Isten tudja az árvák keservét,
Azért nem vonja meg tőlük segedelmét.

Huszonkilenc évvel, élte legszebb korán
Elmegy e jó anya fél évi kín után,
De előbb búcsúzni nyitja hült ajkait
S ekképen szólítja szíve szeretteit:

Fiatal nő és anya felett.

3 *Dallama: »Neveddel ébredek . . .«*

Legyen csönd, mikor az Ur hatalma beszél!
Parancsolt s ime, e fiatal szív nem él,
Elszállott szép napok fájó emlékeül
A kis hajlék fölött sötét búbánat ül.

Árva a ház. A gond néz ki az ablakon
S a tennivaló, mit itt hagy a szorgalom,
A boldogság megy a holtat elkisérni,
De a bús családdal nem fog visszatérni.

Nagy gyász ez, mégsem kell arra gondolnotok,
Hogy Isten szent kezét levette rólatok.
Rajtatok van e kéz, most sulyos végtelen,
De csak el ne hagyjon, csak veletek legyen.

Mit ér a gyötrődés? Gyöngék vagyunk nagyon
Forditni ugyis a változhatatlanon.
S Isten szent útait belátni nem lehet,
Ne tépjétek azért gonddal elméteket.

Hogy egy férj, aki hűn szerette hitvesét,
Ily korán özvegyek gyászos sorába lép;
Hogy három gyermek, ki még nem is vétkezett,
Három gyenge kisedd anyátlan árva lett.

A szív részvéte kel: Mért van ez így, miért?
És harcra szállanánk az ártatlanokért,
Örömünk elborul és arra gondolunk,
Milyen gyámoltalan teremtmények vagyunk.

És így van helyesen, hiszen az kéne csak,
Hogy kevély szíveink gyászt sohse lássanak,
Nem volna hálás szív, mely Istent áldaná,
Kevélységünk vinne a kárhozat alá.

Azért elismerjük jó férj s bús gyermekek,
Hogy miattunk is kell a gyászt viselnetek,
Megköszönjük néktek, veletek gyászolunk,
Nagy veszteségtetekért szeretetet adunk.

S kinek értetek oly nehéz volt a halál,
E kimultért imánk az Ur elébe száll,
Hogy üdvét megnyerje s ha rátok letekint,
Boldognak láthassa szeretteit megint.

Fiatal nő és anya felett.

3 *Dallama: »Neveddel ébredek...«*

Gyászos koporsómra bús könnyek peregnek,
Érettem gyermekim s párom keseregnek,
Oh mert nagy siralmat hozott rájok e nap,
Nélkülöm mindnyájan bús árván maradnak.

Akinek szíve van, hogyne indulna meg,
Látva hervadni egy fiatal életet.
Oh gondoljátok el, mily nagy kín volt halnom,
Örömem, reményim ily hamar elhagynom.

Akinek szíve van, oh jaj, hogyne fájna,
Fiatal hitvesem nagy siralmát látva.
Öregnek is nehéz bánat az özvegység,
Hát annak, ki boldog lenni most kezdett még.

Akinek szíve van, forduljon hozzátok
Kis árváim, mikor elhagy jó anyátok;

Szeressen minden szív, oh, mert mind sem
Hogy kipótolhassa az egy édes szülét [elég,

S kik az árvák utját sohasem jártátok,
Szánjátok meg őket s az Istent áldjátok,
Én mondom ezt néktek, ki árván születtem,
Ki édes atyámat meg sem ismerhettem.

Pedig elhigyjétek gyásza annak nagyobb,
Kin árvaságot az édes anya hagyott.
Egy anya szívéből több boldogság árad,
Mint két karja után a legjobb atyának.

Özveggy volt már anyám, mikor megszülettem,
Mikor altatgatott, zokogott felettem
És mégis fölnevelt, szárnyra is bocsátott,
Hat esztendőn által boldognak is látott.

Oh kis magzataim, itt lesz jó atyátok,
Tudom, szeretni fog, híven gondol rátok,
De ápolgatás kell a gyenge virágnak,
Mi lesz veletek, ha engem sírba zárnak?

Egyedül Istenben bizom szeretteim,
Hogy megnyugodhatnak kiszenvet poraim,
Mert oltalmába vesz, míg árván szenvedtek
S hogyha Ó oltalmaz, még boldogok lesztek.

Nő, árvákat hagy.

3 Dallama: »Neveddel ébredek...«

Jó férj, rád borúlt már az özvegység gyásza,
Nincsen már anyátok, hat kesergő árva,
Nem halljátok tovább szerető szavait,
Eltakarja a sír hidegült hamvait.

Hull fájó könyetek bús ravatalára,
De még több elhull majd gyászos sírhalmára,
Amikor szívetek nehéz keservében
Meglátogátjátok kint a temetőben.

Mert az özvegy része csak a súlyos bánat
S még nagyobb keserve a szegény árvának,
Ha nincs, akit édes anyjának szólítson,
Nincs igaz öröme többé a világon.

Egy édes anyát ad Isten mindenkinek,
Az ő hű szerelmét pótolni nem lehet.
Sirjatok, sirjatok, szegény anyátlanok,
Egyedül az Isten segíthet rajtatok.

Harmincöt esztendő volt ez édes anya,
Öt hónapi súlyos kínban elhervada,
Látja érte hulló bánatkönyeteket,
Azért vigasztalva búcsúzik tőletek.

Szegény férj, árvákat hagy.

3 Dallama: »Neveddel ébredek...«

Oh édes Istenem, mily nehéz az élet,
Kiváltkép az ilyen erőtlen szegénynek.
Hát mikor ezerszer elfáradott testét
Kínos ágyba dönti a végső betegség.

Felsőhajt az Éghez: »Jőjj, édes ígéret,
Szegények reménye, te boldog, új élet,
Lelkem vigasztalása, testem szent nyugalma,
Hűséges küzdelmem örökös jutalma.«

De elrémül mikor a halált meglátja,
Mikor körülötte zokog bús családja
S tudja, minden vagyont sírba visz magával
Érettük fáradó munkás két karjával.

Két éve ölt a kín, hogy ez mily nagy idő,
Nem tudhatja azt más, csupán a szenvedő,
Nem volt orvosságom s én a halált kértem:
»Oh várj, légy irgalmas, ne siess úgy értem!«

Nem magamat szántam, a test kínja semmi,
Atyai szívem fájt, hogy porrá kell lenni
Tizenkilenc évi boldog házasságra,
Mikor nyolc gyermeket hagyok árvaságra.

Hogy szerettem őket! Fáradt, gyöttrött testem
Igyekezett értök, de szívesen tettem!
Még egy hét előtt is küzdtem, munkálkodtam,
Pedig, hogy már végem, éreztem, jól tudtam.

És mondtam: szegény test, pihensz nem sokára,
De nem jöhet veled ez a nyolc bús árva,
Könnyebblesz egy napjokegy darabkenyérrel,
S dolgoztam életem végső erejével.

Hát a te jó szived párom, mit érezett,
Látva a sír felé hervadni engemet,
Gondolva gyermekid szomorú sorsára,
Készülve a gyászos özvegy-árvaságra?

S ime, elérkezett az a gyászos óra,
Hull könnyetek árja a bús koporsóra,
Mely elzár tőletek, viszi hű szívemet,
És nincs e világon kiben remélnetek.

Nézzetek az égre, ha én el is mentem,
Kegyes atyátok lesz az irgalmas Isten,
Ha nem is hagyhattam kincset, gazdagságot,
Nem vesztek el, mert az Isten gondol rátok.

Fiatal nő, árvát hagy.

73 Dallama: »Jézus az én reményem...«

Szörnyü halál, nagy áron immár megvettelek,
Kín közt od'adtam érted fiatal életemet,
Elhagytam érted párom, kedves kis lányomat
S mindent, mi örömem volt e földi lét alatt.

Lezártam szemeimet, azt a két csillagot,
Mely Esztikém, fölötted örködve ragyogott
S mintha a nap kihülne, nem volna több
virág,
Fagyott szívem örömet neked többé nem ad.

Ki boldog hitves lettem csak három éve még,
Élni hosszú időket hogyne óhajtának,
Hüségés szívem ime, mégis porba megyen,
Itt hagylak, ifju párom, szomorú özvegyen.

Ah, itt hagyom szülőim s minden szerettimet,
Hogy dicsértessék, Isten, a Te magas neved,
Hirdesse boldog szívből elhamvadott porom,
Hogy Tiéd, igaz Isten, itt minden hatalom.

Huszonkét évet adtál, örömmel teljeset,
Sokszor beteljesítéd édes reményemet,

Ki fizetett ezért meg? Csak az mondjon
panaszt,
Midőn, ki éltet adtál, most visszavetted azt.

S kezed, mely eltörülte itt a földön nevem,
Boldogok közé írhat tudom, nagy Istenem
S mint elcsöndesítetted jajkiáltásimat,
Neved dicséretére nyithatod ajkimat.

A könnyek felszáradnak, gyógyúlnak a sebek,
Örömet érhetnek még, kik most kesergenek
S a szív, mely veszteségét siratja, egykoron
Ujra feltalál engem — hiszem — a végnapon.

Most itt az óra, a sír kész, lakójára vár,
Öt heti kint pihenni megyek ölébe már.
Kik bánkódtok körültem, figyeljetek tehát,
Mielőtt rám zárják a sötét sír ajtaját.

Fiatal férj, árvát hagy.

73 *Dallama: „Jézus az én reményem . . .”*

A sír nehéz göröngye ime! ma befedez,
Huszonöt év s koporsó nem illik össze ez,
Ilyenkor csak remélni, örülni kéne még,
Ajkamra a vidám szó, mosolygás illenék.

S hitvesemnek két éve még koszorús fején
Ily hamar özvegy-fátyolt, jaj! nem gondol-
tam én,
Oh nem tudtam, hogy éltem oly hamar vé-
gezem,
Meg sem hallom lánykámtól atyai szép nevem.

Tavasza volt párom élte, derült, fényes, meleg,
Oh hogyne vágyta élni, kit oly hű szív szeret?
Szép tavasz, mit lehervaszt a nem várt téli
fagy,
Párom reménytől fosztott éltének képe vagy.

Már nem a boldog hitves, ki fölöttem zokog,
Az élet sok bajára bús özvegyet hagyok
S a kinek boldogságot ígért szeretetünk,
Héthónapos korában árva lett gyermekünk.

Mint erős fa, mely veszti szép ágait korán,
Akképen áll fölöttem szeretett jó atyám:
Még alig három éve, hogy elment jó szülém,
Egy éve jó testvérem s utána ime én.

Egyik gyászt nem feledték még el sem sziveik
És ime már utána másik következik;
A könyv még föl sem szárad, éltök föl sem
Már ismét újabb bánat veszi őket körül. [derül,

Ugy is áll ez a hajlék, oly bús, örömtelen,
Mint minden reménység eljönne én velem;
Oh legyetek erősek, Isten rátok ügyel,
Gyógyítja a fájdalmat s a gyászban sem
hagy el.

Huszonöt év virága hervadt el arcomon:
Egy éve, hogy erőmben lassan fogyatkozom,
Három hétig szenvedtem gyötrelmes kinokat —
S most, hogy válok, halljátok végbúcsúzá-
somat.

Pap Erzsébet nőm, fogadd vigasztaló szavam,
Hiszen a te szívednek végtelen gyásza van,
Megsáltak szép reményid, zokogva hordozod
— Mire nem gondoltál — az özvegyi bánatot.

Két év és három hónap kevés idő nagyon
S hozzám hűséges szíved ily hamar elhagyom,
Oh nincs szó, mely enyhítsen, vigasztaljon
hited,
Hogy Isten szereti a szenvedő szíveket.

Mária kis leányom, ártatlan gyermekem!
Atyád kisedekorodban elhagy, sírba megyen,
Az árvaság lesz társad, de Isten lesz veled,
Porladó atyád helyett Ő gondoz, Ő szeret.

Pintér János jó atyám! Nehéz napok ezek,
Hárman mennek el gyorsan, kiket szíved
szeret,
Viseld békén bánatod, akik szenvednek itt,
A jó Isten irgalmát mennyben remélhetik.

Fogadd köszönetemet fölnevelésemért,
Érttem fáradozva tett minden lépésedért,
Özvegyiséged napjai békében teljenek
S az örökös boldogság várja majd lelkedet.

Pintér János testvérem! Jó szíved elszorul,
Látva, jó testvéredre a sírhalom borul.
Én is bánkódva válok, kik szántok, töletek,
Timár Teréziáddal békén töltsd életed.

Szeretett jó testvérem jőjj, Pintér Mária!
Hornok János férjeddal áldjon az ég Ura,
Engedje, e földön sok örömet lássatok,
Végre a választottak honába jussatok.

Pintér Pál jó testvérem! Ejts egy könyvet fölém,
Mielőtt elporladnék a csendes sír ölén.
Timár Mária párod legyen veled áldott
S egykoron elhyerjétek dícső mennyországot.

Pintér Franciska édes testvérem, most neked
Kivánok hosszú éltet, örömtelt éveket,
Kiszely Ágostonoddal majd ez élet után
Örvendhessen lelketek Jézus áldott jobbján.

Pintér Rozália jó testvérem, most feléd
Száll hideg ajkaimról ezen áldó beszéd,
Paróczai Lőrincsel sok évet érve még,
Nyerjétek meg egykoron az egek örömét.

Hornok Emerencet, mint testvérem özvegyét,
Ég kegyelme kövesse, míg tart e földi lét,
Két gyászos árvájával a jó Isten védje,
Végre majd lelkeiket vigye föl az égbe.

Bohrát Anna anyósom! Fáj látnod lányodat
Halvány arccal szenvedni özvegyi gyász alatt;
Vedd újra oltalmadba akit nekem adtál,
Légy áldva s együtt veled jó férjed Timár Pál.

Hitvesem testvérei hárman és párjaik
Fogadják hideg ajkam végbúcsúzásait,
E múltó élten által Istenben bízzanak,
Tőle nyerjék meg egykor örök jutalmukat.

Atyám három testvére, kettőnek hitvese,
Egy özvegy, egynek pedig elmaradt özvegye,
Szintén jó kívánatim fogadják, egykoron
Országába fogadja lelkeket Jézusom.

Három páros testvére édes jó anyámnak!
Éljetek szent kedvében az egek Urának;
Egy kimúlt testvérenek elmaradott párja!
Lelkedet egykoron az egek fénye várja.

Dinya Mihály szólitlak kedves keresztatyám
S együtt Hunya Ilona kedves keresztanyám!
Hozzám volt szivességtek jutalmat találjon
Már e földi életben s majd a másvilágon.

Varju Mátyás szeretett jó bérmaatyámnak
Nyujtom most igaz szívvvel e végső hálámat,
Vele Mészáros Anna kedves bérmaanyám
Az egekbe juthasson hosszú élet után.

Vedd végszóm Sóczó József kedves kereszt-
Mielőtt fejem siri álomra hajtánám, [komám,
Pap Terézia kedves komaasszony veled,
Zavartalan örömben érjen sok éveket.

Három hónapig hordta sulyos nagy kínjait,
Most búcsút mond, mielőtt a sirba távozik.

Szól: »Hornok József férjem, hatodfél éve
Hogy összehozta veled az Isten utamat, [csak,
Boldog örömmel álltunk az oltár oldalán,
Oh nézd, mivé lett az a szegény, boldog leány!

Ékes rózsafa voltam, két kicsiny gyermekem,
Mint rózsák ékeskedtek anyai keblemen,
Talán nem volt szívemnek már semmi óhaja,
Oh nézd, mivé lett az a boldog édes anya!

Halvány, tört rózsza lettem, te özvegy hitvesem,
Ártatlan szenvedő, bús árva két gyermekem
Csak Istenben bizhattok, oda fordúljatok,
Hol nincsen földi vigasz, ő segít rajtatok.

Esztike kis leányom! Gyenge vagy még
nagyon

S nem jöhet oltalmadra hűséges két karom,
De Isten nagy kegyelme ott áll a gyász felett,
Rá bizom kis leányom, bús árva éltedet.

Elek kis fiam! Nagy kín elmondani neved,
Nem vehetek karomra, pedig én már megyek,

Alig hallottam tőled e szót: »édes anyám!«
Szegény kis árva, nem fogsz emlékezni se rám.

Elfelejtet, milyen volt a mosoly arcomon,
Mily édes volt az álom ringó karjaimon,
De én kis árvám rólad el nem feledkezem
S hogy Isten megsegítsen buzgón esedezem.

Timár Mihály atyám vedd hű fáradasodért
Hűséges szívem s ajkam hálás köszönetét.
Vaszko Borbála anyám, hű kezed csókolom,
Enyhüljön rajtatok e keserves fájdalom.«

Fiatal nő, árvát hagy.

3 *Dallama: »Neveddel ébredtek...«*

E gyarló földi lét sok keserve után
Nyugszik kiszenvedett testem ravatalán,
Körülvesznek engem, kiket gyászban hagyok:
Párom, árvám, anyám s mind bánkódva zokog.

Nem vártam örömet tőled te rossz világ,
Mely rám küldötted a bánat hosszú sorát,
De azt sem gondoltam, hogy kisdéd magzatom
Szívét ilyen korán gyászos árván hagyom.

A válás fájdalmát régen megismertem,
Hiszen hat gyermeket már a sirba tettem,
Jaj, sokkal kinosabb most ez egytől válnom,
Ártatlan szívének nagy siralmát látnom.

A többi már boldog, mennyégben vár reám,
Csak ez az egy zokog édes anyja után,
A többit tudom, hogy mily jó helyre adtam,
Csak ezért fáj szívem, kit el nem sirattam.

Oh lánykám, mennyi baj támadhat ellened,
Hányszor megtépi majd a világ szivedet
S nem lehetek veled, hogy oltalmazalak,
Letörüljem arcod, melyre a könny szakad.

Irgalmas Istenem, tekintsd bús szívemet,
Mennyi gyászt láttam már s most is mit
szenvedek,

Oh adj már nyugalmat s hogy békén pihenjek,
Légy oltalmazója árva gyermekemnek.

Fiatal férj, árvákat hagy.

13 Dallama: »Jézus az én reményem...«

Oh jöjjetek még hozzám szívemnek kincsei,
Kiktől válva, a sirba kell nekem szállani,

Szívetekre szakadt a keserű árvaság,
Szerető jó atyátok nem segíthet tovább.

Jöjj hozzám kedves párom! Az idő már rövid,
A bánatos özvegyek sorában hagylak itt,
Ejts rám egy forró könnyet, szereteted jelét,
Ez enyhítse a gyászos sír rideg éjjelét.

Elérkezett, szerettim, a szörnyű pillanat,
Megnyílt a sír, mely engem mélyére befogad,
A boldog nő özvegy már s mosolygó gyerme-
Egyszerremily szomorú árvákká lettetek. [kek,

Tiértetek éltem én és nem henyélt karom,
Boldog fáradásra jött e rémes nyugalom,
Iszonyu gondolat az, hogy én porrá leszek.
Míg utánam zokognak az árva gyermekek.

Oh, az a rettentő sír mély, végtelen nagyon,
Nem bír oda lehatni a földi siralom,
Nem ébreszt fel a bús köny, amely síromra hull,
Midőn hordjátok a gyászt árván, atyátlanul.

Egyedül az Istenbe vetem reményemet,
Rád bízom, árvák atyja, szegény gyermeki-
Őket nevelni, védni páromnak adj erőt, [met,
Midőn segélyed kéri, Uram hallgasd meg őt.

Fiatal nő és anya felett.

13 Dallama: »Jézus az én reményem...«

Távozzatok el innét hiu gondolatok!
Ti, világban reménylők, itt meg ne álljatok,
Mert ezt a helyet, melyre gondtalan léptetek,
Sokszor szentelte könnyel a fájó szeretet.

Hogy mit szenvedtek azok rövid pár év alatt,
Akik e koporsónál tört szívvel állanak
S mi az, ha felszakadnak a gyógyuló sebek,
Ugysem lehet könnyelmű szívvel megérintetek.

De jöjjenek, akiknek szívük érez s szeret,
Jertek anyák, ti boldog s ti árva gyermekek!
Mindnyájan értitek, vagy tudjátok sejteni,
Mi az, egy kedves, édes anyát elveszteni.

Te anya, ki itt halva látsz egy édes anyát,
Halványan öleled meg szívednek magzatát,
Ott áll a csapás képe lelki szemed előtt
S elrémülsz, jaj, ha árván kellene hagynod őt.

Az árvák is jönnének szívből segíteni
Az Eszti ke s Lajoska anyját itt tartani,
Jaj, mert tudják, nem látnak többé boldog na-
Soha az elhagyatott, szegény anyátok. [pot

S élő szülők gyermeki, ti boldog magzatok!
Anyátok kebelére sírva borúljatok,
Szeressétek őt híven, forrón, amíg lehet,
Mert jaj nektek, hogyha elszakadna tőletek.

Hirtelen halt nő felett, árvát hagy.

13 Dallama: »Jézus az én reményem...«

Egy drága édes anya a koporsóba tért,
Jó szívére borúlni látjuk a szemfödélt.
Mehalt! Ah úgy szeretnénk nem hinni el e
Álomná változtatni ezt a kínos valót. [szót,

Mehalt! Ah oly váratlan. Akik ismertük őt,
Kik ép erőben láttuk rövid pár nap előtt,
Kik láttuk a családot még nemrég boldogan,
Nem szokhatjuk meg a szót, hogy ő már
halva van.

Mehalt az érző szív, mely szeretve dobogott,
Mely a mások bánatát látva megolvadott;
Mely bár sajogva hordta a maga sok sebéit,
Istenben bízva, mégsem veszté el a reményt.

Hét gyermeket szült s tett a sírba egymásután,
Hogy szenvedett, amikor elhervadtak korán,

Ki alkotta mindazt, mit elpusztít két kezed?
 Hogy vágyik-e még élni, ugy-e nem kérdezed?
 S az Ur azt vette vissza csupán, mit Ó adott,
 Hogy mért tette, te gyarló elme mért kutatod?

Eljött harminc esztendőm, legszebb férfikorom,
 Az ő szent parancsára életemet átadom,
 Kidőltem, mint az oszlop, mely tart egy rózsafát,
 Amelynek bús ágain fejledez két virág.

Fiatal hitvesem e szomorú rózsafa,
 Bálint fiam s Lajoskám két kicsiny bimbaja,
 Két napja még örömben viruló magzatok
 S ime már búbánatos árvák, anyátlanok.

Mégis áldassék Isten, hatalmas szent kezed,
 Hiszem, hogy nagy irgalmad országodba vezet,
 Ezt kérem Tőled s azt, hogy vigasztald páromat
 És árva gyermekimre terjeszd oltalmadat.

Most, hogy el kell szakadnom szerettim,
 Utolsó bucsúszómat hallani jőjjetek. [tőletek,
 Kinek szive a gyászra nem volt készülve még:
 Hornok Emerenc párom, az első szóm tiéd.

Alig hat éve álltam oltár előtt veled [felett,
 S már magadra hagyatva sírsz koporsóm
 Oh nagy kín viselni az özvegyi bánatot
 S talán még nagyobb, árván látni két magzatot.

Ezek miatt erősítsd anyai szivedet,
 Felejtsd a gyászt azért, hogy ők ne szenvedjenek,
 Találj majd jóságukban édes vigasztalást,
 Mennyben várom veled a boldog találkozást.

Bálint és Lajos jertek, kis árva magzatok,
 Jaj, de hamar megnőtt a búbánat rajtatok,
 Oh, még alig tehettem valamit értetek,
 Már elhagyottan szenved ártatlan szivetek.

Oh, élnék szívesen még, hogy gondozhassalak,
 Ne halványodjatok a sötét bánat alatt,
 Ezért oly nehéz válnom, de bízom, Jézusom
 Megkönyörül a siró kis ártatlanokon.

Pintér János jó atyám! épen két éve, hogy
 Özvegy léttél s most szived öröme újra fogy,
 Buzgón kéri az Istent korán elvált fiad,
 Atyai jóságodért nyerd meg jutalmadat.

Pintér János jó testvért s Timár Teréziát,
Sok boldogság kísérje e földi éltén át
S ha egykor földi éltük végperce jönni fog,
Az egek szent honában legyenek boldogok.

Jőjj most Pintér Mária szeretett testvérem,
Hornok János férjeddal érted Istent kérem,
Hogy éltetekre adja kegyelmét, áldását
S engedje, lelkeitek szent színét meglássák.

Szeretett jó testvérem, szólítalak Pintér Pál,
Bánatos szívvel álj meg gyászos koporsómnál.
Timár Mária kedves pároddal légy boldog,
Hű szeretetedért is köszönetet mondok.

Pintér Franciska édes testvérem, élteden
S Kiszely Ágostonodon ég áldása legyen,
Hogy békében teljenek mulandó éveid,
Nyerjetez üdvöt is, ha a végperce érkezik.

Pintér Imre testvérem! mielőtt elválók,
Boldogságot kérek Pap Erzsébettel rátok.
Az Istenben reméljen mindenkor szívetek,
Kinek nagy irgalmából majd üdvöt nyerjetez.

Pintér Rozáliához száll most e végszavam,
Paróczai Lőrincsel éljetez boldogan,
Napjaitok az Isten kedvében folyjanak
S egykor a dicsőültez örömi várjanak.

Hitvesem nevelője jőjj Sóczó Katalin!
Az Isten vezéreljen ez életez utain
Uhrin János férjeddal sok boldog év után
Jussatok a mennyekbe, óhajtja szívem, szám.

Hitvesemnek testvérét és szeretett párját
Kísérje e világon szerencse s boldogság.
Ugy három testvérének járva életezben
Legyen hű gondozójuk az irgalmas Isten.

Atyám három testvére, kettőnek hitvese,
Ugy egynek elmaradott bánatos özvegye
Fogadják hideg ajkam e jókivánát,
Együtt áldhassák egykor az egek szent Urát.

Sírban nyugvó jó anyám három testvére
S párjaikra szálljon az Isten szent kegyelme.
Kettőnek bús özvegye, nektez is kívánom,
Várjon örök boldogság egykor túl a síron.

Dinya Mihály légy áldva, kedves keresztatyám
 S együtt Hunya Ilona kedves keresztanyám,
 Amért a keresztségben helyettem szóltatok,
 Legyetek boldogok itt s majd mennybe jus-
 satok.

Fogadd a hálát Varga Máté bérmaatyám,
 Áldás legyen rajtad és Mészáros Márián.
 Éreztétek az Isten drága szeretetét
 S mennybe jussatok egykor, ha véget ér e lét.

Gellai Mátyás komám! Lelkirokonságunk
 A halál szétszakasztá, ime, el kell válnunk.
 Lapatinszki Veronka komaasszonyom veled
 Éljen soká s az égben nyerjete majd helyet.

Rokonok, megtisztelők, szomszédok összesen
 S jó barátim fogadják e végszót szívesen,
 Kerülje el szívöket itt minden fájdalom
 S vigye majd őket a menny honába Jézusom.

Mégegyszer szólítalak, kikért szívem sajog
 Párom, árváim s atyám Istenben bizzatok.
 Ha szívetek nagyon fáj, az égre nézzetek,
 Ott borúl Isten elé hű lelkem értetek.

Kegyelmes édes Jézus! Neved szent ünnepén
 Távozom — parancsodra, — a sír ölébe én.
 Add, nevedben nyugodjam s a végső nagy
 napon
 Engedj, kérlek, irgalmas jobboldra állanom.

Nő, árvákat hagy.

13 *Dallama: »Jézus az én reményem...«*

Özvegy férj! Szülő! Testvér! Búbánatos felek!
 Kik búcsúszóra vártok e koporsó felett,
 Öntsétek könnyeteket, árvák zokogjatok!
 Soh'sem lesz e világon sötétebb gyászotok.

Anyátok van téve e kemény deszkák közé,
 Szemfedő van borítva áldott szíve fölé,
 Letapadott szemében fagyott a szeretet,
 Földbe rejtik, ki nektek legdrágább kincsetek.

S nincs váltság! Nincs erőtök, tehetetlen
 az ész,
 Nem jön, nem jön segítség, a szem bár
 merre néz,
 A szörnyű kín poharát ki kell üritnetek:
 Árvák vagytok, anyátlan bús árvák, gyer-
 mekek!

S tudjátok mi az árva? árnyékban nőtt virág,
Mely nem látja soha a meleg nap sugarát,
Melyet az Isten-adta áldott eső nem ér,
Olyan gyöngge, halovány rajta minden levél.

Jaj! Leszáll sír mélyére éltetek napja is,
Hiába vágytok szeme napfényére ti is,
Szeretete melegét soha nem érzitek [kek.
Szegény halvány virágok: bús árva gyerme-

S te pár napja boldog férj! Végy erőt szí-
veden,
Hiszen még csak kezdődik a hosszú gyöt-
relem,
Amit csak erős szív tud békén viselni el:
Árvákat édes anya nélkül nevelni fel.

Árvákat vigasztalni, mikor majd megszakad
Hitvesi szíved ezen nem várt csapás alatt,
Mert aki két napja még boldog hitves voltál,
Immár özvegyen bánkódsz e bús koporsónál.

Tegnap reggel elhagytad békés hajlékodat,
Gondos nődöt s viruló öt szép magzatodat,
Nem sejtve, hogy párodtól végső búcsút
veszel,
Hogy mire visszatérsz, már árvák atyja leszel.

Oh vedd föl, vedd föl a gyászt, Isten majd
rád tekint,
Ha megvisel a bánat, erőt ad ő megint,
Hiszen ki életében oly híven szeretett,
Kedves párod szünetlen könyörög értetek.

Éltének váratlanul gyászos vége szakadt
Harminchárom esztendő s korban, egy perc
alatt;
Készületlen kél útra, csak abban vet reményt,
Hogy Máriát dicsérve töltötte életét.

A Szűzanyától várja lelke a pártfogást,
Általa kér azoknak édes vigasztalást,
Akik gyászba merülve körülte állanak
S kikhez búcsúzó ajki ekképen szólnak:

»Hornok Pál, kedves férjem, az idő oly rövid
Azoknak, akik egymást igazán kedvelik, —
Oh, boldog voltam veled tizenhat év alatt,
S elszállt szép házasságunk úgy, mint egy
pillanat.

Ugy látszott az örömmek sok éve hátra még,
Öt szép gyermek vett körül engem, boldog
szület,
Reménykedő szívem jaj! megcsalta a világ,
Enyém a sir, tiétek siralmas árvaság.

De aki a bús éjre ad szép, derült napot,
Meggönnyítheti e nagy keservet rajtatok,
Majd én is esedezem vigasztalástokért.
Most fogadd köszönetem', imádkozz lelkemért.

Elek és István édes gyermekim! Arcotok
Könyvtől ázik, oh, hiszen nem erre vártatok,
Szívetek szívem mellett sok örömet remélt,
Az Istentől nyerjeteK szerettem segélyt.

Jánoska és Regina, bús árva magzatim!
Nem emelhetem föl már hűségeseK karjaim,
Hogy letöröljem síró szemetek könnyeit,
De lelkem érettetek buzgón imádkozik.

Esztikém! Rózsafáról letépett kis virág,
Édes szülőd szeretve nem gondoZhat tovább,
Nem érteD, veszteséged hogy milyen végtelen,
Védjen Isten s majd egykor nála örülj velem.

Mészáros Mária, bús anyám, borulj fölém,
Tudom, fájd szívednek mily kedves voltam én,
Annál nagyobb utánam a bánat szíveden,
De kérem a jó Istent, oltalmazóD legyen.

Timár Agota édes testvérem, hallD szavam:
Hanyecz István férjeddal éljeteK boldogan,
Ha pedig élteteknek végperce jönni fog,
Az Isten irgalmából mennyégbe jussatok.

Most Timár Viktória, hű testvérem, feléd
Nyujtom szeretetedért szívem köszönetét
S óhajtom, Pintér Lajos párod érjen veled
Az Isten félelmében örömtelt éveket.

Bacsa István, kimult jó testvérem volt férje,
Figyelj hideg ajkaim végső beszédére,
Hornok Veronikával mostani jó nőddel,
Hosszú élet után a mennýbe jussatok fel.

Most kedves jó anyósom jöjj, Vaszkó Erzsébet,
Ki szíveden viseled a bús özvegységet,
Gondoljon rád az Isten, hogy szíved ne fájjon
S lelked Ur Jézus előtt irgalmat találjon.

Férjemnek testvérei ketten és párjaik
Éljenek az Istentől áldva sokáig itt,
Ha pedig elmulandó életök véget ér,
Várja szentek sorában lelköket égi bér.

Mielőtt fejem a sír mélyén lehajtanám,
Szólitlak, Uhrin János, kedves keresztkomám!
Bohrát Veronikával békén töltsd életedet
S egykor az ég honában örvendjen lelketek.

Bérmakomák és együtt bérmakomasszonyok!
Lelkem a mennyekben is emlékszik rólatok
S ha buzgó imádságom meghallgatást talál,
Egykoron lelketek majd Jézus jobbára áll.

Kereszt s bérmagyermekim! Áldnak érzel-
Járjatok ez életben az Ur ösvényein, [meim,
Hogy ha a végső óra ütni fog egykoron,
Országá szent fényébe fogadjon Jézusom.

Olvasós hívek, kiktől most végbúcsút veszek,
Kérlek, a jó Istenhez értem könyörgjetelek;
Fogadjon védelmébe kegyes Szűz Mária,
Együtt legyünk mennyégben, adja az ég Ura.

Összesen hű rokonság s kik megjelentetek
Végtisztességadóim, békében éljetelek.
Szomszédok! A boldogság legyen itt társatok,
Végre a dicső szentek honába jussatok.

Mégegyszer jőjjetek, bús árva virágim!
Mielőtt betétegetek a sírba hantvaim,
Megáldalak szívemből, védelmezzen az Ur,
S ne hagyjon gyászotokban vigasztalatlanul.

Nem lehet már maradnom, azért jó hitvesem,
Az Istenben remélve végy erőt szíveden,
Alázattal nyugodj meg nehéz akaratán,
Örömet adhat néked még a bánat után.

Végre neved sóhajtom, Mária! Nyujts kezet,
Segítsd az ég honába tisztelő hívedet,
Hogy Veled szemlélhessem Jézust, drága Fiad',
S nyerd Tőle, hogy hantvaim békén nyugodjanak.

Nő; árvákat hagy.

13 Dallama: »Jézus az én reményem...«

Mi rémes változás ez? Örömlátó falak,
Mivé lettetek ilyen rövid pár nap alatt?
Gyászol itt, gyászol minden, a könyvek ömle-
Ilyen nehéz siralmat titkolni nem lehet. [nek,

Jaj, rettentő csapás ez, föl nem érheti szó
S nektek, kesérgő árvák, ki nem pótolható,

Igy szól: »Ütött az óra, hű szívem nem dobog,
Amit birt, mindent, mindent reátok áldozott.
Nem maradt benne más, csak egy rémes fáj-
dalom,
Hogy árvák könye kísér utolsó úton «

Lelke fájó szavára bús szívetek felei:
»Édes anyánk, szerelmünk, jaj, ne hagyj
minket el,
Vagy vigyél el magaddal, virágaid vagyunk,
Ugy érezzük, hogy ugyis utánad hervadunk.«

S szívszakadva kerestek mentséget. Hasztalan,
Hiszen tudjátok már, hogy mindennek vége
van,
Az ész belátja már, hogy nincs mit remény-
leni,
Jaj, de a szerető szív nem bir lemondani.

Atalkarolva egymást s a drága jó anyát,
Segély után ajkatok mindhiába kiált,
Talán csodát is várni csak a szív vakmerő,
Mert, mi őt visszaadná, e földön nincs erő.

Hiszen ha volna olyan, mi is lehetne más,
Mint ez a nagy szeretet, ez a ragaszkodás.

Oh, egy anya nem hagyná sirni nyolc mag-
zatát,
Fölkelne, hogy szívetek ne szenvedjen tovább.

Azért nyugodjatok meg. A jajszó s könyetek
Szívének édes álmát ne háborítsa meg,
Nagy a csapás, de Isten jósága még nagyobb,
Anyátok helyett rátok ő majd gondolni fog.

Nyugodjatok meg, hogy jó édes atyátokon
Ne nőjön még nagyobbra a kínos fájdalom,
Hiszen, ha ti zokogtok, ki vigasztalja meg
A párjavesztett, árván kesergő özvegyet?

Régóta rettegéssel volt e hajlék tele
S mindig csak szomorubb lett minden nap
reggele,
Három hónapi kinnal jött e bús pillanat,
A távozó ajkai végbúcsút mondanak.

Halljátok, ekkép beszél: »Szeretett hitvesem,
Salamon János, nem lesz búsabb napod
sohsem,
Körülted árvák sirnak, a szíved gyászt visel,
Hű párod, ah, valóban szívedtől válik el.

Mint huszonhárom éve, fogjunk újra kezét,
 Jaj, de most a válásra Isten, Isten veled!
 Nyerd erőt, békén túrni. Most sok jószágodért
 Fogadd el szívem s ajkam hálás köszönetét.

Salamon János fiam, nagy gyász a szívemen,
 Hogy nem láthattalak meg utolsó percemen,
 Nem látsz e földön többé, könnyed nem jön
 velem.

Keservedben az Isten vigasztalód legyen.

István, édes fiam, jőjj, légy édes atyádnak
 Öröme, segítője s én ezért megáldlak,
 Örömvirág teremjen e földi utadon
 S várjon az ég honában az örök jutalom.

Mihály és Vince, édes gyermekim, reátok
 Kéri az ég kegyelmét hűséges anyátok.
 Szívetek keservei öröme váljanak
 S egykor a választottak sorában lássalak.

Mária és Máté, bús árva magzataim!
 Lehanyatlottak immár hűséges karjaim,
 Itt hagylak e világnak ezer vésze között,
 Isten szeme őrkdjék napjaitok fölött.

Ilonkám és Esztikém, kis árva magzatok,
 Jaj, de szomorú élet, melyre jutottatok,
 Ki ápol, ki ölel meg, ha fáj kis szívetek?
 Az Isten szent oltalma legyen fölöttetek.

Pintér András, jó atyám, tudom bánatodat,
 Mikor a sírnak adják egyetlen lányodat.
 Értem sok fáradásod jutalmaként neked
 Adjon az Isten áldást s majd örök életet.

Dávid Mária anyám! Betegágyam felett
 Hányszor tépte meg a kín szerető szívedet.
 Ha meg nem menthettél is, nyugodj meg jó
 anyám,
 Remélj, találkozunk a végső nap hajnalán.

Pintér János, testvérem! Bánat van szíveden,
 Hogy egyetlen testvéred sötét sírba megyen.
 Gyuricza Anna nőddel érd itt sok örömet
 S egykor mennybe fogadjon az örök szeretet.

Kontra Erzsébet, özvegy anyósom, most reád
 Kér szívem az Istentől áldást s vigasztalást,
 Szomorú napjaidban oltalmad Ő legyen,
 Hapedigjön végórád, mennyországba vegyen.

Férjem két féltestvére és hitvestársaik
 Fogadják hideg ajkam jókívánatait,
 ✕ Boldogságot árásszon szíveikre az Ur [nül.
 S majd mennyben örvendjenek elmulthatatla-

Kimúlt jó apósomnak egyetlen testvére,
 Salamon Mihály, figyelj ajkam beszédére:
 Hornok Mária nőddel, óhajtom, egykoron
 Mennysországba fogadjon az égi Irgalom.

✕ Iványi András, kedves keresztkomám, neked
 S Mészáros Borbálának mondok köszönetet,
 Irántam jó szívetek nyerje meg jutalmát:
 Legyen lelketek bére az örök boldogság.

Bérmakomák s együtt bérmakomaasszonyok,
 E földön soká élve legyetek boldogok
 S ha eljön a végóra, mennyek fényében, fenn
 ÖrvendjeteK dicsőült seregben végtelen.

Olvasós társak, kérlek, értem könyörögjeteK,
 Maradjon meg emlékem sokáig köztetek,
 Én is kérem az Istent, e buzgó társaság
 Ujra együtt dicsérje mennyben Őt s Máriát.

Most a Jézus szent szíve társulat tagjait
 Szólitom, kérve rájok Isten áldásait.
 E szent szív kegyelmére méltók maradjanak
 S általa egykor a menny honába jussanak.

✕ Pintér s Salamon részről rokonok, összesen,
 Ez áldó búcsúszómat vegyétek szívesen.
 Végtisztességadók és szomszédok, áldalak,
 Majd menyben, dicsőségben örvendni lássalak.

Mégegyszer jó férjem, jójj, vedd föl kereszt-
 tedet,
 S hordd értem olyan békén, mint én szeret-
 telek,
 Emlékezz, kérlek, rám, míg a sírban porladok,
 Én az Istent imádvá emlékszem rólatok.

Árváim, ime, lelkem mégegyszer átölel,
 Nagyon fáj titeket ily mély gyászban hagyni el
 De Isten irgalmába vetve reményemet,
 Akaratán megnyugszom s békén utra kelek.

✕ Megváltó Jézus, lelkem remélve száll Feléd,
 Mert hiszem, Szűzanyádnak drága kegyelme
 Könyörgése s irgalmad segítsék lelkemet [véd,
 Az égi szent hazába s nyugtasd meg testemet.

Hajlott korú szülőim, hitvesem, magzatom,
Rátok a sok siralmat s a sok gondot hagyom.

Vagy talán nem szerettem kedves családomat?
Oh, bár fölemelhetném munkás karjaimat,
Oh, bár letörülhetném a fájó könnyeket,
Szívesen túrném tovább a szenvedéseket.

De legyen akaratod, én édes Istenem,
Hogy miért rendelted így, nem szabad kér-
denem,
Csak azt tudom, ha Néked másképen tet-
szenék,
Családomhoz hűséges szívem dobogna még.

Oh, mért is zúgolódnám? tudom hatalmadat,
Boldoggá teheted az elhagyatottakat,
Egyik perc szenvedés még, öröm a második,
Te szólsz és a fájó könny mosollyá változik.

Tudom, kegyes Teremtőm, hogy ha Te
mondanád,
Visszanyerne azonnal engem e bús család,
Mint egy szód altatott el, egy szód felköltene,
Oh, élet- és halálnak hatalmas Istene!

De mért is kérnék csudát Tőled, én Istenem?
Hiszen szent akaratod szerint történt velem
S akaratod történik majd akkor is, tudom,
Mikor életre keltesz a végső nagy napon.

Harmincnyolc éves voltam, hogy három nap
alatt,
Két éve fájó szívem verése megszakadt,
Négy kis gyermekem után a sirba tétetem,
De előbb szerettimtől végbúcsúm így veszem:

„Oláh Teréz, kedves nőm, az első szóm tiéd,
A hálának szava ez hozzám hűségédért
És a vigasztalásé: Isten hatalmas nagy,
Ő gondol rád, mert látja, mily nagy bánat-
ban vagy.

Oh, nézz az égre, onnét várj segílyt, érted ott
Hitvestársad könyörög s négy szép kis an-
gyalod.

Most, — tizenöt év után — midőn eltávozom,
Kérem Istent, enyhítsen özveggyi gyászodon,

Ilonka kis leányom, szomorú szó nagyon,
Szívedre az atyátlan árvaságot hagyom.
Gondoljon helyettem is reád az ég Ura,
Hozzon örömet gyászos élted, napjaira.

Kiszely István jó atyám és Pintér Erzsébet
 Jó anyám, köszönöm a szülői hűséget,
 A gondos fölnevelést hálálom szivemből
 S gyászotokra enyhülést kérek az Istentől. »

Szegény férj és atya.

13 Dallama: »Jézus az én reményem...«

Hű párom s gyermekim szive majd meghasad,
 Elhozták a koporsót, azt a borzalmasat,
 Mely másfél esztendeje rémiti szivöket,
 Be is tették ölébe kisenvedt testemet.

Másfél éve szenvedtek szeretteim velem
 S alig reméltek, látva, mint hervad életem,
 Eljött az óra, hol már remélni sem szabad,
 Koporsómra borúlnak a szörnyü kin alatt.

Sötét gyász ruhájába szivök felöltözött,
 Átkarolják egymást ravatalom fölött,
 Egymástól várnak segílyt meggyötörtsziveik,
 Jaj, pedig egyenlő nagy gyászt visel min-
 denik.

Hiszen ki mondaná azt, hogy kisebb bánatod,
 Özvegyem, árvák anyja, ki párod siratod?

S ki mondauá, hogy a gyász kisebb a gyer-
 meken,
 Ki árva letts marad tán egy hosszú életen?

Tudom, e nagy világban nem számoltam
 sokat,
 Jaj, de kérdezzétek meg kedves családomat,
 Csak nézzétek az értem áradó könnyeket
 S megtudjátok, mi sok volt, mi itt most
 elveszett.

Ki gazdagnak születlél s szegény lettél nagyon
 Nézd, munkás két kezemben elveszett egy
 vagyon,

Családomnak tagjai heten voltak velem
 S boldoggá tette őket szorgalmas két kezem.

Ezekre nemcsak bánat, szegénység is marad,
 A kenyérkereső van a szemfedél alatt,
 Rideg elhagyatottság maradt a helyemen,
 Oh, siess oltalmukra irgalmas Istenem!

Negyvenhárom évevtől élhettem volna még,
 De elvisz három heti súlyos, nagy betegség,
 Indúlnom kell, szerettem, itt a bús pillanat,
 Hideg ajkim végszóra eképen nyílanak:

»Adamcsek Katalin, jőjj először, hitvesem,
 Igaz társam mindenben, fogadd köszönetem,
 Tizenkilenc év folytán hozzám hűségedet
 S szives ápolásodat Isten fizesse meg.

S legyen veled, mert nehéz napok várnak reád,
 Párod sírban s rajtatok keserves árvaság,
 Kettőnek is elég a szülők nagy gondjai
 S ezt is egyedül fogod, jó párom, hordani.

De csak remélj! Ad Isten erőt, ha gyászt adott
 S ha te erős lész, nem lesz családom elhagyott,
 Ha kezem már nem képes, imám segít neked.
 A szent találkozásig Isten, Isten veled!«

Szegény atya és férj.

B Dallama: »Jézus az én reményem...«

Kik nem birtok betelni hiu vágyakkal itt,
 Nézzétek, e koporsó sok jóra megtanít:
 Elérhetlenség után ne vágyakozzatok,
 Mert itt úgy sem lehettek valóban boldogok.

Pedig legtöbbször úgy van, ki kunyhóban lakik,
 Szívében a gazdagság után óhajtozik

S ha gazdag lett, megnyugszik? Nem, még
 többet óhajt,
 Vagy elmulandó földi hatalomért sóhajt.

S mi kell a boldogsághoz, oh, itt megtudhatod,
 Ki az özvegy s az árvák jajszavát hallgatod,
 Nem kérnek semmit, csak azt az áldott két
 kezét,
 Mely eddig értök olyan hiven igyekezett.

Oh, eddig ők sem tudták, hogy milyen gazdagok,
 Kiknek Isten jó társat, gondos atyát adott,
 Kinek üres kezében Istenáldás terem,
 Mig kedves családjáért fáradoz szívesen.

Oh, ha csak álom lenne ez a sok szenvedés,
 Ha visszaadná e jó atyát az ébredés,
 Ha elmúlna szívükről a gyászos árvaság,
 Ah, senki gazdagságát meg nem óhajtának.

Megy a jó atya, élte javakorán, delén,
 Mert nem birt uralkodni szíve szeretetén,
 Többet fáradt, mint amit a test elbirhatott,
 Értetek adta éltét, kesergő magzatok.

Férj, árvákat hagy.

13 *Dallama: »Jézus az én reményem...«*

Mikor még ez az élet örömmel biztatott,
Mikor még élni vágytam, koporsóban vagyok,
Nem ragyog rám több napfény, nincs hajnal
s alkonyat,
Csak hosszú, hosszú éjjel a bús hantok alatt.

S egész marad nélkülem ez a széles világ,
Válásomat nem érzi, csak e siró család,
Egy embernek halála olyan kicsiny eset,
Hogy nem is veszik észre a boldog emberek.

Pedig egy egész világ dült össze e napon,
Holtig tart ez a bánat kedves családomon,
A nap fénye sötétebb s hidegebb lesz a nyár,
Idegen a ház, mert nincs a gondos atya már.

A résztvevő szavaktól szemök könnybe borúl,
A szíves öleléstől a szívek elszorul,
Fáj az öröm is, mit nem oszthatnak meg velem,
Csak a rám emlékezés lesz édes gyötirelem.

Négy kedves gyermekem van, csak egy maga
szárnyán,
Hárman még itt zokognak elhagyatott árván,

Bús anyjokkal koporsóm fölébe borúlva,
Jajszóval bocsátanak az utolsó útra.

Oh, édes jó Istenem, Te látod, Te nézed
Ezt a szívet rendítő, nagy keserűséget,
Küldj végzésenden való megnyugvást azoknak,
Akik halálom felett mély gyászban zokognak.

Nincs atyja családomnak, pártfogójuk te légy,
Szent áldásod kövesse hitvesemnek kezét,
Fakaszd örömvirágít az árva sziveken,
(Gyermeğim boldogságán örüljön hitvesem.

Anyá, árvákat hagy.

13 *Dallama: »Jézus az én reményem...«*

Gyermekeim, hozzátok szívetek bánatát,
Borítsátok be könnyel az édes jó anyát,
Hogy a hideg sír ölén amíg elporladok,
Hadd álmodozék szívem szeretve rólatok.

Ah, oly nehéz szakadni kincseim, tőletek,
Kik nekem boldogsággá tettétek éltetem;
S vert e szív hivebben, mint értetek az enyém?
Hiszen szerető, édes anyátok voltam én.

Anyátok. Éltet adtam s megoltalmaztalak,
Boldog volt szívem, hogyha örülni láttalak,
Oh, sirtam örömemben, ha jól ment dolgotok,
S értetek **mosoly**gva türtem a bánatot.

Szívembe fel volt írva minden könnyeseppetek,
Ott virrasztottam ébren, álmaidok felett,
Oh, nem is tudhatjátok, ki voltam nektek én,
Csak ha ott porladok már a gyászos sir ölén.

Mintha a nap leszállna s többé nem kelne fel,
Meleg, szép sugarával, vídító fényével,
Ugy révelyegtek a bús árvaság éjjelén,
Nincs, kinek elmondjátok: »Kedves, édes
szülém!«

Én megyek oda, hol az érdem jutalma vár,
Hol kínnak, gyötremnek nincsen hatalma
Onnét is visszajönnék, viselném kínomat, [már,
Csak nehéz gyászotokban vigasztallassalak.

Galambfészek volt házam, benne nyolc szép
fiam,

Borzasztó, hogy a sirban porladok én magam,
Oh Isten, árvák atyja! kiktől szívem szakad,
Szent oltalmazra bizom az elhagyottakat.

Régen beteg nő, árvát hagy.

13 Dallama: »Jézus az en remenyem...«

Gyászt öltött már családom, a bús óra eljött,
Beborúlt a koporsó hült hamvaim fölött.
Sok, nehéz kint viseltem tizenyolc év alatt
De kedves családomra annál is több maradt.

Itt áll bánatos férjem, hiába fáradott,
Rég tartó kínjaimból meg nem gyógyíthatott,
Bús szive özvegygé lett és még két gyer-
meke
Az árvaság keservét együtt hordja vele.

Tudtátok mit szenvedtem, kiváltkép tiz éve,
Rémíté szívemet a halálnak zord képe,
Könnyü ezt kimondani, de átszenvedni sok
S ki békén elviselte, ime az én vagyok.

Oh, akik egy pár napi rövid betegségben,
Talán zugolódtok is a jó Isten ellen,
Gondoljatok csak az én tizenyolc évemre,
Sok ezer kínban töltött napomra s éjemre.

Épen, mint a kit a sir bús mélyére zárnak,
Ugy őriztem régóta betegem a házat,

Ha a harang megszólalt, úgy fájt szegény
lelkem,
Mert az Isten házába hiába hítt engem.

Végre ma hívó szavát ime, meghallgatom,
E földi rabságomat örökre elhagyom,
Betérek sír ölébe, hol béke lesz velem
S remélem, a jutalmat Istentől megnyerem.

Fiatal férj és atya.

? Dallama: »Remítő szó, meg kell halnod...«

Amit olyan régen látott
A megrémült képzelet,
A régen várt, a rettentő
Vendég már megérkezett;
Én haladtam ő elébe,
Ő közelgetett felém
S jaj, de hamar találkoztunk,
Életemnek reggélén.

Iszonyú volt. Mennem kellett.
Féltem, rettegtem nagyon,
Tudtam, ki állt szembe velem,
Gyötört a nagy borzalom.

Mennem kellett és nem volt út,
Melyen elkerüljem őt,
Vártam, mikor összeérünk,
Azt a rövidke időt.

Egy kis angyal ment elébe
Három hete, hogyha tán,
Ő érte megkönyörülne
Egy fiatal, hű atyán,
Kis fiam ment követségbe,
Jaj, de nem volt irgalom,
Nem lehetett visszatérnem,
Legalább megállanom.

Összeértünk. De nem mertem
Ráemelni a szemem,
Csak úgy kértem: »Szánj meg engem,
Ne vígy el. Mit nyersz velem?
Nézd, én édes atya vagyok,
Nagyon szeret kis fiam,
Hagyj meg, fiatal párommal
Hadd neveljük boldogan.

Nézd öreg édes atyámat,
Egyetlen fia vagyok,
Elhagyták őt, veled mentek
A viruló magzatok,

Ahány sirja a temetőn,
 Annyi seb fájó szivén,
 Van már árva unokája,
 Több gyászt mért okozzak én?*

Oh, tekint rám gyarló ember,
 — Így szólt hozzám, — én vagyok
 Leghűségesebb barátod,
 Szabadító angyalod.
 Elvezetlek jó anyádhoz
 És testvéridhez, akik
 Szint úgy félték halni, mint te
 S téged gyászban hagytak itt.

Elvezetlek kis fiadhoz.
 Tudod-e, hol laknak ők?
 Ott, hol többé nem kell válni
 S szenvedni, Isten előtt.
 S mint az Úr téged, bús árvát,
 Megvigasztalt, hidd nekem,
 Megenyhül a gyász atyádon,
 Fiadon s az özvegyen.

Zárd le Jézus szent nevében
 Elhomályosult szemed,
 Mindjárt nem fáj a betegség,
 Ha karomba vettelek.

Sóhajts egyet vágyakozva,
 Gondold el Jézus nevét
 S boldog leszel, mielőtt én
 Még csak egy szót szólanék.

S én, ki úgy elfáradtam már,
 Bocsássátok meg nekem,
 Elcseréltem ennyi jóért
 Szenvedéstelt életem,
 Inkább könnyörgök értetek
 Hogy enyhüljön gyászatok,
 Mint hogy sok bús napon s éjen
 Érettem aggódjatok.

Huszonhárom éves voltam.
 Egy év s két hónapon át
 Láttam mindig sebesebben
 Közelegni a halált,
 Mely két hónapi kín után
 A sir bús ölébe zár,
 Indulnom kell, azért ajkam
 Búcsúszóra nyílik már.

Timár Rozália, halld a
 Válás szavát hitvesem,
 Ki alig öt évet értél
 Szent házasságban velem,

Kivel nagyon boldog voltam,
Akit mégis elhagyok,
A jó Istent kérem érted,
Hogy enyhüljön bánatod.

Megosztottad velem hiven
Szived nagy szeretetét,
Most is osztod s az én sirom
Már nem lesz olyan sötét:
Egyik fiad bús szivednek
Örömére itt maradt,
A másik ott én mellettem
Pihen majd a föld alatt.

Köszönöm nagy jószágodat,
Mig derült volt életem,
Köszönöm ápolásodat,
Míg hervadtam betegen,
Köszönöm e koporsómra
Elhullatott könyeket,
Váljék gyászod boldogságra,
Most hú nőm, Isten veled!

Istvánkám, de fáj a lelkem,
Hogyha reád gondolok,
El kell mennem, pedig együtt
Lettünk volna boldogok.

Fogsz-e emlékezni majd rám?
Még siratsz-e engemet?
Szánsz-e, mint én szánom gyászra
Hagyni zsenge éltedet?

Szánlak, mert én is éreztem,
Milyen az az árvaság,
Ifjú élted legszebb szakán,
Anyám sír ölébe szállt,
De Isten, ki engem védett,
Hozzád is kegyes leszen,
Bús egedet földeríti
S én nyughatok csendesen.

Tekints egyetlen fiadra,
Timár József, jó atyám,
Ki vigasztalásod voltam
Annyi bánatod után,
Ime, lettem oly fájó seb
Atyai jó sziveden,
Melynek kinja nem gyógyúl meg
Már e világon sohsem.

Tudom, mint szerettél. Az volt
Minden igyekezeted,
Hogy örülhess örömemnek
S élted boldoggá tegyed.

Tedd édessé fiad álmát,
Amint tetted életét,
Oh, add árva kis fiannak
Szíved nagy szeretetét.

Nincsen Istvánkának atyja,
Neked sincsen már fiad,
Neked adom, legyen hozzá
Jó szíved, édes szavad.
S ha majd egykor hálás szívvel
Csókolja gondos kezéd,
Úgy tekintsd, én mondok hálát,
Édes jó atyám, neked.

Rác Erzsébettel békében
Járd e földnek ösvényét,
Érjen véget a sok bánat,
Láss boldog idöket még.
S majd, ha egykor áthaladtad
Hosszú életutadat,
Együtt találd a mennyégben
Szeretett családodat.

Timár Anna, jó testvérem,
Egyetlen a nyolc közül,
Szereteted helyettünk is
Örködjék atyánk körül,

Hanyecz János jó férjeddél
Bird az örömet, amit
Érted könyörgő testvérid
Olyan korán hagytak itt.

Kovács Lajos, testvéremnek
Volt férje, szólítalak.
Hunya Annával éveid
Boldogságban folyjanak
S várjon egykor a mennyégben
Az a boldog jutalom,
Melyet választottainak
Készített Ur Jézusom.

Kovács Lajos s Veronika
Koporsómhoz jöjjetek,
Mint testvérem árváitól,
Búcsút veszek tőletek:
Örömeikkel ékesítse
Élteteket itt az Ur,
Áldjon meg a síron innen
S üdvözítsen síron túl.

Farkas Mária nagyanyám!
A virágok hullanak,
Mig életed öreg fája
Sok gyász közt épen maradt.

Tegye Isten nyugalmassá
 Aggott élted napjait
 S vezéreljen a mennyégbe.
 Ha a végperc érkezik.

Timár Mátyás jó apósom!
 Tudom nehéz gyászotok.
 Mikor látjátok, mint zokog
 Bús özvegyen lányotok.
 Fülöp Máriával Isten
 Földön boldoggá tegyen
 S egykor mennybe a dicsőült
 Lelkek sorába vegyen.

Hitvesemnek öt testvére,
 A föld igaz örömet
 Boldogan birjátok, mig csak
 Tart e múló földi lét.
 S ha majd hosszú élet után
 Jön a végső pillanat,
 Lelkeitek Jézus előtt
 Örvendezve álljanak.

Atyám három jó testvére
 S hitveseik fogadják
 Hideg szívem, fagyott ajkam
 Végső jókivánatját:

A jó Isten vezérelje
 Őket át ez életen
 S a mennyek dicső honában
 Örvendjenek. Úgy legyen.

Édes anyám egy testvére
 Kedves hitvestársával
 Sok örömet érhessen még
 Hosszú életen átal.
 Anyám többi testvérének
 Bús özvegyeik négyen
 Legyenek egész éltükben
 Az Isten kegyelmében.

Hunya Elek bérmaatyám
 Fogadja el hálámat,
 Óhajtom, kerülje szívét
 Ezután a búbánat,
 Zavartalan boldogságban
 Számos évet érjen még,
 S várja az eget fényében
 Multhatatlan dicsőség.

Timár Lajos keresztkomám,
 E végbúcsúszóm neked
 Kiván jókat s azt, hogy Isten
 Erősítse szivedet.

Uhrin Mária komaasszony,
Az Isten vigasztaljon
S ha végórád elközelget,
Országába fogadjon.

Külső és belső cselédek!
Rólatok emlékezem
S mielőtt a sírba zárnak,
Búcsúzásomat veszem:
Adjon Isten nektek erőt,
Békét, megelégedést
S százszoros jutalmat egykor
Hű fáradozástokért.

Összesen kedves rokonság,
Kik végtisztességemen
Megjelentetek, s szomszédok,
Éltetek áldott legyen!
A jó Isten boldogságot
Árasszon szívetekre
S engedje, hogy országában
Vigadjatok örökre.

Mégegyszer síró szerettem,
Felétek száll végszavam:
Forduljatok az Istenhez,
Mert vigasz csak Nála van;

Kérjétek Őt érettem is,
Hogy eltűnt boldogságom
Minélelőbb feltaláljam,
Lelkem a mennybe szálljon.

Végre Jézus, kivel hordtam
A kín nehéz keresztjét,
Viseltem halálborzalmat,
Mig gyötört a betegség,
Oh adj örök boldogságot
Korán elszállt éltémért
S adj testemnek a sír mélyén
Édes, csendes pihenést.

Árvából lett nő és anya felett.

3 Dallama: »Neveddel ébredek...«

Oh válás órája, oh kínos gyötörelm
Szeretteim közül szakadó lelkemen,
Itt vagy, itt vagy tehát, nem segített semmi,
Jaj, meg kellett az én hű szívemnek halni.

Gyermeki szeretet, hitvesi vonzalom,
Anyai nagy hűség, boldogság, fájdalom,
Aggódás, reménység mind elfért szívemben.
Vágytam is még élni s jaj porrá kell lennem.

Szívem fiatal volt, pályám oly rövid még,
 Huszonegy év s ime koporsóm kitették;
 Nem látom tovább a szép nap ragyogását,
 Siratom a világ változandóságát.

Oh mert nem is régen boldog lányka voltam,
 Anyámnak ölelő karja közt virultam,
 Változott a világ, gyászos árva lettem,
 Isten látta, anyám után mit szenvedtem.

De kiderült az ég s hogy örömet lássak,
 Elválasztott kedves hitvesem magának,
 Vigasztaló angyalt küldött Isten hozzánk,
 Boldogsággal tölté szívünket Etelkánk.

Változott a világ hervadozni kezdtem,
 Éltem gyöngülését borzadva éreztem,
 Elszorult a lelkem, magzatomat látva:
 Jaj, ha el kell hagynom gyászos árvaságra.

Hitvesi s anyai szívem szerelmével
 Küzdtem a halállal kétségbeeséssel,
 Talán még hittem is, nem lehet, nem lehet
 Halálnak legyőzni az én szerelmemet.

Két évig küzdöttem s hogy teltek a napok,
 Erőm s reményem is úgy megfogyatkozott,
 S mikor két hónapja elbűsűzött férjem,
 Tudtam, nem látom meg többé, csak az égben.

De jól adta Isten reánk ezt a válást,
 Látta, milyen nagyon szeretjük mi egymást,
 Hogyha nézte volna lassú hervadásom,
 Talán velem hal meg az én kedves párom.

Igy csak azt hallja, hogy elmult szenvedésem,
 Elaludtam szépen Jézusom nevében,
 Hogy végső percemig úgy gondoltam rája,
 Mint a síron túl is szerető jó párja.

Mire keresztemhez eljön bánkódással,
 Tele lesz talán már sírhalmom virággal,
 Jobb lesz arra nézni, mint amilyet látott:
 Az én két arcomon hervadó virágot.

Huszonegy tavasznak láttam elmulását,
 Huszonkettediknek nem értem nyilását,
 Öt hónapi kínnal földbe indul testem,
 Bűsűzom azoktól akiket szerettem.

Szurovecz György férjem, hozzád száll a lel-
Vigasztal, erősít a nagy gyötrelemben, [kem,
Amit a távolban igaz szíved érez,
Hogy nem lehet jönnöd meghalt hitvesedhez.

Oh ne hidd, hogy könnyebb volna itt mellet-
Könyvet látni és jajt hallani felettem; [tem,
Hallani, mikor a rög koporsómra hull,
Látni kis lányodat gyászban, anyátlanul.

Béketűrön szenvedj hűséges párodért,
Fogadd el hálámat hozzám jószágodért,
Gyógyítsa és tegye boldoggá szívedet
Isten nagy jósága s legyen mindig veled.

Etelka kis lányom! Tudja édes anyád,
Hogy mi az a szívet epezítő árvaság,
Hamar megtanultam, hogy aki anyátlan,
Sok keserűséget várhat e világban.

Szüntesd édes árvám, szüntesd a siralmat,
Mert ha te sirsz, édes anyád nem nyugodhat,
Adjon Isten neked igaz gondviselőt
S egykor reám találj dicső színe előtt.

Fiatal nő és anya felett.

Dallama: »Rémítő szó, meg kell halnod...«

Eljöttél hát szörnyű vendég,
Melytől oly rég rettegek,
Elvetted szeretteimtől
Az én drága életemet,
Jaj nem nézted, hogy ki voltam,
Hogy milyen nagy gyászt hagyok,
Milyen vigasztalhatlan lesz
Párom s a kis magzatok.

Kis fészkemet összetépted.
Jaj szívem galambjai,
Nem földnek be ugy, mint eddig,
Szeretetem szárnyai,
Pedig hideg ez a világ,
Elhagyja a szenvedőt,
Nincs a földön, aki tudná
Pótolni a jó szülőt.

Bús özvegyi napok várják
Szeretett jó férjemet,
Oh, de kínos a fájdalom,
Ha még sírni sem lehet,

Vigasztalni kell neki a
Kesergő magzatokat
S eltagadni, hogy a szíve
Utánam majd megszakad.

Szépnek indult az életem:
Én voltam a rózsafa,
Kis fiam s szép kis leányom
Rózsafám két bimbaja,
Ott fáradozott körülünk
Gondviselőnk, hitvesem
S a békesség meleg napját
Te adtad ránk, Istenem.

De elkezdtem hervadozni
Immár fél esztendeje,
Mindig szomorubban virradt
Ránk minden nap reggele,
Láttam, mindig sebesebben
Rohan a halál felém,
Jaj, rettegtem, hiszen igaz
Édes anya voltam én.

Négy hónapja kiváltképen
Nagy kín tépte szívemet,
Akkor volt, hogy édes anyám
Hú szive kiszenvedett,

Láttam árva testvéremet
Elhalni ravatalán,
Tudtam, szerettem borúlnak
Nem sokára így reám.

S lerokadtam fájdalmamban,
Többé nem is volt erőm,
Testben-lélekben szenvedve
Számláltam rövid időm,
Nem a magam ügyét szántam,
Hanem hogy e kisdetek
Fölvehetik nem sokára
A gyászos árva nevet.

Az én kinom mind letelt már,
Rajtok most a legnagyobb.
Mit tegyek értök nagy Isten?
Legyen szent akaratod!
Korán elszállt életemnek
Letűnt örömeiért
Az én szívem szerettinek
Oh adj vigaszt, adj segílyt.

Huszonöt esztendőös voltam,
— Boldogságnak is rövid, —
Add meg az én lelkemnek is
Országod örömeit,

Hol nem rettegik a válást,
Ott várjam szerettimet,
Együtt imádjuk örökké
Te nagy Istenségedet

Második nő, árvákat hagy.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...«

A mi régen rettegéssel
Töltötte be szívemet,
Ime itt van. A borzasztó
Óra bekövetkezett.
Ahogy legsötétebb álom
Lefestette azt nekem,
Annál is rémesebb gyász, mely
Körülfog végpercemen.

Ajkam búcsúszóra nyílik
S feljajdul a fájdalom,
Összeborúl bús családom
Sötét ravatalomon,
Szivük a legmélyebb bánat
S nehéz kín tüzeben ég,
Kérve-kérnek a kis árvák:
»Jó anyánk, ne menj, ne még!«

Mondanám, kicsiny virágim,
Mindent, mindent itt hagyok,
Jaj, de mit ér minden, ha én
A koporsóban vagyok?
Mit ér a szó más ajkáról?
Más kezéből a kenyér?
Nem adnák egy édes csókom
Egész világ kincseér.

Mit ér a szánó szeretet,
Mely érettök felzokog?
Mit érnek a segítségre
Fölemelt szives karok?
Ez a sok kéz a világon
Istenem, hogy nem elég,
Arra, hogy magzatimról az
Árvaságot levégység?

Eléd hullok oh nagy Isten!
Kérem segedelmedet,
Jőjj azokhoz, akik közül
Elszakadtam, elmegyek.
S amiképen én megszántam
A más árva magzatát,
Te se hagyj az enyéimet?
Oda bízom Te reád.

Ide jöttem e hajlékba,
 Árvákat találtam itt,
 Híven fölneveltem őket,
 Azt hálálják könyeik;
 Eltávozom e hajlékból,
 Én is árvákat hagyok,
 Gondolj rájuk. Ha Te véded,
 Az árvák is boldogok.

Harminckét esztendőös voltam
 S nem mondom, bár élhetnék,
 Csak azt mondom, a hatalmas
 Isten neve áldassék!
 S nem kérdezve, ilyen korán
 Mért jött e gyászóra rám,
 Megnyugszom bölcs végezésén,
 Bár nehéz akaratán.

S szeretetem nagyságával
 Körülfogva titeket,
 Átölelek kedves férjem
 S gyászos árva gyermekek.
 S az időre, míg nem látlak,
 De amely nem végtelen,
 Szerető szivem tőletek
 Ime, végbúcsút veszen.

Kedves férjem, tizenöt év
 Rajtunk gyorsan elhaladt
 S ime szived újra reszket
 Az özvegyi gyász alatt,
 Mit békében elviselni
 Adjon az Isten erőt
 És derítsen életedre
 Vigasztaló szép időt.

Oktasd — kérlek — hűségemért
 Arra kis magzatimat,
 Hogy azt az édes jó anyát
 Elfeledni nem szabad;
 Hozd ki őket néha s tanítsd
 Imádkozni siromon,
 Megtanúlják s hidd, ugy tesznek
 Teveled is egykoron.

Szép örömem de rövid volt
 S de sok volna hátra még,
 Ha köztetek gyermekeim,
 Tovább is maradhatnék;
 S mennyi bánat elmaradna
 Tőletek szerettem,
 Ha tovább is védhetnének
 Anyai hű kezeim.

De legyen, mit a jó Isten
 Felőlünk elvégezett,
 Nem vesztek el, csak szent nevét
 Féljétek minden felett.
 Adjátok a szeretetet,
 Amit nekem szántatok,
 Atyátoknak és egymásnak.
 Ugy lesz áldás rajtatok!

Neveltjeimet szólítom.
 Igazán elmondhatom,
 Ugy érezte az én szívem,
 Hogy mind édes magzatom.
 Tudom ők is áldást kérnek
 Hült poromban is reám,
 Én is újra látni vágyom
 Őket ez élet után.

Szűz Mária, szent nevedben
 Indulok sirom felé,
 Borúlj velem esedezve
 Isteni fiad elé,
 Hogy ne nézze bűneimet,
 Szent országába vegyen
 S hosszú álom a sír mélyén
 Édes, nyugalmas legyen.

Atya, árvákat hagy.

Dallama: »Rémítő szó, meg kell halnod . . .«

Mint midőn az alkonyat jön
 S nő az árnyék sebesen,
 Ugy nevedett a bánat
 A kesergő sziveken,
 Mióta a családátya
 Hanyatlott a sír felé,
 Rémülve tekintett szemük
 E szomorú perc elé.

S mint midőn a nap lenyugszik
 S mindent elföd a homály,
 Ime, ez a bús család is
 Oly sötét bánatban áll.
 Éjjel van, a bánat éje,
 Reszkető bús magzatok
 S gyászos özvegy s nem tudjátok,
 Hogy hová forduljatok.

Váratlan a csapás, nem mert
 Senki rágondolni sem,
 Csak a reményt kerestétek
 S fogadtátok szivesen,

Arcának tartós jó színét
Édes volt szemlélnetek
S biztatni a rémült szívet:
»Majd meggyógyúl a beteg!«

Meg is gyógyúlt. Kinjaira
Isten enyhülést adott,
De rátok szállt a szenvedés,
Akiket gyászban hagyott;
Nem kiált jajt ajka többé,
De nem is szól hozzátok,
Pedig egy szíves szavától
Enyhülés szállna rátok.

Nagy gyász ez, de mint az éjben
Feltűnnek a csillagok,
Reménység gyúl még a szivben,
Csak Istenben bizzatok,
Szent reménység, hogy a gyász is
Csak véget ér egykoron
S atyátok is tiétek lesz
Egy boldog, szent hajnalon.

Nő felett, ki árvákat hagy.

14 Dallama: »Bűnös lélek hol bujdosol...«

Oh kegyelmes szűz Mária!
Itt van már a pillanat,
Melyre oltalmadat kértem
Múló éveim alatt,
Midőn hozzád fohászkodtam:
»Imádkozz értem Anyám!
Gondolj reám a halálnak
Rettenetes óráján.«

Gondolj reám, nyerd üdvömet,
Hogy, ki itt tiszteltelek,
A mennyek dicső honában
Meglássam szent színedet,
Földi gyarló tetteimet
Ne kövesse kárhozat,
Bocsássa meg bűneimet
A te drága szent Fiad.

Gondolj rám, nyerj békeséget
Oh mert hogy is nyughatom,
Mikor árván sir utánam
Még hat édes magzatom?

Nincsen anyjok, a bánattól
Halaványak arcaik,
Jajszavok lehat a sírba,
Anyai hű szívemig.

Te is édes anya voltál
S mikor Fiad szenvedett,
Hét hegyes tör járta átal
Anyai szent szívedet,
Oh szánj meg hát engem, a ki
Ily nagy kínnal válhatok
S nálad leljenek oltalmat
A bús árva magzatok.

Férj felett, ki árvákat hagy.

Nagypénteken.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...»

Jámbor lelkű keresztények!
Mélyen gyászol szívetek,
Mert e napon az Ur Jézus
Kínos halált szenvedett.
Midőn itt egy rokonunknak
Látjátok hült tetemét,
Szánjátok meg sok kinjait
Az ártatlan Jézusért.

Meghalt Jézus s keresztjénél
Ott kesergett Mária,
Hiszen elvált életének
Boldogsága, gyámola:
Midőn zokogni látjátok
A bús hitvest párjáért,
Indúljatok szájalomra
Mária siralmáért.

Meghalt Jézus. Sírt az ég és
Az ártatlan angyalok:
Nézzétek a nyolc árvát a
Ravatalnál mint zokog,
Életüknek boldogsága
Milyen korán véget ért, —
Szánjátok meg a reájok
Váró gyászos életért.

Jézus, mikor édes anyját
Elhagyá, gondoskodott,
Hogy legyen oltalmazója
És ezzel példát adott,
Hogy az árvák s özvegyekre
Részvéttel tekintsetek,
Mert, ha ok nélkül bántjátok,
Égre kiált vétketek.

Vétek a másét elvenni,
 Az árváét kárhozat,
 Egy elszántott barázdája
 Vízi földed — s házadat,
 Vagy ha azt nem, annál inkább
 Elvíszi a lelkedet,
 Mert az árvát büntetlenül
 Sanyargatni nem lehet.

Az a kis vagyon az atyja,
 Amely enni ad neki,
 Mintha csak atyját ölné meg,
 Ki vagyonát elveszi,
 Azt olyan nagy csapás érte,
 Mit nem pótol semmi sem,
 Oh hagyd békén, hogy legalább
 Földönfutó ne legyen.

Szegény árvák s gyászos özvegy
 Tehát abban bizzatok,
 Hogy az Istennek kiváló
 Nagy gondja van rajtatok,
 Ó lesz a ti jó atyátok,
 Véd, vigasztal, oh azért
 Reméljete, nincs okotok
 Aggódni jövőtökért.

Régen szenvedő nő és anya.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...«

Mire olyan vágyva vágytam
 Számos éveknél során,
 Szemvedés közt telt sok napon,
 Reménytelen éjszakán,
 Végre itt van, meggyógyultam,
 Pihenek már csendesen
 S elpihen a földi élet
 Sok gyötrelme is velem.

Jaj, de amit félve féltem,
 Az is elkövetkezett,
 Hull az árvák fájó könyve
 Sötét koporsóm felett,
 Könnyen válnék, könnyebb a hant,
 Mint viselni kinokat,
 Ah, de árvát hagyni minden
 Földi kinnál súlyosabb.

Sokszor néztem remény nélkül
 Végig szép családomon
 S fölajdúlt anyai szívem:
 Árván őket hogy hagyom?

Ki nem vallott óhajtással
 Hányszor kértem a halált:
 »Magzatimat nézd, ne engem,
 Ne bántsd az édes anyát!«

Gyenge vagyok, karom értök
 Igaz, semmit sem tehet,
 Oh, de hagyj meg nekik édes
 Anyai hű szívemet,
 Vannak sokan a világon,
 Kik őket segíthetik,
 Az én szívem nélkül mégis
 Elhagyott lesz mindenik.

Az élet árnyéka lettem,
 De amíg szívem dobog,
 Nézd csak őket, mint virulnak,
 Látod, milyen boldogok!
 Ha szívemet megszakítod,
 Ha én köztük nem leszek,
 Szánakozva mondják rájuk:
 »Szegény árva gyermekek!«

Talán megindult a halál
 Szíve aggodalmamon,
 Itt hagyott, míg fölneveltem
 Legtöbb kedves magzatom,

S bár meghervadt egészségem
 Fel többé sohasem virult,
 De, hogy a halál eljegyzett,
 Már huszonegy éve mult.

Kegyesszívűd könyörült meg,
 Nagy hatalmú Istenem,
 Nem hagyta, hogy árván sirjon
 Ilyen számos gyermekem,
 Sőt kidőlt sok ép, erős fa,
 Vagy elveszté lombjait,
 Míg a hervadt ág megtermé
 Csudásan gyümölcseit.

Azért örök hála Néked!
 Áldjátok Őt gyermekim,
 S nyugodjék meg szívetek az
 Ő szent rendelésein,
 Ki ily soká visszatartá
 Szíveteiktől a csapást,
 Nehéz keservetekre is
 Deríthet vigasztalást.

Ötvenöt éves koromban
 Rám borul a szemfödél,
 Kiszenvedett testem immár
 Az utolsó utra kél,

De mielőtt elindulok,
Szívemnek szerettei,
Jertek ezen áldást kérő
Búcsúszómat hallani.

Kivel negyven éve fogtam
Szent szövetségre kezet,
Hunya Mihály kedves férjem,
Első szavam a tied,
Öröm- s bánatban hű társam
Maradtál halálomig,
Viseld békén szíveden az
Özvegység keserveit.

Szép idő, mit együtt értünk,
De szomorú volt nekünk,
Rettegve, mikor ér véget
Békés házasságunk.
Véget ért már. Addig is, míg
Veled főt találkozom,
Hogy az Isten oltalmazzon,
Szívemből imádkozom.

Hunya Mihály édes fiam!
Szerető szívem megáld,
Gyermekid virulásában
Sok örömet talál,

Uhrin Teréziáddal még
Boldog időt lássatok
S egykor a választott lelkek
Seregébe jussatok.

Hunya Imre fiam, halld, mit
Jó anyád neked óhajt:
Tartson Isten távol tőled
Minden testi s lelki bajt,
Pintér Anna hitveseddél
Félelmében éljetelek
S megláthassa szent színét majd
Egykor boldog lelketek.

Hunya Erzsébet leányom!
Szívednek nagyon nehéz,
Ha siró szeimed anyádnak
Gyászokporsójára néz,
Vigasztaljon a jó Isten,
Őt kérd értem. Most fogadd
Kovács Dániel férjeddél
Anyai áldásomat.

Hunya László jó fiam, halld
A búcsúzás bús szavát:
Isten veled! Ő vezessen
E mulandó éltén át.

Hunya Julianna nőddel
Béke legyen társatok
S Jézus dicső országába
Egykoron eljussatok.

Hunya Mátyás édes fiam!
Hiven fölneveltelek,
De még az árvaság könyét
Sirod koporsóm felett.
Isten parancsát megtartva
Töltsd szép ifjúságodat
S egykoron majd Tőle nyerd meg
Égi boldogságodat.

Hunya Etelka leányom!
A szeretet hangjain
Szólitlak s mielőtt válnék
Áldanak érzelmeim.
Hunya Máté, kedves férjed,
Éljen boldogan veled
S Istent félvén nyerjeteek majd
A mennyben örök helyet.

Hunya Béla zsenge ifjan
Gyászra maradt gyermekem,
Válásom legtöbb bánatot
Hagyott a te szíveden,

Árvaság gyásza hervasztja
Örömid virágait.
Nyerj vigaszt s egykor szemlélhesd
Az egek örömeit.

Számos kedves unokámat
Emlitik hült ajkaim
S könyörgök, az Ur vezesse
Őket e föld utain,
Szülőik boldogságára
Szépen nevedekjenek
S boldog földi élet után
Mennýégben örvendjenek.

Balla Amália, kedves
Nevelő anyám, föled
Terjessze az egek Ura
Oltalmazó szent kezét,
Szívedre békét árásson
S túl e földi életen,
A boldogság szent honában
Örvendezhess végtelen.

Varga Erzsébet, testvérem,
Szíved özvegy-gyászt visel,
Azért neked vigasztalást
Kivánva búcsúzó el.

Ha nehéz a szív keserve,
Bizz Istenben, megsegít.
Az Ő drága országában
Megláthassalak megint.

Varga Gyula jó testvérem!
Nem fogtunk búcsú-kezet,
Csak egyetlen könyved sincsen
Sötét koporsóm felett,
Nem vagy itt, de a távolban
Szíved fáj értem, tudom.
Scheffer Magdával légy áldva
S várjon égi jutalom.

Testvérimnek gyermekeik,
Midőn a sír rám szakad,
Kérem az egek Urától
Rátok a legjobbakat:
Békességet, jámborságot,
Az örök üdvhöz reményt
S hogy az be is teljesejék,
Ha pályátok véget ért.

Férjem kedves testvérei!
Szívem s ajkam már hideg,
De lelkem él s kéri Istent,
Élteteket áldja meg,

Hálás gyermekeitek közt
Szép időt érjetek még
S legyen lelketek jutalma
Az örökös dicsőség.

Összesen kedves nászaim!
E hozzátok végszavam:
Kedves hitvestársitokkal
Éljetek mind boldogan
S jámborságban áthaladván
A mulandó éveket,
Az egek fényét szemlélni
Méltó legyen lelketek.

Kereszt- és bérmakomáim
S együtt komaasszonyok!
Mielőtt a sír befödne,
Emlékezem rólatok.
Mint lelki rokonim, ti is
Emlékezzetek reám
S adja Isten, lássuk egymást
Az új élet hajnalán.

Kedves keresztgyermekeim!
E bús percen töletek
— Ezer áldást kérve rátok —
Szintén végbúcsút veszek:

Az élet sok veszélye közt
Ég kegyelme kíséren,
Végre boldog lelketek a
Mennyek honában éljen.

Olvasós hivek, akikkel
Dicsértem szűz Máriát,
Kérlek, mondjatok lelkemért
Egy-egy szívből jött imát,
Szüzanyánknak pártfogása
Legyen itt reményetek,
Ő vezessen szent Fiához,
Majd ha elszáll éltetek.

Kiket házhoz tartozóknak
Tekintettem holtomig
S akiknek hű segítők
Voltam számos évekig,
Régi cselédek s bejárók
Várom, hogy imáitok
Mennybe segítnek, hol egykor
Velem vigadozzatok.

Külső és belső cselédek!
Írántunk hűségteket
Óhajtom, a kegyes Isten
Már földön fizesse meg

S ha a végső számadásnak
Órája majd ütni fog,
Mindörökké az égi trón
Előtt szolgálhassatok.

Varga s Hunya részről való
Rokonaim összesen,
Áldást kérő szavaimat
Fogadjátok szívesen.
Megtisztelők s jó szomszédok
Éljetek békében mind
S jussatok fel a mennyégbe,
Majd ha a végóra int.

Ezzel vége búcsúszómnak.
Bocsásd el hű jobbomat,
Kedves férjem s viseld békén
Értem özvegy-gyászodat.
Magzatim, kivált ti árvák,
Az Istenben bizzatok,
Hogyha szívetek nagyon fáj,
Meggkönnyörül rajtatok.

Most indulok. A keresztnek
Nyomán megyek síromig,
Lelkem pedig édes Jézus,
Te benned reménykedik,

Hogy az örök fény honában
 Megadod várt üdvömet
 S a sír csendes, szent ölében
 Békén megpihenhettek.

Régen szenvedő nő és anya.

14) Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«

Minden muló a világon,
 A gyermek is agg leszén,
 Bánattá válik az öröm
 A balgatag sziveken,
 Az egészség, mely erőt és
 Édes vidámságot ad,
 Ritkán kíséri aggkorig
 A föld szegény vándorát.

Én is, kit kéthetes korban
 Vezérelt az Ur ide,
 Ime, mint összetört öreg,
 Szállok a sír mélyire,
 Örömmnek elmulását
 Kilenc kis sír hirdeti,
 Ott nyugosznak sorban szívem
 Elhervadt virágai.

S hol van az erős egészség,
 Mely egykor két arcomon
 Ott ragyogott, mint piros fény
 Az ébredő hajlalon?
 Hol az erő, mely segíté
 Egykor kedves páromat,
 Melylyel boldogan vezettem
 Házamat s családomat?

Odalett mind. Minden óra
 Egy lépés a sír felé
 S hogy siessek, Isten rám a
 Betegséget rendelé,
 Régen búsan néztem rátok
 Párom s kedves magzatok
 S kín közt is élni vágytam, hogy
 Gyászra ne maradjatok.

Ha nem lettetek volna jók
 S nem szerettek oly nagyon,
 Megölt volna nem betegség,
 Hanem a szívfájdalom,
 De oly hivek voltatok, hogy
 Most is visszatart a vágy,
 Kínosabb a válás, mint a
 Régen tartott betegágy.

Boldogságom édes fészke,
 Kis hajlékunk, oh nekem
 Fogság lettél, nem bocsátott
 Innen rég a gyöttelelem,
 De bár rakná rám tovább a
 Kín nehéz bilincseit,
 Csak ne öntenék szerettim
 Értem a bú könnyeit.

Kis magzatim, ott a sirban,
 Isten karján nyugszotok,
 Nem az élő árva szivek,
 Ti vagytok a boldogok,
 Tinéktek eleget tettem,
 Míg keblemen voltatok
 S árva karom álmaimban
 Azután is ringatott.

S hogy hű maradtam hozzátok,
 Hogy mindig szerettelek,
 Bizonyosságok rá szivemen
 A be nem gyógyult sebek,
 Ne híjatok magatokhoz,
 Nyugodjatok csendesen,
 Mert árván marad atyátok
 S árva lesz két gyermekem.

Vagy nektek kell megnyugodni
 Férjem s kedves magzatok,
 Kis virágim között békén
 Szenderegni hagyjatok,
 Kilenc angyal és hű lelkem,
 Ha buzgón imádkozik,
 Remélnétek, hogy gyászotok
 Még örömmé változik.

Ötvenkilenc éves korban,
 Hét évi nagy szenvedést
 Elviselve testem a sir
 Nyugalmas ölébe lép.
 Három évi kín s két heti
 Halálharcom véget ért.
 Most búcsúzom és könnyörgök
 Bánkódó szerettimért.

Fülöp István kedves férjem!
 Bús a szó, melylyel neked
 Búcsút mondok s megköszönöm
 Az igaz szeretetet,
 Harmincöt év elfolytában
 S nagy betegségem alatt
 Csak jószágodat ismertem,
 Azért szivből áldalak.

Nem hagylak el. Hű szívemet
 Leányomnál itt hagyom,
 Mint eddig, ugy ezután is
 Hű lesz hozzátok nagyon,
 Gyámolító karom helyett
 Itt marad két jó fiam,
 Ők feledtessék el véled,
 Hogy hitvesed halva van.

Te csak azt tedd, hogy helyettem
 Adj mindig jó szót nekik
 S megnyugszanak, begyógyúlnak
 Értem vérző sziveik:
 Még csak azt tedd, emlékezz rám,
 Imádkozz a lelkemért
 S adja Isten, feltalálhass,
 Ha életed véget ért.

Fülöp István édes fiam!
 Árvának nem mondalak,
 De látom értem, anyáért
 Szívbeli mély gyászodat,
 Azért Preznóczki Borbála
 Jó nőddel ajkam megáld,
 Földi utadat boldogan
 S Isten szent kedvében járd.

Fülöp Borbála leányom!
 Rég ott állsz a helyemen,
 Te gondoztad a háznépet,
 Te ápoltál szívesen;
 Te vagy a sirban nyugalmam,
 Nem lesz elhagyott atyád.
 Édes árvám, a jó Isten
 Segedelmét adja rád!

Fülöp József édes fiam!
 Nem kíséri hű szemem
 Ezután élted folyását,
 De lelkem veled leszen,
 Biztat, Istenben reménykedj,
 Vigasztalást esd reád,
 Csak te jó légy, féld az Istent
 S kövesd szent akaratát.

Fülöp Rozálka s Etelka,
 Viruló kis unokák,
 Adja nektek minden tiszta
 Örömét ez a világ,
 Hogy boldogságtokat látva,
 A szülők örvendjenek
 S végre örök boldogságra
 Mennybe jusson lelketek.

Uhrin József jó testvérem!
 Gyászbaborúlt szivedet,
 Özvegységednek siralmát
 Az Isten enyhítse meg.
 Négy gyermeked, a kik közül
 Kettő gyászos árva még,
 Mindig érezzék az Isten
 Oltalmazó szent kezét.

Uhrin János jó testvérem!
 Áldjon meg az ég Ura
 S boldogságot lásson veled
 Nőd Harsányi Mária.
 Éljetek sok évet s várjon
 Egykor örök dicsőség,
 Lelkeitek a jó Isten
 Szent színét szemlélhessék.

Fülöp Imre, jó férjemnek
 Testvére, búcsút veszek
 S vigasztalást, békességet
 Kérek Istentől neked,
 Adja, békében viselhesd
 Özvegységed bánatát
 S egykor boldog lelkedet majd
 Mennyégbe vezesse át.

Fülöp Pál, szintén testvére
 Özveggyé lett férjemnek,
 Stranszki Juliánna nőddel
 A jó Isten áldjon meg,
 Szent törvényeit megtartva
 Folytasd s végezd életedet,
 Szerezz az elmúlhatatlan
 Boldogságra érdemet.

Preznócki János jó nászom
 S együtt Hornok Mária
 Nászasszonyom, figyeljetek
 Hült ajkam szavaira:
 Tartson meg az egek Ura
 Szent kedvében titeket
 S adjon nektek a lét után
 Mennyben örök életet.

Szeles András keresztkomám
 És együtt komasszonyom,
 Hornok Máriától ezen
 Áldó szóval búcsúzom:
 A földnek igaz javait
 Isten által birhassák
 S egykor ragyogjon réájok,
 Az örök világosság.

Smíri Mátyás bérmakomám!
 Jókat kívánok neked,
 Cserven Borbála pároddal
 Számos évet érjetek;
 Boldogitson e földön a
 Jámborok békessége
 S jussatok a mennyégbe, ha
 Eljön éltetek vége.

Szeles Mária, egyetlen
 Keresztlányom, még feléd
 Nyujtok búcsúszót, mielőtt
 Sír ölébe szállanék:
 Pintér Pál kedves férjeddal
 Itt boldogság kísérjen
 S egykor lelketek a szentek
 Dicső karában éljen.

Második temetkezési
 Társulat tagjainak
 Szívem végső érzelmei
 Búcsút ekkép mondanak:
 E földön hosszú időkig
 Áldjátok az Ur nevét
 S mennybe jussatok, ha egykor
 Véget ér e földi lét.

Gellai Lajos szomszédom!
 Köszönöm szívből neked
 És Timár Viktóriádnak,
 Amit értünk tettetek,
 Nem szomszédok, jó testvérek
 Voltatok mindig nekünk,
 Én mennyben, ők földön ezért
 Mindég hálásak leszünk.

Összesen kedves rokonság
 És férjemhez tartozók,
 Ismert jó szomszédainkkal
 Végső tisztességadók,
 Egyenkint mindannyitokra
 Szálljon Isten áldása
 S lelketek drága szent színét
 Egykor mennyben meglássa.

Kedves férjem! Itt van a perc,
 Maradnom már nem lehet,
 Mégse váljunk, jó emlékem
 Maradjon mindig veled,
 S jöjjön mennybe imádságod,
 Hol én gondolok reád
 S várom a jó Isten által
 A boldog találkozást.

Kedves lányom! Megengedte
Isten jósága neked,
Hogy éltedben meghálálhasd
Anyai hűségemet.
Jutalmazza az ég Ura
Irántam jószágodat,
Egykor vezessen karomba,
Ha életed elhaladt.

Végre Jézus, szent nevedben
Indulok a sir felé
S lelkem alázattal borul
Irgalmas színed elé,
Oh, fogadd engesztelésül
Hosszu szenvedésemet,
Üdvözíts s engedd, poraim
Békében pihenjenek.

Régen szenvedő nő és anya felett.

14 Dallama: »Bűnös lélek hol bujdosol . . .«

Egy drága édes anyára
Borul ma a sirhalom,
Nagyon hosszú szenvedésre
Érkezett a nyugalom.

Sok hűséges fáradásra
Jött a csendes pihenés,
Hű anya volt ő, amilyen
Az anyák közt is kevés.

Hat gyermeket bízott reá
A jó Isten, akiket
Szive nagy szeretetével
Gondosan nevelgetett,
Hogy magzati is lennének,
Mint ő, olyan jámborok,
Isten szent félelme által
Már e földön boldogok.

Bár gyermeket így szerette,
Még sem nevelhette fel,
Két fiát és egy leányát
Gyászos árván hagyta el,
Ezek miatt volt szívének
Olyan nehéz a halál,
Bár tudta, hogy kínjaira
Enyhülést csak így talál.

Hűséggel szerette férjét
S mégsem voltak boldogok,
Mert tizenhárom éve már,
Folytonosan hervadott.

Tudta, árvát s özvegyet hagy
S jaj, tudta a bús család,
Hogy nem bírja megmenteni
A legdrágább jó anyát.

S itt van az a kínos óra,
Melynél búsabb nem lehet,
Ugy érzik, szivükre várnak
Azok a nehéz rögek;
A kínos veszteség fölött
Bánatuk olyan setét,
Mintha rájuk zárták volna
A koporsó fedelét.

Évek jönnek, évek szállnak
Meggyógyítva száz sebet,
De a kedves családanyát
Elfeledni nem lehet,
Mikor a halál reátok
Boritja a szemfedőt,
Édes lesz a gondolat, hogy
Ujra meglátjátok őt.

✓ Ötvenöt esztendő-t számlált
Élte, midőn elmegyén,
Hogy jósága s szenvedése
Után jutalmat vegyen.

Hatheti nagy kínja után
Édes nyugalomra lel,
De a búcsú szavát előbb
Még ekképen mondja el:

Férj és atya, árvákat hagy.

16 Dallama: »Bár közel, vagy távol az ...»

A koporsó készen áll, a jó atya indul,
Nyugodalmat keres az élet bajain tul,
Hogy föllelje, tegyük őt szentelt sir ölébe,
Lelke is vágyva megy a jó Isten elébe.

Nekünk még vállunkon a mindennapi élet,
Szivünk visel bánatot, érez reménységet,
Felettünk a fényes ég, sötét sir alattunk,
Öröm-e, vagy bánat az, hogy még itt marad-
tunk ?

Im, e gyászeset beszél: kínos szenvedésre
Érkezett el a halál csendes békessége;
Sok bánatos sziv beszél: csendes boldogságra
Következett az élet kínos, nehéz gyásza.

Jajszó ne zavarja meg ezt az édes álmot,
Mely a gondos, jó atya hú szemére szállott,

Óh, a halál nem nehéz, kínosabb az élet
Kesergő árváinak s gyászos özvegyének.

Azért, ha a sir által oly nagyot vesztettünk,
Fájó szívek, ott van a fényes ég felettünk,
Fényes égből száll reánk a vigasz sugára,
Honnét e jó atya néz siró családjára.

Látja a gyötrelmet is, mit szívetek érez,
Könyörög az árváknak védelmezőjéhez
S ha megenyhül gyászotok, ha örömet láttok,
Ugy vegyétek, hű lelke esdi azt le rátok.

Átölel most lelkileg, megköszöni néktek
Az utána érezett nagy keserüséget,
Az elhullott könnyeket, ápolást, virrasztást
S rátok adja hű lelke az atyai áldást.

Háláljátok jóságát, könyörögjetez érte,
Imátok kísérje őt az Isten elébe,
Hogy kínjait mennyei örömek kövessék,
Fogadja magához őt az örök kegyesség.

IDŐSEBB ÉÉRJEK ÉS NŐK FELETT,
KIK GYERMEKEIKET MÁR FELNEVELTÉK.

Ha rettegsz meghalni, mert bűnödet látod,
Vagy ha oltalmazva körülvesz családod,
Nem tart meg félelmed, sem a nagy szeretet,
Tűnik, mint az álom, mulandó életed.

Nézd, e koporsónál a hálás gyermekek
S a bús hitves szive fájdalomtól remeg
S nincs annyi hatalma annyi jajnak, gyásznak,
Hogy éltet adjon a hű családtyának.

Hű volt, páratlan hű, nem kímélte magát,
Csak hogy boldog legyen a szeretett család,
Szárnyra is bocsátott már kilenc magzatot,
Nem hagy rájuk gondot, csak nehéz bánatot.

Öregebb férj és atya felett.

↑ *Dallama: »Mit bízik e világ...«*

Ami ellen nem lel az ember mentséget,
Én is elértem már a szomorú véget:
Ime, mai napon sír ölébe zárnak,
Mint martalékát a kegyetlen halálnak.

És elmarad minden, mit küzdve szereztem,
Mit gyarló szívemmel féltettem, szerettem.

Hűséges jó párom hiába marasztal,
A koporsófedél, jaj, erős válaszfal.

Elmegyek e házból, melynek minden része
Egy-egy öröm, egy-egy bánatom emléke,
Ablakai búsan tekintnek utánam,
Ajtaja is úgy vár reám, mindhiában.

S kik nekem e házban kedvesek valátok,
Nem néz már hű szemem szeretve reátok
S nem fogadhatom el azt a gondosságot,
Melyért úgy szerettem éltém- s e világot.

Van már nekem házam, van már nekem földem,
Vagyonom mind elfér velem egy gödörben,
Hallgató szomszédok lesznek ott a társak.
Éljetek szerettim, de én vágyva várlak.

Shogy elmarad minden, mire gyarlón vágytam,
Kérdelem: mért születtem s jártam e világban?
A sok szenvedést hát mért kellett viselnem?
Fáradtságért, gyászért mi vigasztal engem?

Hulljatok csak könyvek koporsóm fölébe,
Szálljatok fohászok az Isten elébe,

Öreg férj és atya felett.

Dallama: »Oh édes Megváltóm...«

Uj világba léptem, elém szent fény ragyog,
Tetteim bírása: Jézus előtt vagyok,
Akinek irgalma minden reményt halad,
Tőle várom s kérem szent boldogságomat.

Elhagylak csalfa lét s nem szánlak tégedet,
Nem áztat már tovább hamis ígéreted,
Hogy békén teltek el fölöttem a napok,
Azért hálát csak az Istennek mondhatok.

Ő engedte nekem a hosszú életet,
Nyolcvan éves voltam, mikor sírba megyek;
S hosszú éltemben nem maradtam özvegyen,
Ötvenhat évet ért kedves párom velem.

Megőrzött sok kintól, öt hónapja csupán,
Hogy a hervasztó ős elérkezett reám,
Ezt a szenvedést is csak azért hozta el,
Hogy készüljek, tudjam, hogy a percmár közel.

S míg négy hétig gyötört a kínos betegség,
Felgyuladt szívemben az édes reménység,
Hogy letörli az Ur számos gyarlóságom,
Mikért megszenvedtem ezen a világon.

Oh addig szerettem földi életemet,
Míg fölnevelhettem kedves gyermekimet,
Bár ne értem volna, mit meg kellett látnom:
Legjobb gyermekemet a halálos ágyon.

Ti sirassatok el édes gyermekeim,
Ne én keseregjek sírotok halmain,
Mert még meggyógyulhat értem bús szívetek,
De mi lenne az én éltem nélkületek?

Hogyha elsirattok a hála könyvével
S ha rám emlékeztek megnyugszom békével
S boldog leszen álmom, ha édes anyátok
Nem sir elhagyottan, ha őt gondozzátok.

Válok, jőjj hát Hanyecz Mária hitvesem,
Ki ötvenegy évet értél békén velem,
Nézd, már meg van vetve az én síri ágyam,
Te pedig virrasztasz a bús éjszakában.

Nem ébredésemet, a szép álmod várod,
Mikor újra tied leszen igaz párod.
Addig esedezz, hogy öröme, ébredjünk,
Majd mikor feltámad porladozó testünk.

Öreg nő és anya felett.

Dallama: »Neveddel ébredek...«

A legbusabb óra elérkezett tehát,
Amelyre rettegve gondolt e jó család,
Bezárták a gyászos koporsó-födelet
A hűséges anya s igaz hitves felett.

Fél százada adta Isten férjének őt,
Egymást megbecsülve tölték e szép időt,
Őt gyermeket nevelt s a könyvek hirdetik,
Mily hűn teljesíté mindig kötelmeit.

Gyermekek, kiknek még édes szülők él,
Ez a számtalan köny tihozzátok beszél:
Becsüljétek meg azt az egy édes anyát,
Mert ha nem lesz, többet nem adhat a világ.

Száz öröm virága nyilhat körültek,
Ezer jóbarátot számlálhat szívetek,
Nyerhettek hatalmat, lehettek gazdagok,
De oly boldogok nem, mint keblén voltatok.

Mert az öröm tűnő, rá búbánat jöhet,
A jóbarát holnap mind ellenség lehet,
Kincs, hatalom elvész, régi tapasztalat,
De az édes anya mindig igaz marad.

Hatvannyolc és fél év szállt el élte fölött
S most lelke, hisszük, jobb hazába költözött,
Mert jámborul élt, halt s Mária szól érte,
Akinek szent nevét hűséggel dicsérte.

Kilenc hónapon át hervadott s két hete
Sujtotta őt le a halál lehelete,
Most is elkészülve indul számadásra,
Édes ajkát ekkép nyitja búcsúzásra:

Öreg nő és anya felett.

Dallama: »Neveddel ébredek...«

Hová tűntél hosszú éveimnek száma?
Hová lettél szívem hosszú, boldog álma?
Édes álom voltál hetvenhárom évem,
Betelt minden vágyam s amit csak reméltem.

Gazdag lettem, gazdag, megáldott az Isten,
Holtomig enyém volt, kit híven szerettem,
Ötvenkét esztendő aranykoronája
Volt téve fejemre s az ő homlokára.

S hogyha kincse lehet egy édes anyának:
Őt kedves magzatom, oh miért adnálak?

Hogyha tudnék, most is mosolyognék rátok,
Nagyon boldog volt a ti édes anyátok.

Kiesi volt a házam, jaj úgy volt az édes,
Közelebb voltatok anyátok szívéhez;
Kenyerem barna volt, de szivemből adtam
S virulóbbat mint ti, sehoi sem láthattam.

Amit én fáradtam, nem volt az fáradság,
Jutalmam volt érte száz öröm s boldogság,
Hiszen fölnevelve mind békében hagytam,
Akikért erőmet szivesen áldoztam.

S hogy el kell távoznom csendes sír ölébe,
Ime drága-gyöngy hull koporsóm fölébe:
Hála igaz gyöngye azt beszéli nékem,
Gyermekeim között tovább él emlékem.

Fejemet lehajtom édes megnyugodva,
Hiszen kedves párom nem lesz elhagyatva,
Övé marad az én drága örökségem:
A hálás szeretet gyermekim szívében.

S ha majd eljön hozzám, virág nő felettünk,
Gyermekeink szive könyörög érettünk,
Ha fölkelünk egykor, egymás mellé állunk,
S Jézus irgalmából többé el nem válunk.

Második nő, anya, társulati tag felett.

Olvasós-Vasárnapon.

Dallama: »Jézus az én reményem...«

Szólt a harang, jelentve, egy lélek útra kel.
Tudom, a jó sziveket fájdalom fogta el,
Kiváltképen nagy lett a gyász kedves fér-
jemen,
Megvigasztaltam s újra elhagytam özvegyen.

Kikhez szeretet csatolt muló éltem alatt,
Körülfogták zokogva halálos-ágyamat,
Vigasztalhatlanul sírt jó fiam s hitvesem,
Most is úgy érzik, e gyász nem enyhül meg
sohsem.

Pedig ne hulljon a köny, hogyha szerettetek,
Nem gyásznap ez, öröme gyuladjon szívetek,
Szerettem, a jó Isten nekem jutalmat ad,
Mert kiváló hűséggel tiszteltem Máriát.

Utolsó fáradságom is érte végezém,
Két hete még ott jártam egri szent kegy-
helyén,
Zarándokutamban szent keze ótalmazta
S lelkemben erősödve tértem onnét haza.

Most még nagyobb út vár rám: a menny
hajlékaig,
Hol valóságban maga a boldog Szűz lakik;
Még azt is megszerezte, hogy itthon várjam el
Az órát, hű lelkemnek mikor indulni kell.

Szent Anyja tisztelőjét ily szép ünnepnapon
Szólitja el magához irgalmas Jézusom,
Testem még köztetek van, de lelkem mennybe
Az égi koszorúban dicsérem Máriát. [szállt,

Kedves olvasóstársak fogjatok még körül,
Zengjete a dicső Szűz nagy jósága felül,
Egy lehullt rózsa helyén fakadjon száz virág,
Hűlt ajkam helyett ezrek dicsérvék Máriát.

Özvegy anya felett.

Dallama: »Jézus az én reményem...«

Egy édes, jó anyára borúlt a szemfödel
Ki sok tagú családját híven nevelte fel,
Meglátta mindeniknek szép házasesetét,
Most édes nyugovásra a sír ölébe lép.

A rózsa szép virág, de vele jár a tövis,
Bánattövis közt nő az öröm virága is,

Boldog az édes anya, gyermekinek örül,
De sokszor fogja szívét aggodás is körül.

Hulljon a hála könye fölötte, gyermekek!
Ah gondoljátok el csak, mit tett ő értetek,
A fáradság, melyben telt sok napja, éjjele,
Elég volna arra, hogy mennybe érjen vele.

Ti voltatok szívének örömvirágai,
Szenvedétek is jobban fájt, mint nektek,
neki,

Egy anya nem magáért él, csak családjáért,
Óh ti könnyöngjete hát édes nyugalmáért.

S amiben elöttetek járt számos éveken,
Jámborsága ti nektek örök példa legyen,
Istent félve s őrizve békét, szeretetet
Adjatok holta után neki tiszteletet.

Öreg nő és anya.

Dallama: »Jézus az én reményem...«

Elszállott a jó lélek, elment a jó anya,
Várja már lelkét — hisszük — az egek szent
hona,

A gyarló földön csak a földből vett test maradt,
Mely ismét porrá lesz a hideg hantok alatt.

S ím az enyésző testet tisztelet környezi:
Ráhullanak áldva a szenteltviz csöppjei;
Mély fájdalommal válik meg tőle a család,
Húllatva érte a bús könnyeknek harmatát.

Megáldja őt az egyház és mint tulajdonát,
Megszentelt földben adja a nyugalomnak át,
Szendergő gyermekére, mint jó anya, ügyel,
Hiszen csak alszik a test s egykor életre kel.

Oh édes, szép reménység, boldogító tudat,
Nem lesz testünk örökké a hideg föld alatt,
Az elszállott lélek és a megszentelt porok
Egyesülnek, ha majd a végső nap jönni fog.

Gyermeki könnyek hullnak e koporsó felett,
Hiszen itt egy jó anya hű szíve szendereg.
Sokszor vert értök e szív aggódva, kinosan,
Legyen áldott porában, nyugodjék boldogan.

Bezárt szemek, ti sokszor nyitva állottatok,
Virrasztva míg pihent más, békén aludjatok!
Fáradt kezek, amelyek hűn igyekeztetek
A családnak javáért, immár pihenjete!

Vedd át őt szent békesség, ne engedj gondokat
Közel se hű szívéhez, hozz rá szép álmokat,
Gondos szemed örködjék az elomló poron
S Ur Jézus szent kezébe add átal egykoron.

Öreg nő és anya felett.

Farsangkor.

Dallama: »Jézus az én reményem...«

Virágok hervadoznak, virágok nyílanak,
Összegyül eszteendőkké az a sok pillanat,
Az élet forr, a szívek örülnek szüntelen:
Nincs is talán már bánat. Ah oly szép a jelen!

Mint akik dolgukat már rég, jól elvégezték,
Víg embereknek ajkán gondatlan a beszéd,
Kacagnak ősz hajakkal s bár a szem fénytelen,
Mégis mosolygni vágyik, hisz oly szép a jelen.

Kerülve minden búsat, fogván öröm kezét,
Mintha a bánat terhét soha nem érzene,
Nem vallod meg, mit érzel magányos éjjelen,
Könyved kicsordul ember: borzasztó a jelen.

Igaz, örömjaj hangzik az egyik ablakon,
De a másikon jajgat a kínos fájdalom;

Egyik házban felejtik, hogy nem örök a lét,
A másikban siratják a drága jó szülét.

S mit ébren elfelejtesz, meghozzák álmaid.
Feltámadnak, gyötörnek megszégyelt tetteid,
Látod a víg jelennek a vége mily setét,
Föltrepsz s elepedsz a világos reggelért.

Mig egyszer nem virrad föl s minden, ami elül
Bujdostál gyarló ember, rajtad is teljesül,
Ha forr is kint az élet, te nem örülsz velök,
A halál rideg keze a sír mélyére lök.

Itt hagyod e világot. Oh minden itt marad:
Hír, gazdagság, mikért a szíved majd megszakad;

Gondozott testednek csak a sok féreg örül;
Hát gondozatlan lelked vajjon hová kerül?

Örvendhetsz életednek, de ne óhajts sokat,
Ne feledd, nem várhatod itt boldogságodat,
Elégedj meg, az Isten ha békeséget ád,
Bölcsen kimérte utad, ne vágyakozz tovább.

Öreg férj és atya felett.

Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol . . .«

Az életnek nagy fájáról
Egy kis levél leszakadt.
Oh, mi változást okozhat
Ez a széles ég alatt?
Mindig így volt e világon
S még sokáig így leszen,
Hatalma lesz a halálnak
A halandó emberen.

Egyetlen kis levél voltam,
Elszállottam nyomtalan,
Istenem! Csak egy család lett
Boldogtalan általam.
Egy család, de ez volt nekem
Minden: az egész világ,
Melynél e földön nem láttam
S nem is vágytam én tovább.

A fiataleknak álma,
Ha nem is oly fényesen,
Oh de betelt, boldog időt
Értem veled hitvesem,

Mert akikért fáradozni
Nem szünt meg elmém s karom,
Gyermekimet fölneveltem
És békességben hagyom.

Békességben. S oh bár volna
Arra is erőm elég,
Hogy válásom miatt e nagy
Szenvedést ne érzénék,
Hogy meg birnának nyugodni
A változhatatlanon,
Ne kísérne síromhoz a
Köny s a kinos fájdalom.

Vagy csak sirjatok fölöttem!
Lássa az egész világ,
Kit temettek, egy hű férjet,
Egy kedves, édes atyát.
Oh mindent nektek áldoztam,
Nektek mindent itt hagyok,
Hűségemért hálaöntet,
Bánatkönyet adjatok.

Sötét sírba tesznek engem,
Nem lehetek veletek,
Jőjjön velem a hitvesi
S a gyermeki szeretet,

Álmodni is boldogság lesz
Kedves családom felül
S mikor majd eljöttök hozzám,
Sírom éje földerül.

Öreg férj és atya felett.

Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«

Képzelt öröm, hiu álom,
Oh te gyarló földi lét,
Fölbecsüllek mielőtt a
Sír ölébe szállanék.
Mi is vagy hát? Semmi, semmi,
Nehány köny, nehány mosoly,
Ma ragyogó szép szivárvány,
Mely holnap már nincs sehol.

Pillangó vagy földi élet,
Hogyha nyílik a virág,
Reá szállasz s ha elhervad,
Elrepülsz róla tovább;
Szerencsés vagy, mert bár benned
Milliók csalódjanak,
Minden üdvöt tőled vární
Akad mégis balgatag.

Oh szép hatvannyolc esztendőm,
 Ha rád visszagondolok,
 Szinte hinném, hogy lehetnek
 E földön is boldogok;
 De ha jó páromra nézek,
 E hitemnek vége van,
 Nem boldog már, gyászos özvegy
 S a koporsóban magam.

Hogy nevezzem boldogságnak
 Azt, miért aggódni kell?
 Oh mit ér az, ami könnyen
 S bizonyosan múlik el?
 Ne éljetez ez életért
 Földhöztapadt emberek,
 Csak általa örök üdvöt
 Nyerni igyekezzetek.

S aki így használja éltét,
 Az még boldog is lehet,
 Sejtí a menny boldogságát,
 Mert helyes utat követ,
 Nyugodt lelkiismerete
 A halált nem rettegi
 S tisztelettel tekintenek
 Reá embertársai.

Kinek irgalmától várom
 Bűneim bocsánatát,
 Az Isten látta szívemet,
 Mit tettem ez éltén át,
 Hála Neki, amért e szív
 Egyedül Benne remélt
 S bocsásson meg gyarlóságból
 Eredett hibáimért.

⊕ Öreg férfi felett.

Dallam: »Rémítő szó, meg kell halnod...«

Hová sietsz, mi szándékozod,
 Nyüzsgő emberáradat?
 Melyben mind magát becsülvén,
 Egymásnak üzen hadat.
 Sorba nézlek, mielőtt a
 Sír ölébe szállanék,
 Hej, más lenne minden ember,
 Ha még egyet szólanék.

Csak egy szót a túlvilágról,
 Ki már látom a jövőt,
 Ki úgy töltöttem a földön,
 Mint ti, a drága időt.

Ha életemet visszanyerném,
Tudnám már, hogy mit tegyek,
Én lennék a jámborságban
Legszebb példa köztetek.

De nincs tovább, halva vagyok.
Hogy sok évet értem el,
Mit határoz? Itt van a perc,
Mindenről számolni kell.
Oh azért, akik tudjátok,
Hogy ez leszen sorsotok,
Lelketekre, míg nem késő,
Míg éltek, gondoljatok.

Sorba nézlek s a sok ember
Látom, hogy mint kérkedik
Javaival, miket pedig
Istentől nyert mindenik.
Kevély arccal, hideg szívvel
Akik szemben állanak,
Fagyott ajkam, gyászos példám
Hozzátok kiáltanak.

Erős ember, ki elől a
Gyengébb rettegve kitér,
Oh, gondold el, ha meghaltál,
Minden hatalmad mit ér?

Aki szépségedben büszkén
Bálványozod magadat,
Csak tekintsd meg a halálban
Elváltozott arcomat!

Te dúsgazdag, ki pénzedért
Mindenütt ott vagy elől,
Beszélnek-e a szegények
Irgalmas szíved felől?
Te hatalmas, az igazság
Vezeti-e tetteid?
Te sem parancsolhatsz tovább,
Épen csak halálodig.

Addig talán neked könnyebb,
Azután a többinek,
Mert kik itt szenvedtek, méltó,
Hogy ott fent örvendjenek.
Jaj neked, ha rossz útra visz,
Mit Isten áldásnak ad.
Oh, ha elvakúlt a szíved,
Lásd be balgaságodat!

Nincsen semmid, csak egy lelked.
Mely akkor is él tovább,
Mikor a szél szertehordta
Tested minden szempórát.

Ne add a boldog végpercet
 Egy hosszú víg életért
 S örökre élsz néhány múltó
 Évnek szenvedéseért.

Öreg férj és atya felett.

16

Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«

Az Ur visszavette éltem,
 Elszólitá lelkemet,
 Elfáradott, aggott testem
 Megtörött, kiszzenvedett
 S én, ki hetvenkét éven át
 Tartózkodtam köztetek,
 Elhagyom soraitokat
 Oh halandó emberek.

Alakomban még ma ember,
 Nem soká elporladok,
 Bezárt szemem nem látja már
 Többé a kelő napot,
 Nincs egy mozdulat szivemben,
 Elmémben egy gondolat,
 Egykor munkás karjaim is
 Tehetetlen nyugszanak.

Ah, nem kell már semmi, semmi,
 Mi e világtól ered,
 Egy a vágyam: édes Jézus,
 Hogy egyesüljek veled,
 Hetvenkét év küzdelmében
 Szerzett jókat elhagyom,
 Csak Téged elnyerhesselek
 Oh mennyei Irgalom!

Szegény vagyok. Javaimból
 Csak az a köny az enyém,
 Amit a gyermeki hála
 S szeretet hullat fölém.
 Gazdag az ég. Kincseihez
 Nem viszek egy porszemet,
 Csak ha Néked tetszik, Jézus,
 Hozzád vágyó lelkemet.

Oh, akik még itt maradtok,
 Tekintsetek én reám,
 Ne vágyakozzatok nagyon
 A hosszú élet után,
 Gyarló ember, hosszú idő
 Hosszu gyarlóságot ad,
 Ember meghal, idő elszáll,
 A gyarlóság fölmarad.

Uram! Én a gyarló ember
 Beléd vetek csak reményt,
 Hogy kegyesen megbocsátsz
 Minden gyöngeségemért,
 Hosszu éltem küzdelmeit
 Felszámítod kegyesen
 S szenvedéseimnek bére
 Örök boldogság leszen.

E reményben megnyugodva
 Indulok Uram feléd,
 Hogy előtted könnyörögjek
 Elhagyott szerettimért,
 Oh mert utolsó utamra
 Sok bús sóhajtás követ,
 Bánatos özvegyen hagytam
 Elaggott hitvesemet.

Ötvenhárom esztendeje
 Már, hogy nekem adtad őt,
 Békén hagytad elhaladni
 Fölöttünk e szép időt,
 Gyermeinkben örvendezve
 Háláltuk jószágodat
 S nehéz gondolat lett szívén,
 Hogy most özvegyen marad.

Oh, légy szive enyhitője,
 Bizva várja a napot,
 Melyen kegyes irgalmadból
 Mennyben újra látni fog,
 Hol örökre összeköt a
 Tőled áradt szeretet,
 Nem kell többé válni s nem kell
 Hullatni a könnyeket.

*

Az aggkornak gyöngeségét
 Már öt éve érzém,
 Huszonnégy órai kínnal
 Elnyugszom a sir ölén,
 De mielőtt eltakarnak
 Azok a sötét rögek,
 Hitvesemtől, gyermekimtől
 Végső búcsút így veszek:

Timár Anna kedves párom!
 Ifjú voltam, hogy veled
 Összekapcsolt Isten előtt
 A hitvesi szeretet.
 Együtt kezdtünk reménykedni,
 Fáradozni szorgosan
 S együtt pihentem meg veled
 Az aggkor napjaiban.

Együtt vártuk az álmod is
Éltünk őszi alkonyán,
Előbb szállt az én szememre,
Bár hetvenkét év után.
S ötvenhárom évet érni
Házasságban, ah mi szép!
Ne sírj hát, inkább adj hálát
Az Isten jóságaért.

Most megköszönöm szivemből
Azt a nagy szeretetet,
Mely oly soká boldogított,
Síríg kísér engemet,
Sőt még tovább is velem jön,
Mert értem esedezik.
Védjen Isten, békén tölthesd
Özvegy élted napjait.

Öreg férj és atya felett.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...«

Titkos erő, kit nem látunk
S mindenütt ott vagy jelen,
Kit el nem ér a gyarló ész,
De érez a sejtelem,

Ki porból alkotsz virágot,
Kicsiny magból tölgyeket,
Minden percben milljó éltet,
Ki vagy te? Mi a neved?

Titkos erő, láthatlanul
Megrázod a földtekét,
Vagy lesujtasz a magasból
Kősziklákat zúzva szét,
Erős fákat összedöntesz
S láthatatlan vagy magad,
Tudom: egy vagy, az emberek
Bármi. néven mondjanak.

Titkos erő, szivembe is
Beszálltál láthatlanul
S hetvenhárom éven átál
Dobogtattad boldogul
S elhallgattatád verését
Ilyen nem vélt hirtelen,
Te vagy a kezdet és a vég:
Te vagy édes Istenem!

Adtál nekem hosszú éltet
S virággal szőtted tele;
Adtál kedves hitvestársat,
— De boldog voltam vele! —

Magzatok nyilottak keblén,
Miként virágok a fán,
Megadtad, mi öröm lehet
Egy férjen s egy hú atyán.

S hogy békén örvendjek nekik,
Felnyítád szent kezedet
S betöltötted áldásiddal
Családi tűzhelyemet;
S ami nélkül nem ér semmit
Sem szép család, sem vagyton,
Szívet adtál, mely érezni,
Szeretni tudott nagyon.

Kinek szíve nincs, nem tudja,
Milyen édes a falat,
Mely a jó szívvél szétoztott
Egész kenyérből maradt,
Jut belőle a családnak,
A szegénynek, hogyha kér,
A fölösből jó barátak
S újra megnő a kenyér.

Nem tesz tövist fejem alá
A vád, vagy a megvetés,
Szívek meleg óhajtásin
Édes lesz a pihenés;

Testem meghalt, de nevem él,
Hála kísér síromig
S hogy irgalmazz, oh nagy Isten,
Sok hú szív esedezik.

Nem csapásban ismertem meg
Hatalmadat, létedet,
Mert a béke szelid utján
Vezérelted éltetemet
S hetvenhárom év kevés volt
Hálát adni mindenért,
Hiszen most is élni vágnék
Kedves hitvestársamért.

De ha elhívsz, én indulok.
Oh ti gyarló emberek,
Nem halál ez: a mennyekbe
Ujra születni megyek,
Családom sír, párom szíve
Ugy érzi, elhagyatott . . .
S én mennyben várom, hogy ők is
Ujra megszületnek ott.

*
Négy nap tartott hervadásom
S ez elég volt Istenem,
Hogy bocsánatodat kérjem
És Te megbékélj velem.

Hú fiak karjában hagyva
 Kedves hitvestársamat,
 Megyek, újra megnyílt szemmel
 Hogy örökké lássalak.

De előbb jőjj, szeretett nőm,
 Pintér Mária, kivel
 Az aranymenyegzőt három
 Éve ünnepeltem el,
 Panaszt ne mondj, könnyet ne ejts,
 Adj hálát, jó hitvesem,
 Mert hogy eddig éljünk együtt,
 Nem mertük remélni sem.

Ne sirass! Mint a családot
 Hűn vezettem, elmegyek,
 Hogy a mennyek szent honában
 Helyet készítsenek neked,
 Helyet a jó gyermekeknek
 S újra egy lesz a család.
 Addig is szálljon az Isten
 Drága szent ótalma rád.

Kovács Pál fiam! A szívben
 Hála a legszebb virág,
 De ne bánkódj, mikor elmegy
 Pihenni édes atyád,

Hisz' láttam unokádat is.
 Légy nálam is boldogabb.
 Timár Viktória nőddel
 Most áldásomat fogadd.

Kovács János édes fiam!
 Te s Iványi Máriád
 Adja Isten, sok örömet
 Lássatok ez élten át
 S hosszú élteteknek vége
 Örök boldogság legyen,
 Választottak seregében
 Örvendjeteek végtelen.

Kovács Lajos édes fiam!
 Nekem egy köny is elég,
 Hú szívedet arra fordítsd,
 Hogy boldog legyen szüléd.
 Hozzá való édes szavad
 Nekem is szép álmot ad.
 Hunya Anna kedves nőddel
 Most áldást adok reád.

Jőjj még egyszer kedves párom,
 Fogadd köszönetemet,
 Adja Isten, reád békés
 Napok következzenek.

Ne érezd a búbánatot,
Pihend fáradalmidat,
Ugy várd a percet, mikor rád
Egy uj s jobb élet virrad.

Öreg férfi felett.

Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«

Az Isten szent rendelése
Rajtam is beteljesült,
Életem a mulandóság
Tengerében elmerült,
Még hullámot vet utánam,
Még zokog a fájdalom,
Azután el fog simulni,
Megjön a szent nyugalom.

El fog feledni a világ.
Amint múlnak az idők,
Ugy változnak az emberek,
Eljönnek utánam ők.
S ami alól a kivétel
Olyan végtelen kevés,
Nevemet is nem sokára
Eltörli a feledés.

Pedig mily sokan ismertek
Hetvenhat évemen át,
Ámde sokan is elhagyták
Ezt a mulandó hazát,
Kikkel együtt keltem utra
Az életnek kezdetén,
Majd mindnyájan ott alusznak
A szomorú sír ölén.

Sok év szállott el fölöttem,
Mégis hogyha kérdenék,
Ismertem-e valamikor
A boldogság idejét,
Azt felelném, mindig volt bűn,
S bűnös boldog nem lehet;
S többet is szenvedtek, mint most,
— Volt idő — az emberek.

S ha századokig gyűjtöttem
Volna a tapasztalást,
Szemeim nem láttak volna
S ajkam nem mondhatna mást:
Akik éltek, akik élnek
S akik élni fognak még,
Elmennek a nélkül, hogy a
Boldogságot föllelnék.

Igaz boldogságot tehát
 E földön ne várjatok,
 Tűrjétek el békességgel,
 Ha nehéz is sorsotok.
 Gyarlók vagyunk, fizessük a
 Lelki adósságokat,
 Jaj, ha az elégtétel mind
 A másvilágra marad!

S ne nézzétek életemet
 Oly hosszúnak. A virág
 Tűnő élte, mely alig tart
 Nehány rövid napon át,
 A himes lepkének élte,
 Mely nem ér át egy nyarat
 S az én életem, Isten előtt
 Csak egy rövid pillanat.

Jön az óra. Boldog annak,
 Ki itt küzd és gyászt visel;
 Kínos óra az olyanak,
 Ki sok örömet hagy el.
 S mikor majd meg kell adózni
 Minden gyarló tettekért,
 Nem adhattok elég hálát
 Földi szenvedésetekért.

Csak ez az én reményem is,
 Az a sok kín s gyötremem,
 Mely két éve szakadt reám
 S koporsóimig jött velem,
 Leszorított, ne mozduljak
 Többé a bűnök után
 Jótékonyan uralkodott
 A test roszt indulatán.

Az utolsó kínban testem
 Két héten át szenvedett,
 Oly nagy kínban, melyen földi
 Erő nem segíthetett:
 És remény gyuladt szívemben,
 Büntet Isten, megbocsát.
 E reményben életemet
 Megnyugodva adtam át.

Öreg férj és atya felett.

14 Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«

Ah de régen volt az idő,
 Mikor a nap világát
 Immár lezárult szemeim
 Legelőször meglátták,

Mikor anyám hú karjain
Szép álomba ringatott.
Sokszor kelt azóta a nap,
Sokszor le is áldozott.

Hányszor megviselt azóta
Ez az élet engemet,
Mig végre nyugodni hagyja
Az elfáradt öreget,
De hálásan vette szivem
A kevést, mit Istenem
Nap, nap után kegyelmesen
Mindig kirendelt nekem.

Sohsem voltam gazdag, mégis
Megéltünk én s a család,
Szegénynek születtem s szivem
Nem igen vágyott tovább
S többet éltem szegénységben,
Mint sokan a gazdagok:
Koporsómnak földelére
Hetvenöt év iratott.

S áldom Istent, messze tartá
A gyászt tőlem holtomig,
Hitvestársam volt ápolóm.
Ő kísér el síromig,

Hálás gyermekek körében
Ő is jó helyen marad,
Nem költöget panaszszóval,
Mikor meg-meglátogat.

Öreg férj és atya felett.

14 Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«

Hosszú földi pálya végén
Lezárult fáradt szemem.
Adj nyugalmat, békességet
Én kegyelmes Istenem!
Adj jutalmat számos testi
És lelki gyötrelmemért,
Amelyeket béketűrőn
Viseltem szent nevedért.

Mint egy fa, úgy kel az élet,
Hajt reményt, — zöld levelet —
Minden év virágot fűz rá,
Mint fára a kikelet,
Gyümölcsöt hoz s évek mulva
Sorban minden elmarad,
Öreg fánk s a tépett ágak
Szomorúan állanak.

Oh milyen erős fa voltam,
 Elbirtam a bánatot,
 Mig a sír ölébe tettem
 Tizenegy szép magzatot,
 De hetvenhét éves korra
 Az erős test odaért,
 Öreg párom fáradt értem,
 Szegény világtalanért.

Hosszú éltünk elfolytában
 Megosztott bút, bajt velem,
 Ah, most is neki fájt jobban
 A rám szakadt gyötrelmem;
 Az örömet nekem adta
 S neki én csak gyászt hagyok:
 Ötvenkét évi hűségért
 Özvegyi mély bánatot.

Mégis áldhatom az Istent,
 Mert nagy rangot viselők,
 Dúsgazdagok ritkán érnek
 Mint én, olyan szép időt.
 Hát Isten e nagy kegyelme
 Hányadiknak adatik,
 Hú társával megmaradni
 Tovább, mint fél századig.

Hogy özvegy lesz, sötét gyász az,
 De vigasztaló tudat,
 Hogy három kedves magzata
 Ótalmára itt marad,
 Gondos karjaik között még
 Fáradt teste megpihen
 S ezután is segít buzgó
 Imádsága lelkemen.

Oh ne is félj kedves párom!
 Nem a bánat vár reád,
 Csak hagyja gyermekinknek
 Isten még a jó anyát,
 Nem egyszerre szólított el,
 Hogy könnyebben viseljék
 Hú gyermeki szíveik a
 Tőlünk válás keservét.

Itt hagyott, mert hátra van még
 Szívök ezer hálája.
 Jó anya, maradj itt hálás
 Gyermekeid karjára;
 Tudod a sok nehéz napot,
 Sok gondterhes éjszakát,
 Milyen hűséggel kerestük
 Gyermekünknek javát.

Tudod munkás napok után
 Az álmatlan éjeket,
 Hányszor virrasztottad sirva
 A haldokló gyermeket,
 Hadd adjanak ezért hálát
 Már e földön szíveik,
 Öröm ez a jó anyának
 S nagy istenáldás nekik.

Három édes jó gyermekem!
 Ismervén jóságtokat,
 Könnyebb szívvel hagyom rátok
 Édes jó anyátokat.
 Nem jöhet vissza a sírból
 Tizenegy testvéretek,
 Mért is jönne, hisz' az Ur a
 Legjobb hármat hagyta meg.

Anyátok értetek s értem
 Fáradott el oly nagyon,
 Védjétek őt, áldva kérlek
 S mint atyátok meghagyom.
 Kevés kenyér, sok szeretet:
 Agg szülőtök erre vár,
 Tudom meg lesz s tudom készül
 Lelketek jutalma már.

Öreg nő és anya felett.

14 Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...»

Álljatok meg tisztelettel
 E bús koporsó előtt
 Gyermek, mely eltakarja
 A hűséges jó szülőt.
 Hála keljen szívetekben,
 Hő ima ajkatokon;
 S gyászoljon most mélyen, mélyen
 A gyermeki fájdalom.

Nem vesztetek többé ilyet,
 Nem lesz nagyobb gyászotok,
 Méltóbb könyvtől ez életben
 Sohsem ázik arcotok;
 Minden földi áldás meg van
 E szóban: édes anya
 S ő megye el most, a családnak
 Gondos őrzőangyala.

Ő anyának volt alkotva
 És van-e szebb feladat:
 Mennyországot teremteni
 Egy kicsiny fedél alatt,

Életrózsákat nevelni
 Angyal-gyermekarcokon,
 Örködni, hogy ne férhessen
 Szívökhöz a fájdalom.

Hét gyermekkel áldatott meg,
 Megőrzé mind a hetet,
 Kiket anyai hűséggel,
 Gondosan nevelgetett,
 Ezekért élt, csak ezekben
 Lelte minden örömét,
 Mig jött a nap, hogy anyai
 Küldetése véget ért.

Fölnevelte gyermekét mind.
 Legkisebb lánya csupán
 Két napja állt, az oltárnál,
 Választottja oldalán
 S elbúcsúztak, — a lány elment
 Férje hajléka felé
 S a szülő érdemlett bérét
 Elnyerni Jézus elé.

Oh az Ur szólt e szülőnek:
 »Pihenj meg már édesen,
 Hiszen amit reád biztam,
 Betöltéd hűségesen,

Megmunkáltad szeretettel
 Magzatid földi javát,
 Ide várlak, imáiddal
 Itt készíts nekik hazát«.

Mária-társulati nő felett.

74 Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol . . .«

Utolsót ütött az óra,
 Szívem többé nem dobog,
 Sírba tesznek nyugovóra,
 Ahol porladni fogok,
 De lelkem nincs sírba zárva,
 Ott van már az ég ölén,
 Hisz' a kegyes Szűzanyának
 Igaz hive voltam én.

Rettentő a halál képe,
 Vár az ítélet reám,
 Oh, de itt vagy, szent kezed véd,
 Én kegyelmes Szűzanyám!
 S szent reménynyel áll lelkem az
 Ítéző Biró előtt,
 Ha érettem, méltatlanért
 Édes anyja kéri Ót.

Oh te édes, drága szent Szűz!
 Hogy köszönjem meg neked,
 Hogy ilyen nagyon édessé
 Tetted végső percemet?
 Nem gyűjthettem földi kincset,
 De téged szerettelek,
 Nem pótolja földi kincs azt,
 Amit én ezért nyerek.

Öreg nő és anya felett.

14 *Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«*

Eljött a válás órája,
 Itt van a bús pillanat,
 Bánatos férj, eddig boldog
 Szíved özvegyen maradt,
 Szeretett nőd, élted leghűbb
 Kisérője távozik,
 Akivel békében éltél
 Majdnem egy félszázadig.

Ifjú voltál, amikor még
 Isten neked adta őt,
 Ősz fürteid mutatják most
 Az elhaladt szép időt,

Negyvenkilenc évig őrzé
 Házadnak becsületét,
 Fölnevelte gondossággal
 Számos édes gyermekét.

Hányszor telt meg aggódással
 Hú szíve miattatok
 Gyermeked, kik e gyászos
 Ravatalnál állotok,
 Most piheni az értetek
 Átvirrasztott, éjeket,
 Hamvainak az Istentől
 Szent nyugalmat kérjétek.

Nincs mód másképp megköszönni
 Szíve nagy szeretetét,
 Meghálálni családjáért
 Buzgó igyekezetét;
 Nem lehet itt kipihenni,
 Mit e földön fáradozt,
 Melyhez erőt Isten csak az
 Édes anyának adott.

Öreg nő és anya felett.

14 *Dallama: »Bünös lélek, hol bujdosol . . .*

Gyermekeim, itt az óra
Szívemre boruljatok,
El kell tőletek szakadnom
És a sírba hervadok.
Mint halandónak szülötte,
Elérkeztem célomig,
Ámde halhatatlan lelkem
Egy új létre születik.

És a lelkem bízva-bízik,
Hogy boldogság vár reám,
Ami az enyészeté lett,
Gyarló testem az csupán,
És ti sírva álltok itten,
Könytől ázik arcotok,
Hogy porrá lesz, ami por volt,
Méltó-e zokognotok ?

De sírjatok hálatelten,
Mikor sírba tétetem,
Nem néz már szemem reátok,
Porrá lesz két hú kezem,

Sirassátok meg szívemet,
Mézes szavú ajkamat,
S gondoljátok el, keblemen
Mily hiven tápláltalak.

Igaz, már csak porladó test
Fekszik itt elöttetek,
De ez volt az életfátok,
Amelyen fejlődtetek,
Isten által, kínok árán
Nektek éltet ez adott
S érettetek a hálálig
Sokszor el is fáradott.

Én raktam először össze
Kicsiny kezeiteket,
Tanítalak Istent félni,
Most hát esedeztetek,
Hogy amit értetek tettem,
Számíttassék érdemül
S akkor Jézus irgalmából
Hiszem, lelkem üdvözül.

Öreg nő és anya felett.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod . . .«

Mintha meg kellene törni
A szívnek menthetlenül,
Ugy álltok, szeretett férjem
S drága gyermekim. körül,
Rettegve vártok a szóra,
Hogy elválok tőletek,
Ugy érzitek, hogy minden fény
Kihal, ha én elmegyek.

Hogy ezután mindig sötét
Felhő fõdi a napot,
S nem lehet az, hogy valaha
Megvígasztalódjatok.
A gyász éjében felgyujtom
A hit szent szövetségét,
Hogy lássátok, szövetségünk
A halál sem tépte szét.

Lehetetlen, hogy az volna
Az ember sorsa csupán,
Hogy jutalmat nem is látva,
Elmuljon e lét után.

Te fájó szív, sebeidet
Ne sulyosbitsd önmagad,
Az örök igazság felõl
Ezt képzelnem sem szabad.

Itt egy portest, amely immár
Hervad tehetetlenül,
De látjátok, nem ez a ti
Jó anyátok egyedül;
Oh tudjátok, nincs itt minden,
Mirõl rám ismertetek,
S ami elszállt, éppen az volt
Legdrágább elõttetek.

Tiszteljétek testemet, mint
A hívõ a templomot,
Szentlélek temploma volt ez,
Benne szeretet lakott;
Bánkódjatok a leomlott
Templom romjai felett,
De higgyétek, hogy tovább él
A lelki nagy szeretet.

Oh van lélek! Ez az ember
Tisztább, nemesebb fele,
Isten képéhez hasonló
A gyarló ember vele,

Ez örök kapocs közöttünk
S szerelme rátok ragyog,
Bár testemben a rideg sír
Ölén el is porladok.

Erőtlenné hervadott már
Gondviselő két kezem,
De szíves ölelésemet
Nem felejtitek sohasem;
Nem néztétek szemem színét,
De megreszket szívetek
S érzitek síríg az édes
Anyai tekintetet.

Nem ajkam volt édes, hanem
Szavam, mely erőt adott,
Ha az élet küzdelmében
Bármelyiktek lankadott;
S száz virrasztott kínos éjen,
Hol más nem segíthetett,
Édes anyai csókomtól
Meggpihent a nagy beteg.

Van lélek! S ezt tudva a hős
Erő titka fejtve van,
Hogy birtam kilenc gyermeket
Fölnevelni boldogan,

Aggkoromban is édes volt
Egyet lépni értetek
És föntartott a végpercig
Az anyai szeretet.

Titeket szeretve éltem,
Szeretetből meghalok,
Hogy, édesim, a haláltól
Egykor ne borzadjatok:
Mit elviselt jó anyátok,
Nem lesz nehéz a halál,
S örömmel biztat a világ,
Hol rátok hű karja vár.

Elöl megyek, nyomdokomon
Hogy eltalálhassatok, —
Hogy letek rám, ha letérne
Ösvényemről lábatok?
Jó uton járt-e anyátok?
Ha jón, azon menjetek.
Nem szültem, ki nem követne,
Oly hálátlan gyermeket.

Én ott újra látni vágyom,
Akiket most itt hagyok,
Mellettem álljon hű férjem,
Körültem a magzatok,

Hogy érettem fájó szívök
 Meggyógyuljon keblemen
 S ne kelljen az elválástól
 Rettegnünk többé sohsem.

Hetvenkét év nem telhet el
 Bánat nélkül, oh azért
 Hogyha szívem fájt is olykor,
 Áldom Isten szent nevét,
 Visszapótolta örömben,
 Ami szenvedést adott
 S gyermekimet fölnevelvén
 Békén el is nyughatok.

Hála legyen az Istennek!
 E pár szó az hitvesem,
 Mellyel búcsúznak egymástól,
 Nem reméltük ezt sohsem,
 Egy életkor ötvenhét év,
 Pedig mi hét éven át,
 Mint aranyházasok hordtuk
 A tisztesség-koronát.

S e sok évet változatlan
 Szeretletben értük el,
 Változatlan hű volt hozzád,
 Akiért most könyzel.

Könnyebb nekem sirba menni,
 Mint viselned gyászodat,
 De várd könnyörgésem után
 Megvigasztalásodat.

Köszönöm, hogy nekem adtad
 Holtig igaz szívedet,
 Viszonzásul lelkem téged
 A síron túl is szeret
 S édes, boldog óhajtásom,
 Hogy ha jön a pillanat,
 Jézus előtt az örömben
 Ujra megláthassalak.

Gyermekim! Gondoljatok rá,
 Békén csak úgy nyughatok,
 Hogyha mennyből látja lelkem,
 Hogy szerettim boldogok:
 Köny ne hulljon, jaj ne essék,
 A szív fájjon csendesesen,
 Szunnyad sokszor elfáradott,
 Jó anyátok édesen.

Egy sóhaj szánjon meg engem
 Életadót, hű anyát,
 Egy sóhajt a távozonak,
 Ez nekem nyugalmat ad

S várom míg az új életnek
 Virradása jönni fog
 S egyesülnek jó szülők és
 Hálás szívű magzatok.

Összesen kedves rokonság
 És férjemhez tartózok,
 Békességes szomszédokkal
 Végső-tisztességadók!
 Isten keze vezéreljen
 E mulandó éltén át
 S adjon boldog lelketeknek
 A mennyégben jobb hazát.

Oh Jézusom! Most Tehozzád
 Fohászkodom, ki nekem
 Örök életet szereztl
 Kiontott szent véreiden,
 Gyarlóságimat bocsásd meg,
 Irgalmas, add üdvömet
 S ébreszd egykor dicsőségre
 Nyugodni tért testemet.

Öreg nő és anya felett.

Dallama: »Rémítő szó, meg kell halnod...«

Száll az idő sebes szárnyon,
 Néhány muló pillanat
 S a kedves, édes, jó anya
 Ott lesz már a föld alatt.
 Oh tudjátok, hogy tovább őt
 Tartóztatni nem lehet,
 Rémuült szívvel számláljátok
 A haladó percekét.

Jaj! nem tudtok megnyugodni,
 Csak el sem képzelni még,
 Mi lesz? Hogy lesz? ha elviszi
 Áldott, gondos két kezét,
 Melyek után kelt az áldás;
 Ha szeme nem örködik;
 Ha békehirdető ajkát
 A sírhantok elfödik.

Ugy érzitek árva itt már
 Nemcsak a ti szívetek,
 Az a hely is, mely üresen
 Ő rá vár közöttetek;

Ugy megszántok mindent, mindent,
Amire tette kezét
S egymást féltve, nem meritek
Említeni sem nevét.

Pedig mindig őt látjátok,
Akármerre nézzetek,
Itt, ahol lába érinté
A legkisebb porszemet,
A házban, hol édes otthout
Szeretete alkotott
S szívetekben, hová minden
Jó általa áradott.

Nem kell más, csak egy szives szó,
Vagy egy mozdulat csupán
S egymás tettén ráismertek:
»Igy szokta édes anyám!«
Soká így lesz, sokáig fáj,
Mégse feledjétek őt,
Éltesse az emlékezet
A drága édes szülőt.

Hős erény köny nélkül túrni
A testi kint, szenvedést,
De még ősz fejjel sem szégyen
Sírni jó anyátokért;

Még utolsó álmra is
Hozzá vágyakoztatok,
Közel a hű szívhez, melyben
Sohsem csalatkoztatok.

És tanuljon e szülőtől
Az, akinek vágya sok,
Családotok körében, mint
Ó, legyetek boldogok;
S magzatait példaképül
Válasszátok gyermekek,
Legyen édes jó anyátok
Féltett, drága kincsetek.

Hetven évet egészségben
Adott Isten érnie,
De már hervadozni kezdett
Több, mint egy esztendeje.
Istenfélő, jámbor éltét
Jámborul bevégezé
S egy napi halálharc után
Elindúl a sír felé.

De előbb így szól: Hanyecz György
Jó férjem! Nagy fájdalom,
Mely rádszakad, midőn engem
Eltakar a sírhalom,

Mert több mint félszázad telt el
Házás-életünk felett,
Közöttünk élt a békesség,
A hitvesi szeretet.

Gyermeklány-korban nyujtám e
Szent szövetségre kezem
S ötvennégy esztendő értél
Szent házasságban velem.
A fiatal kor tavaszát,
A munkálkodás nyarát
Veled töltöttem, örömét
S terhét hordva egyaránt.

Volt úgy is, hogy szomoruan
Hullottak a levelek . . .
A fájdalmaik őszén ugy-e
Híven szenvedtem veled?
S most, hogy a sok évek száma
A telet elhozta rám.
Elhagylak, megszorítlak,
Hü szeretetem után.

Nincs, amit nekem köszönhess
S nincs amit köszönjek én,
Hiszen a te szíved voltam
S a te szíved az enyém,

Szívedet szakasztják el most,
De én majd imádkozom
S enyhül gyászod. Ezt remélve
Sírba békén távozom.

Hanyecz György édes jó fiam!
Varju Annával reád,
A válás szomorú percén
Áldást ad édes anyád,
Békességet árásszon el
Az Isten szíveteken
S földi jószágok bére a
Mennyek öröme legyen.

Hanyecz Erzsébet leányom!
Halld, mit hült ajkam ohajt:
Távoztasson a jó Isten
Tőled minden földi bajt,
Ha pedig majd életednek
Végórája ütni fog,
Sóczó Andrásoddal az ég
Örömébe jussatok.

Hanyecz Anna jó leányom!
Tudom neked is nehéz,
Hogyha szemed édesanyád
Bús koporsójára néz,

Azért vigasztalást nyujtva
Rád áldásomat adom,
Legyen ég kegyelme rajtad
És Farkas Mihályodon.

Hanyecz István édes fiam!
Veled egy fedél alatt
Végeztem be életemet.
Most áldó szómat fogadd:
Timár Ágotáddal együtt,
Ki szívesen gondozott,
Legyetek itt és az egek
Szent honában boldogok.

Hanyecz János édes fiam!
Hogy enyhüljön bánatod,
Szóliútlak Timár Annáddal,
Áldás legyen rajtatok.
Hosszu földi pálya végén
Várjon az a jutalom,
Melyet választottainak
Igért kegyes Jézusom.

Hanyecz Veronika lányom!
Végszómat nyujtom feléd,
Dávid Imréddel légy áldva,
Amig tart e földi lét,

Ha pedig majd élteteknek
Végső perce eljövend,
Szinről-szinre láthassátok,
Ur Jézust az égben fent.

Hanyecz Mária unokám!
Szíves ápolásodat
Megköszönöm s kérem Istent,
Adja meg jutalmadat.
Hajadon élted virága
Szent-fölségének tessék
S hosszú boldog élet után
Várjon örök üdvösség.

Még husz unokám halljátok,
Amit hült ajkam beszél:
Teljesitse Isten, amí
Üdvöst szívetek remél.
Ötnek párja áldva legyen.
Még hat másodunokám
Mennyek fényébe juthasson
Békés földi lét után.

Iványi Anna egyetlen
Jó testvérem! még neked
S Bacsa Györgyödnek kívánok
Boldogságtelt éveket

S ha földi napjaitoknak
Eljön végső határa,
Méltók legyetek az Isten
Szent színe látására.

Elköltözött testvéremnek
Özvegypárja jójj s fogadd
Kiszely Terézia, ezen
Áldás kívánásomat:
Sok gyászszal sujtott szivedet
Gyógyítsa az ég Ura
S várja boldog lelkedet a
Dicsőültek tábora.

Csuvár Erzsébet kimult jó
Testvéremnek özvegye
Mielőtt a sirba térnék;
Szintén búcsúszóm vegye,
Szíve nehéz keservében
Maradjon vele az Ur,
Ne hagyja őt siralmában
Megvigasztalatlanul.

Hornok Anna, kedves férjem
Testvérenek párja, vedd
Jókívánatomat, melyet
Végszómmal nyujtok neked:

Hogyha fáj özvegyi szived,
Az Istentől várj vigaszt,
Buzgón fohászkodjál hozzá
S remélj, meg is adja azt.

Szabó József kedves nászom!
És Hegedüs Katalin
Nászasszonyom! áldás legyen
Agg éltetek napjain,
Lássatok még boldogságot
S túl e földi életen,
Dicsőültek seregében
Örvendjetek végtelen.

Timár József, szintén kedves
Nászom, fogadd végszavam:
Rác Erzsébet hitveseddel
Érj sok évet boldogan.
A jó Istenben remélve
S őt félve ez élten át,
Tőle nyerjete majd végre
A mennyben örök hazát.

Torma Terézia kedves
Jó özvegynászasszonyom
Ime megfagyott a szívem
S a szó hideg ajkamon.

De lelkem Istent imádja
 Vigasztalódásodért,
 Óhajtom, üdvöt is nyerhess
 Jézusnak érdemeért.

Mészáros Mária kedves
 Nászasszonyom, te veled
 Legyen gyászodban az Isten,
 Bánatod enyhítse meg;
 S szenvedésed bére gyanánt
 Várjon öröm végtelen,
 Az egek dicső honában.
 Adja Isten, úgy legyen!

Simon Anna nászasszonyom!
 Tőled is búcsút veszek,
 Óhajtva, hogy bús szívedet
 Isten erősítse meg.
 S ha majd egykor parancsára
 Muló élted véget ér,
 Várjon az egek honában
 Mulhatatlan örök bér.

Fogadd végszóm Hunya Anna
 Keresztkomaasszonyom!
 Óhajtom, az Ur enyhítsen
 Özvegyi mély gyászodon,

Védelmezzen keze téged
 S ha jön a végpillanat,
 Jézus előtt az örömben
 Ujra megláthassalak.

Szabó Mátyás bérmakomám!
 Tégedet szólítalak
 S együtt Gyuricza Katalin
 Kedves hitvestársadat,
 Kivel békeességben tölthess
 Még örömtelt éveket
 S lássa meg az, egek fényét
 Halhatatlan lelketek.

Kereszt- s bérmagyermekeim!
 Mielőtt a sír beföd,
 Óhajtom az Ur vezessen
 A földi vészek között,
 Hogy törvényeit megtartván
 Egykor méltók legyetek
 Szent kezéből elnyerni majd
 Az örökös életet.

Olvasós-hívek, akikkel
 Dicsértem Szűz Máriát,
 Kérlek mondjatok érettem
 Egy-egy szívből jött imát.

Második temetkezési
Társulatnak tagjai!
Várjanak reátok egykor
Az egek örömei.

Összességgel Iványi és
Hanyecz részről rokonok!
Tiszteletadók! Szomszédok!
Legyetek mind boldogok.
Emlékezzetek meg rólam,
KönyörgésteK segítsen
S egykor magához fogadjon
Titeket is az Isten.

Hű párom! Ime, már testem
Válik tőled, sírba lép,
De a lelkem veled marad,
Könyörög bús szívedért.
Remény töltse be szívedet,
Hogy a bánat elhalad
S föltaalod Isten előtt
Örvendező párodát.

Gyermekeim, hosszú éltém
Szép örömvirágai!
Jertek még szívem fölé egy
Hála könyvet ejteni.

Mikor értem esedeztek,
Találkozunk lelkileg:
Az én buzgó imádságom
S a ti könyörgésetek.

Szüz Mária, oh kegyelmes!
Tárd most karjaid felém,
Az ítélő Biró előtt
Ótalmadat várom én,
A te könyörgésed által
Üdvözítsen szent fiad
S nyerd meg Tőle, hogy poraim
Békében nyugodjanak.

Öreg nő és anya felett.

117 *Dallama: »Bünös lélek hol bujdosol...«*

Mint a nap, mely kél s lenyugszik,
Olyan ez a földi lét,
Számos éve, hogy megláttam
Életemnek reggelét,
Évek jöttek, évek szálltak
S életfám erősen állt,
Végre mégis megismertem,
Elszenvedtem a halált.

Elszállt élted. Ah, hová is
Vártam volna több időt?
Hiszen tartozásom így is
Nagy a jó Isten előtt,
Olyan jó én nem lehettem,
Amily kegyes volt az Ur,
Gyarlóságból elfogadtam
Sok áldást hálátlanul.

Hová vártam volna többet?
Mégis édes Istenem,
Olyan nehéz ez az óra,
Kínos ez a perc nekem,
Reménnyel indulok Hozzád,
Mert Te vagy az Irgalom,
De hogy hagyjak én, hű anya
Bánatot családomon.

Tudod, hogy szerettem őket
S hogy szerettek engemet,
Az volt minden óhajvásom,
Hogy boldogok legyenek;
S ők, bár körülfogják őket
Szép magzatok, unokák,
Édes anyjokat most is hű
Karjaikon hordanák.

Soká élted, mégis várnék,
Nem az élet vágya tart,
Oh de értem özvegységre
Hagyott hitvesem sóhajt,
Levenném a gyászt szívéreől,
Inkább szenvednék tovább,
Megvárnám őt, szíveinket
Hogy el ne választanák.

Ötvennyolc év szállt el rajtunk
Házasságban, ah mi szép!
Nyugodj meg hát kedves párom
S áldjuk az Isten nevét;
S bár elhagylak, szívedet egy
Szép reménnyel biztatom:
Ki eddig együtt megtartott,
Egyesít a végnapon.

Harmadik nő felett.

73 *Dallama: »Jézus az én reményem...«*

Kinek kezében nyugszik az öröm s fájdalom,
Nehéz órákat rendelt e házra e napon,
Hű szívek válnak, s melynél kínosabb nem
lehet,
Feltámad az a sok, sok gyászos emlékezet.

Teljesitse Jézusom lelkem szent reményét,
Engedje, hogy meglássam szent országa fé-
nyét;

S teljesitse szívemnek azt az édes vágyát,
Hogy egykor szerettem Őt velem együtt áldják.

Öreg felett.

7 *Dallama: »Mit bízik e világ...«*

Kik még ez életet oly szépnek tartjátok,
Hogy hisztek és vártok földi boldogságot,
Gondoljátok el, hogy mi a földi élet:
Fájdalomkönnnyel írt szomorú történet.

Fájdalom könyve ez, nézd meg minden lapját,
Mulanó éltednek minden egyes napját,
Habár sötét részét szívesen feledted,
Mind szomorúsággal végződött feietted.

S aki kételkedel az igaz szóban még,
Ha rád volna bizva, újra hol kezdenéd?
Ha ez nem történik, ha azt elhagyhatnád,
Mindenütt csak akad egy-két gyászos órád.

Itt ezer fáradság, nyomorogtál mégis,
Majd meglátogatott még a betegség is,

Ott attól váltál, ki szivednek legdrágább,
Vagy érzé szived a rágalom fullánkját.

S hol nem sujtott bánat, megrettenve látod:
Feketéllik százszor megszégyelt botlásod,
Ne is ámitsd magad, nem szép ez az élet,
Nem is ezt szereted, csak a halált féled.

Pedig ez a pont bús történeted végén.
A halandók sorát nem zártam be még én,
Az ajtó, amelyen koporsóm elindul,
Mint nyitva volt eddig, tárva lesz ezentul.

Özvegy nő felett.

? *Dallama: »Oh édes Megváltóm...«*

Özvegyi fátyolom, leteszlek hát végre,
Enyhülés jött most a nagy keserűségre,
Az az egyetlenegy enyhülés, mit csupán
A csendes sir adhat ennyi bánat után.

Sohsem feledhettem szeretett férjemet
S csak az vigasztalta hűséges szívemet,
Hogy eljön az idő, mikor mellé zárnak,
A találkozásra lelkeink ugy várnak.

Amig szomorkodtam, azért imádkoztam,
 Hogy adjon Isten ránk csendes álmodat,
 Amig a szívem fájt, abban reménykedtem,
 Mennyben megjutalmaz gyászomért az Isten.

Itt van, itt az óra, köny értem ne essék,
 Nincs már szívem gyászban, nem fáj a be-
 tegség,
 Jézus irgalmából nyílik a mennyország,
 Drága vére árán vár a szent boldogság.

Gyászos özvegyeknek én is példa lettem,
 Hogy az elhagyottra gondol a jó Isten,
 Szerettimet majd mind sir ölébe tették,
 De jó fiam s menyem gondomat viselték.

Özvegy férfi felett, árvákat hagy.

13 *Dallama: »Jézus az én reményem...«*

Oh jaj, hová jutottam, én édes Istenem!
 Meghalt szívem és benne a sok hű érzélem,
 Az atyai gondosság, az a nagy szeretet,
 Amelylyel nevelgettem őt édes gyermekem.

Boldog házam mivé lett? ha visszanéz szemem,
 Egy éve még örültem, volt kedves hitvesem,

Volt gyermekimnek anyjok s erőtelj két
 karom
 Nem hagyta, hogy megálljon a gond csalá-
 domon.

De most kilenc hónapja örömem véget ért,
 Szeretett hitvestársam a gyászos sirba tért.
 Megvigasztalhatatlan özvegységre hagyott,
 S őt árvám hordta velem a nehéz bánatot.

Az atya s anya gondját viseltem egymagam
 S volt hozzájuk hű szívem, mindig volt jó
 szavam,
 A szívem majd megszakadt, de elfelejtettem,
 Ártatlan gyermekimet oly nagyon szerettem.

Vágytam páromhoz, mégis az volt az óhajom,
 Bár élnek, míg ezeket szárnyra bocsáthatom,
 Azért volt olyan nehéz a halál énnekem,
 Mert gyámol nélkül maradt őt árva gyer-
 mekem.

Mégis édes szerettim, Istenben remélve,
 Békén induljatok a bús napok elébe,
 Csak Isten jóságában s egymásban bizzatok,
 Nehogy reményetekben nagyon csalódjatok.

Eddig is rajtatok volt a gyászos árvaság,
 Ezután sem tud adni vigaszt ez a világ,
 Ha nincsen édes szülő, édes testvér legyen,
 Egymásért, amit lehet, mindegyik megtegyen.

Öreg, özvegy atya felett.

Dallama: »Oh édes Megváltóm...«

Leszállott hát a nap, mely oly régen virradt,
 Meghajlott vállam a hosszú idő alatt,
 De aggkoromban is még tartós erővel
 Birtam dacolni a haladó idővel.

Gyermekkori társak, fiatal barátok
 S hitvesem nyugosszák rég a síri álmot;
 Akikkel születtem, majd mind sírban vannak
 S Isten úgy adta, én ily soká maradjak.

Hála szent nevének, bár sok gyászt adott rám,
 Mégis hú karok közt ért utolsó órám,
 Kedves gyermekimnek hálás szíve mellett,
 Elhagyatottságtól félnem sohasem kellett.

Hetvenhét éven át jártam e világot,
 De nem találhattam fel a boldogságot,

Kápráztatott csalfa fényével az élet,
 De ez legszebb órám, mikor sírba térek.

Ott vár reám kilenc éve elvált párom,
 Azóta búsitott érte viselt gyászom,
 Vele fáradoztam, vele hadd pihenjek,
 Ujra boldog leszek igaz szíve mellett.

Három hónapja, hogy hervadozni kezdtem,
 A halálhozó kint egy hétig szenvedtem,
 Most már elindulok, azért szerettem,
 Így szólnak hozzátok hidegült ajkaim:

Öreg, özvegy atya felett.

Dallama: »Oh édes Megváltóm...«

A béke karjain ringatva szendereg
 Az elfáradt atya, ritka kort ért öreg,
 Több, mint nyolc évtized haladt fölötte át,
 Most megy pihenni sok küzdelmét, bánatát.

Oh ritka ember az, ki ennyi évekig
 Birja viselni az élet küzdelmeit,
 Kit meg nem tör vihar, kit veszély elkerül,
 Sajkája az élet vizén el nem merül.

Szerencsésen kiköt az aggkor partjain,
Évekig elmereng multja emlékein,
Évekig élvezi a béke szép szakát,
Ugy várja a csendes, nyugalmas éjszakát.

Ezen kimult régen a parthoz érkezett,
Nyolcvannégy év haladt el ősz feje felett,
Régen letette a küzdelmet s gondokat,
Ugy várta csendben a síri szép álmokat.

És készült az utra jámborsággal, amig
— Mint az ősz Simeon — ma elbocsáttatik,
Találja nyitva a mennyeknek ajtaját,
Ő is láthassa a világ Megváltóját.

Két hétig érezte közelgni a halált,
Mely, higgyük, lelkével mennyek fényébe szállt
Hol jó hitvesével újra találkozik
S többé nem válnak el hűséges szíveik.

Özvegy anya felett.

Dallama: »Oh édes Megváltóm...«

Lehullott szívemről özvegyi mély gyászom,
Elhangzott utolsó kinos sóhajtásom,
Rám borították a koporsó födelét,
Elhagylak már téged mulandó földi lét.

Elhagyom e csalfa, szószegő világot,
Mely bánatot ad, ha ígér boldogságot,
Egy örömvirágán terem ezer tövis,
Én is hittem benne, de megcsalt engem is.

E világra hoztam nyolc kedves gyermeket,
De csak egy bánkódik ravatalom felett,
Hétszer vérzett szívem a nehéz gyász alatt,
Látván elhervadni kedves virágimat.

Tizenhárom éve sirba tért jó párom,
Azóta nem enyhült özvegyi mély gyászom
S bár az Ur végzésén mindig megnyugodtam,
Szívem árvaságát sokszor megsirattam.

Sok bánat közt értem hatvankilenc évet,
Midőn fáradt testem az enyészeté lett.
Elfoglalom azt a csendes házat, ahol
Zaklatott szív, végre te is megnyughatol.

Temetőbe megyek, hol rám sokan várnak,
Hová annyiszor vont az anyai bánat,
Feledhetlen párom, hét drága gyermekem,
Édes lesz veletek megpihenni nekem.

Özvegy nő felett.

Dallama: »Oh édes Megváltóm...«

Ur Jézusnak drága neve dicsérettessék,
Letelt már szivemről a gyászos özvegység,
Elmegyek utánad szerető jó férjem,
Együtt nyugodjunk az Isten szent nevében.

Együtt nyugodjunk, ha együtt fáradoztunk,
A feltámadásra együtt várakozzunk,
Egyesült poraink keljenek örömré,
Együtt legyünk menyben, add Isten, örökre.

A szenvedésekből elég is volt ennyi,
Édes nekem már a sír ölébe menni,
Amíg beteg voltál, veled hervadoztam,
Mióta elhagytál, hozzád vágyakoztam.

Ne hijjon a világ szomorú özvegynek,
Ne fájjon az élet kesergő szivemnek,
Ne gyötörjön az a rég tartó betegség,
Végy boldogságodba oh örök kegyesség.

Öreg, özvegy anya felett.

Dallama: »Neveddel ébredek...«

Ütött a végóra, a halál megjelent,
A sziveknek gyásza nagy bánatot jelent,

Sirjatok, hadd hulljon a búkőnny szabadon,
Hűséges, jó anya van e ravatalon.

Hulljon a hálakőnny, a szeretet jele,
Öntözzétek meg e bús koporsót vele,
Szerető gyermekek, mert hálát érdemel,
Aki nyolc magzatot hűséggel fölnevel.

Egy szülőnek része mennyi aggodalom,
Mennyi gond, virasztás, mennyi szív fájdalom,
Hányszor elfáradott anyátok értetek,
Mig gondjai alatt fölnevekedtetek.

Hatvannyolc esztendő volt e kedves szülő,
Midőn karjaiba várja a temető,
Elfelejt ott szive minden gyászt s szenvedést,
Mik megkeseríték elaggott életét.

Oh jőjjetek ide bánatos özvegyek,
Legyen ez a kimúlt példa előttetek,
Mert Isten végzésén mindig megnyugodott,
Bár tizenhét évi nehéz gyászt hordozott.

Jertek szent Olvasó-társulat tagjai,
E kimúlt lelkeért egy imát mondani,
Ő is, — amíg lelke mennybe örvendezik, —
Értetek Ur Jézus előtt esedezik.

Egy évig hervasztá a sinlő betegség,
Egy heti kín után koporsóba tették,
Szeretett jó fia volt hű segítője,
Azért áldva ekkép búcsuzik el tőle.

Özvegy, aggott nő felett.

Dallama: »Oh édes Megváltóm...«

Özvegyi éltemnek hosszú siralmából
Megszabadultam már Jézus irgalmából,
Eléri most lelkem azt a szent nyugalmat,
Mit a világi zaj soha nem zavarhat.

Láttam én örömet, édes anya voltam,
Tizenkét gyermekkel ékesen virultam,
Oh de tizenegyet korán sírba tettem,
Csak az Isten tudja, értök mit szenvedtem.

Ő enyhítette meg szívem fájó sebéit,
S fáradoztam tovább egyetlen fiamért,
De a hosszú élet sok fájdalommal jár,
Férjem is elhagyott tizenöt éve már.

Azután megláttam gondozó fiamat,
Velem szenvedni az özvegyi gyász alatt

S mire hetvennyolc év elteltét megértem,
Elmúlt, amiben csak a földön reméltem.

Csak a sok sír maradt, melyekre lehullván
Özvegyi keservem elsírhattam árván; —
S maradt egy koporsó, édes menedékem,
Amelyben lenyugszom Jézus szent nevében.

Elhaladt e földön egy hosszú lét rajtam —
S új életre kelek, amikor meghaltam,
Párom s gyermekeim, most hozzátok térek,
Összeköt bennünket az új, örök élet.

Hosszú életemet sok jajjal végeztem,
Négy hete, hogy súlyos kinokat szenvedtem,
Gyászfátyol helyett a szemfödő borul rám,
Búcsúzó, rokonim jöjjetek hát hozzám.

Aggott, özvegy nő felett.

Dallama: »Jézus az én reményem...«

Az évek hosszú száma, sok siralma után
Nyugszik elaggott testem gyászos ravatalán,
Özvegyiségben kesergő szívem kiszenvedett,
Szeretett gyermekeim az Isten veletek.

Szép volt az élet, míg az öröm fogta kezem,
 Fiatalság, egészség együtt jártak velem,
 Ah de a boldogság egy könnyű szárnyu madár,
 Hogy tőlem messze szállott, huszonöt éve már.

A régi szép napokra vissza sem láthatok,
 Ott áll szeretett párom gyászos ravatalod,
 Tul rajta szép remények, innen csalatkozás,
 Ah, egy hű nő szívének kinos nagy változás.

Széttépte a halál, mit összekötött az ég,
 De sirig megbecsültem az ő áldott nevét,
 Szívemnek jól esett, hogy mint siró özvegye,
 Össze voltam kapcsolva koporsómg vele.

Oly örvendve indulok most is sirja felé,
 Mint vele egykor boldog szövetségünk elé,
 Koszoru helyett ékit özvegyi fátyolom
 S uj hajlékában régi helyem elfoglalom.

Oh vársz-e hű párodra örvendve hitvesem?
 Tudom, édesebb lesz már álmod együtt velem,
 A csendes kis lakásban, a sírban, mely fölött
 Utánad sajtó szívem annyiszor megtörött.

Hiszem, lelkednek Isten mennyben helyet adott,
 Imádságomból épült a te hajlékod ott,

Könyörögj te is értem, engedje meg az Ur,
 Együtt dicsérhessük Őt elmulhatatlanul.

Öreg özvegy nő felett.

13 *Dallama: »Jézus az én reményem...«*

Szép álmom, szállj szememre s te édesnyugalom,
 Simítsd el a könnyek bús nyomait arcomon,
 Mit már el is feledtem, mosolyra hadd kelek,
 Elmúlt szívemnek gyásza s nem vagyok már
 beteg.

Oh hadd mosolygjon arcom, miként szívem
 örül,
 Hiszen a béke napja ma újra rám derül,
 Az élet már sötét volt, a sír egy szép remény,
 Mint jótevő barátom, jött a halál elém.

Ah, nem vagyok beteg már. Rég tartógyötirelem
 Nem jöhetsz a nyugalmas sír ölébe velem;
 Nem vagyok társatok már kesergő özvegyek,
 Ujra enyém lesz párom, újra övé leszek.

Nem vagyok már én özvegy, nem is voltam
 soha,
 Hiszen az a gyászfátyol csak menyasszonyruha,

Holtig tisztán viselni s hűséggel, ah mi szép!
Benne a szerető szív új szövetségre lép.

Nem voltam soha özvegy, éreztem, nem lehet
Eltépni a halálnak páromtól szívemet,
Igaz, őt sírba tették s tört szívem itt maradt,
De úgy hervadtam én itt, mint ő a föld alatt.

Özvegy az, ki párjához a sírba menni fél,
Ki még itt örömet vár, boldogságot remél,
De én hűséggel hordtam halálomig a gyászt,
Nem vágytam, nem fogadtam el a vigasztalást.

Hét évig itt maradtam, de nem örvendeni,
Hanem csak hervadozva kinokat hordani,
Hogy könnyörgve virrasszam szendergő páromat
S legyen, ki elsirassa két kedves lányomat.

Most végre nyolc héten át viselt nagy kín után
Az Isten kegyessége enyhülést hoz reám.
Hatvanhárom esztendő s korbán sírba megyek,
De előbb szeretteim, búcsúzó tőletek.

Özvegy nő és anya felett.

13 Dallama: „Jézus az én reményem . . .“

Az élet sok bajából kivettem részemet,
Vigyétek temetőbe kiszenvet testemet,
Tegyetek le a sírba, hol kedves hitvesem
Már huszonhét év óta szunnyadoz csendesen.

Oda vigyetek hozzá. Ah oly rég itt hagyott
Sazóta nem mondhattam soha, boldog vagyok,
Hogy betöltsem anyai kötelességemet,
Nem hagytam megszakadni fájdalmas szívemet.

Özvegyi fátyolom ah, de régen hordtalak,
Legszebb ékességemnek téged tartottalak,
Jó páromért viseltem én ezt a szenvedést
S nem adtam volna gyászom a más örömeért.

Hiszen tudtam, ez a nap egykor elérkezik,
Mikor hűséges szívem melléje tétetik,
Lelkemre váró lelke mennyégben átölel
S megköszöni, hogy a gyászt holtig nem dob-
tam el.

Megköszöni árvái iránt hűségemet,
Akikért megtagadtam szenvedő szívemet,

Csak reájok gondoltam, őket fölnevelém,
Édesen nyugodhatott a csendes sír ölén.

Mily szép lesz ott pihenni kedves párom, veled,
Hol sokszor fölkeres a gyermeki szeretet,
Hálaköny nevelgeti sirunk virágait,
Nyugodalmunk s üdvünkért sok szív esedezik.

Ők értünk imádkoznak, mi értök könyörgve,
Várakozunk a boldog szent egyesülésre
S mely korán elsiratta a jó családtyát,
Higyjük, hogy Isten által egy lesz ott a család.

Hatvanhét éves voltam, midőn egy heti kín
Győzött a rég hervadó test gyöngeségein.
Hű kezem, fájó szívem csendben pihenni fog,
De előbb szerettimre végső áldást adok.

Öreg, özvegy társulati nő.

13 *Dallama »Jézus az én reményem...«*

Kegyelmes Szűz Mária! Itt van a pillanat,
Amelyre sokszor kértem drága ótalmadat,
Midőn így könyörögtem: »édes Szűz Mária,
Imádkozzál érettem a halál óráján.«

Mert ime lelkem elszállt, keresi az eget,
Oh ki fog bátorítani, ki ad fényt, ki vezet?
Gyarlóságom elrémit s a halál éjjelén
Az égi út ösvényét, Anyám, nem látom én.

Oh küldd elém sugárod, légy vezércsillagom;
Segíts, örömmre váljék gyötrelmem s bánatom;
Te szólj értem s feledve lesz mind a gyöngeség;
Mennyország királynéja, tedd, nyiljék meg
az ég!

Oh Istenem, fogadd el buzgó alázatomban,
Amellyel megnyugodtam szent akaratomon,
Add, hogy szülői szívem nyugodjék csendesen
S országod ajtajában várjon jó hitvesem.

Másfél éve hagyott bús özvegységet reám,
E föld nem könnyíthetett szívemnek bánatán,
Nem tudtam őt feledni, hadd nyugodjam vele,
Bús napjaimnál szebb lesz a halál éjjele.

Egy éve hervadoztam s öt hosszú hónapban
Beszélték kínjaim, hogy a halált várhatom;
Megjött és csalódtam, ha rémesnek képzelém:
Egy békehozó angyal szállt az égből elém.

Elmult idő, elköltött pénz,
 Jóra költve nagy vagyon,
 De mennyi bünt lehet venni
 Csak egy-egy rövid napon.

Ingyen kegyelemből nyert kincs
 Az embernek élete,
 Ki amilyen jól használja,
 Ugy lehet boldog vele,
 Az örök vagyont elnyerni
 Egyetlen nap is elég,
 Jaj! de a legtöbb embernek
 Minden óra veszteség.

Az ifjúkor mámorában
 Legtöbb ember oly hiú,
 Szórja lelki örökségét,
 Mint a tékozló fiú;
 Visszatérünk jó Atyánkhoz,
 Kérünk kölcsön-éveket
 S megint csak rosszra fordítjuk
 Azokat is, ugy lehet.

Csak akkor boldog, kit Isten
 Hosszu étellel megáld,
 Ha a hosszú évek alatt
 Az égi utra talált.

S elgyengülvén szívében a
 Rosszra való hajlamok,
 Jobb jövőt vágy s holtig érzi
 A multért a bánatot.

Egy hetvenhat éves agg test
 Van e szemfödél alatt,
 Melyikünk lát vissza addig,
 Mikor ez élet fakadt?
 Csak boldog háznépét látjuk,
 Kiket híven fölnevelt;
 Csak a tíz évi szenvedést,
 Mit béketűrön viselt.

Szedjünk szép tavasz-virágot,
 Koszoruzni agg fejét,
 Kit tiszteltünk egy boldogabb
 Időnek tanujaként.
 Elmennek ők, nem világuk
 Testvértelen bús korunk,
 Ők még egymásért küzdöttek,
 Mi egymással harcolunk.

Szedjetek tavasz-virágot
 Koszoruzni érdemét,
 Mert mások segítésére
 Sokszor nyújtotta kezét;

Kit megbántott életében,
Koszoruját tépje le,
Az elismerés virága
Nem fogy meg sírján vele.

Nem ítélet napja van ma;
Feltámadás ünnepén,
Elmélkedjünk egy atyának
Híven töltött életén.
Ki kegyelmet nyert meghalni
Ur Jézussal egy napon,
S higyjük, megváltotta őt a
Békén viselt fájdalom.

Épen akkor tesszük sírba,
Mikor arra gondolunk,
Hogy egykoron, mint Ur Jézus
Mindnyájan feltámadunk;
Oh ti gyarló sirgöröngyök,
Ne örüljetek nagyon!
Erőtlenül hulltok széjjel
Előtte a végnapon.

Szedjetek hálavirágot
Igaz szívü magzatok!
Mert páratlan nagy hűséggel
Gondoskodott rólatok.

Szárnyra keltetek mindnyájan,
De hajléka nyitva állt
Az öreg kedves hajlékba
Szive mindig visszavárt.

S volt szives szó, szives kérdés:
Mi van? Hogy megy sorsotok?
Még kínos betegágyán is
Övé volt a gondotok,
Mint az édes anya szokta:
»Te vagy a legkedvesebb!«
Ennek titkon, annak titkon,
Szerzett egy kis örömet.

S mit kér érte? Hálakönnyet,
Mely neki nyugalmat ad
S egy-egy inát, mely nyerje meg
Bűnei bocsánatát.
Azután feledhetetlen
Párja mellett elpihen,
De előbb enyhíteni vágyik
A bánkódó sziveken.

Özvegy férfi felett.

14 Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«

Szivem, boldog szent örömmel
 Áldjad az egek urát,
 Erőt adott a végharcot
 Békében küzdeni át;
 Szent kegyelme elsegített
 A béke hajlékáig,
 Melynek ajtaja fölöttem
 Mai nap bezáratik.

Küzdő ember mit is várhat
 Jobbat, mint a nyugalom,
 Szenvedőnek mi édesb, mint
 Ha megszűnt a fájdalom.
 A kesergőnek vigasz kell
 S a halál meghozta mind,
 Lelkem boldog utra kelvén,
 Az egek felé tekint.

Fáradt fejemet lehajtom
 Hitvestársam oldalán
 S lelke a menny ajtajában
 Szent örömmel vár reám,
 Számos évet értünk együtt,
 Mint igaz házasságok,
 Én nem tudtam őt feledni
 S tudom ő most is szeret.

Két éve és nyolc hónapja,
 Hogy elhagyott özvegyen,
 Végtelen kín lett válása
 Hozzá forradt szivemen
 És elkezdtem hervadozni,
 Utána is hervadok,
 Csendes sirnak kebelében
 Ujra hű társa vagyok.

Gyermekimet fölneveltem,
 Éreztem hálájokat,
 Aggott szívem óh nem várta
 Már a földi javakat,
 Csak a nagy Isten irgalmát,
 Amelyben reménykedem,
 Mikor nyolcvan éves korban
 Sir ölébe tétetem.

Reménykedik az én lelkem,
 Mert a kereszt szent jele
 Volt fegyverem e világon
 S hiven harcoltam vele,
 Ezzel éltem, ezzel haltam,
 Ez leszen sirom felett
 S ezzel állok ítéletre,
 Majd ha egykor fölkelek.

Agg özvegy atya felett.

19 *Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol . . .»*

Te dusgazdag, kit az arany
 -- Ugy szólván — a földre nyom,
 Te koldus, kit napról-napra
 Táplálgat az irgalom,
 Ti mindnyájan elbizottak,
 Ti mindnyájan csüggedők,
 Tanulhattok, ha megálltok
 Csendes koporsóm előtt.

Mikor királyt koronáznak,
 Egész ország ünnepel,
 Szegény ember sóhajtása
 Milliók zajában vesz el,
 Csak azt a fényt látja a szem,
 Csak egygyé a hódolat —
 És elmondják: nincsen ennél
 Fönségesebb pillanat.

Szegény bűnös vesztét látni
 Mind ott van, ki oda fért,
 Látni szegényt, mint fizet meg
 Elhibázott éteért.
 Bűnös társak s szánó lelkek
 Elborzadva szólnak:

Oh nagy Isten! nincsen ennél
 Rettenetesb pillanat.

Kis harang sir. Alig hangzik
 Egy kisedet határon át
 S ember, sokszor olybá veszed
 Mintha nem is hallanád,
 Pedig lelket koronáznak,
 Vagy azt várja kárhozat,
 Ez valóban a fölséges,
 Vagy rettentő pillanat.

Nem néhány év dicsősége,
 Nem egy pernyi gyötremelem,
 Ami rá vár, öröm, vagy jaj,
 Mind örökös, végtelen,
 Állj meg, állj meg, hogy ha hallod
 A lélekválttság szavát,
 Dicsérd Istent s a kimultért
 Mondj el szívből egy imát.

Állj meg, állj meg! S emlékezz rá,
 Tán utólszor hallgatod,
 Mind megérik, csak talán te
 Nem látod a holnapot,
 Vigságodnak, bánatodnak
 Talán ma vége szakad
 S jön a végperc, a fölséges,
 Vagy rettentő pillanat.

Ime, én is eljutottam
 A határig. Istenem!
 Melyik utra rendelsz engem?
 Öröm vár, vagy gyötrellem?
 Oh, nem látok semmit abból,
 Miben földi sziv remél,
 Egy a vágyam: hogy irgalmat
 Találjak szent szivednél.

Nyolcvan évig dobogtattad
 Oh teremtőm, szivemet,
 Megolvastad gyarló tettem,
 Láttad töredelmemet;
 Láttad, hogy mennyit szenvedtem
 Betegen két éven át
 S hogy fájt szivem tíz évig, míg
 Hordtam szivem bánatát.

Megtanultam az éveknek
 Ily hosszú száma alatt,
 Hogy aki soká él, annak
 Szenvedni is kell sokat,
 Hogy az ifjúkor álmai
 Nem teljesülnek soha,
 Nem boldogságra születik
 A föld szegény vándora.

Én letettem ami fájt, mind,
 Alszom, alszom csendesen,

Ne sírjatok gyermekeim,
 Nem gyötör már semmi sem,
 Tíz nap tartó kínom után
 Itéletig pihenek.
 S most midőn hült testem indul,
 Így búcsuzom tőletek:

Aggott özvegy férfi felett.

Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«

Megszólalt a lélekarang
 S akikhez e hang elért,
 Megindulva imádkoztak
 A távozó lélekért.
 Sokszor halljuk, mégis mindig
 Megrázza a szíveket,
 Mintha az a megholt szólna:
 »Ma nekem, holnap neked!«

Amig ez a kis harang sír,
 Minden lélek jámborabb
 És elhallgat az elmékben
 A sok gyarló gondolat,
 Buzgóbb még a köszöntés is,
 Még a szó is csendesebb,
 Amellyel embertársadtól
 Hogy ki halt meg, kérdezed.

Bús az élet, de a halál
 Mégis búsabb gondolat,
 Kedves az öröm, mit e lét
 Oly fösvényen osztogat.
 S ha ér egy-egy embertársad,
 Mint én, olyan szép időt,
 Megirigyled s véghetetlen
 Szerencsésnek mondod őt.

Hogy félj a hosszú élettől,
 Ime, példa lettem én,
 Sírhalmokból a temetőn
 Egy egész sor az enyém:
 Két nőm s tizenegy gyermekért
 Hordtam szívem bánatát,
 Szeretteim keresztjénél
 Jártam a Kálváriát.

Rég' öreg Oláh Jánosnak
 Híttak már az emberek —
 S boldogabb lehettem volna,
 Ha korábban elmegyek,
 Megvoltak már az unokák,
 Azért maradtam csupán,
 Hogy meglássam, mint zokognak
 Árván szülőik után.

Ime, hogy áttekinttetted
 Az én hosszú életemet,

Látod, hogy az a sok idő
 Sok örömet eltemet,
 Kévéket köt a halál s csak
 Néhány kalász a tiéd,
 Mint másból, az életből is
 Jobb a soknál az elég.

Öreg, özvegy férfi felett.

14 *Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«*

Isten, aki érnem adta
 A nagyszámu éveket,
 Ime, magához szólítja
 Mai napon lelkemet;
 Gondviselő karján hordott
 Nyolevannégy évemen át
 S mikor nagyon elfáradtam,
 Ime, nyugodalmat ad.

Gondviselő karján hordott.
 Nem kincscsel árasztta el,
 De minden múltó javaknál
 Drágább segedelmével;
 S mit nem bírnak megszerezni
 Sokszor a dúsgazdagok,
 Nekem erőt, egészséget
 S hosszú életet adott.

Kényelemnek puha ágyán
 Heverni nem volt időm,
 De volt kedvem a munkához
 S — hála Neki — volt erőm,
 Mindig boldoggá tett engem
 Az az édes gondolat,
 Hogy Isten után két kezem
 Tartja el családomat.

S mert túl sokra nem vágyódtam,
 Megnyugodtam sorsomon,
 A megelégedés kísért
 Hosszu földi utamon;
 S mert jámborul éltem, haltam,
 Utra is békén kelek,
 Hogy a mennyek kincseiből
 Jézus által részt vegyek.

Agg, özvegy férfi felett.

14 *Dallama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«*

Elfáradtam. Megpihenni
 Hozzád térek Istenem!
 Hosszu földi küzdelmemért
 Oh, adj jutalmat nekem;
 Amint Benned reménykedtem
 Hosszu földi utamon,

Tőled várok minden jót most
 Midőn sírba távozom.

Szent országodba vágyódom.
 Itt sem volt szebb örömem,
 Mint mikor megjelenhettem
 Földi lakóhelyeden,
 Imádságban elmondani,
 Hogyha szívem szenvedett,
 Ha elmondhattam Istenem,
 Mily nagyon szerettelek.

S mintha a békesség csendje,
 Mely templomodban lakik,
 Meggyógyította volna bús
 Özvegy szívem sebeit,
 Erős lettem mindig újra,
 Más nem is hallott panaszt,
 Hogyha elfogott a bánat
 Uram, csak Te tudtad azt.

Oda vágyom Uram, Hozzád:
 Örök lakóhelyeden
 Adj nekem is örök lakást,
 Én kegyelmes Istenem!
 Boldogságomat szerezze
 Ez életből távozás,
 Legyen Nálad örök éltem
 Egy örökös háladás.

Temetőnek kicsiny halma,
Nyíljanak meg karjaid,
Nyugodalmas kis hajlék, most
Egy uj lakód érkezik,
Egy öreg pár szunyadoz majd
Békességes kebleden:
Én s ki tizenhét éve vár,
Feledhetlen hitvesem.

Szép időket értünk együtt,
Elmentem volna veled,
Mint egyszerre hull le ősszel
A fák hervadt levele,
Öreg voltam ugyanis, én is,
Oh, de élnem kellett még,
Itt tartott a lelki gyásznak
A testi jó egészség.

S értem olyan hosszú időt,
Milyet ritka ember ér:
Nyolcvanöt esztendő múltam,
Mídön testem sírba tér,
Csak most megyek oda, ahol
Gyermekkorai társaim
Majd mindnyájan rég alusznak
A békesség karjain.

Özveggy anya felett.

Dallama: »Rémítő szó, meg kell halnod...«

Tűnő percek, mik örömben
Oly hamar elszállotok;
Kinos órák, mik a fájó
Szív felett megállotok,
Mostohán megosztakozván
Egy anyának életén,
Hagyjátok őt megnyugodni
E koporsó szent ölén.

Egy koporsó, ah szerény vágy,
Mit a fáradt test óhajt,
Hogy ölében elfeledjen
Minden gyötrő földi bajt,
Az árvák hű édes anyja
Itt vár egy nyugalmas éjt,
Annyi búban, fájdalomban
Töltött hosszú évekért.

Ah, hová férész ennyi helyen
Mérhetlen nagy szeretet,
Mely örömben dúsgazdaggá
Tettél oly sok gyermekét?
Ennyi helyen ah hová férész
Mérhetlen szívfájdalom,

Özvegységnek száz keserve,
Anyai aggodalom?

Nem temetjük azt a sok gyászt,
Itt maradt az, gyermekek,
Ugy-e érzi érte fájó,
Érte vérző szivetek?
Nem temetjük szent szerelmét,
Égbe vitte, őrzi ott,
Sugarát leküldi rátok
Hogy vigasztalódjatok.

Itt csak lelke háza, a test,
Annak is csak romja van,
Sok volt a kín, sok a bánat
S nem maradt az nyomtalan,
Mig fölötte tizennégy év
Özvegységben elhaladt,
A viruló erő eltűnt
A sok szenvedés alatt.

Szomorú kép volt egykor az
Élő, bús özvegy anya,
Körülötte árvaságban
Síró számos magzata;
Oh dicsőbb kép a halálban:
Az édes szülő pihen,
Amidőn már fölnevelte
Magzatit hűségesen.

Szabadítóként köszönté
Úgyis ő már a halált,
Mely lelkét elmúlhatatlan
Üdv honába vitte át
S kedves férje szive mellett
Ujra helyet ád neki,
Hol éltenek fáradalmit
Békében pihenheti.

Oh azért, — bár a fájdalmat
Eltitkolni nem lehet, —
Nyugodjatok meg az Isten
Szent végzésén gyermekek.
S most az édes jó anyának,
— Kit elzárt a szemfödél, —
Szellem ajka a szeretet
Édes hangján így beszél:

Jertek gyászos koporsóhoz
Hét szeretett gyermekem,
Hét fájdalom és hét öröm
Anyai hű szivemen.
Jaj, nagy bánatot viseltem
Szerettim, miattatok,
Akik velem árvaságnak
Gyászára maradtatok.

De az Isten megsegített,
 Ime, fölneveltelek
 S áldom Őt, mert bús szívemnek
 Örömei lettetek.
 S intve, tőrje békén, kire
 Isten bánatot adott,
 A megőrzött földi jókhoz
 Lelki jókat is hagyok.

Fájó szívem koszorúja
 — Tövis, az nem hervatag —
 S a szeretet — ég virága —
 Szent örökségtek marad,
 Őrizzétek mind a kettőt,
 Egymás nélkül mit sem ér:
 Ha szerettek, fáj is a szív
 Édes jó szülőtökér'.

A szeretet ég virága,
 És annál szebben virúl,
 Minél többször szeditek meg
 Egymásnak ajándokul,
 Hervad, hogyha irigykedve
 Magatoknak őrzitek:
 Gonddal nevelt gyermekeim,
 Jó testvérek legyetek.

A szeretet ég virága,
 A jó Istentől ered,
 Istennel van összekötve,
 Ki tisztán s hiven szeret.
 Vigyázzatok azért, Tőle
 Hogy el ne szakadjatok,
 Szeretete, szent áldása
 Legyen mindig rajtatok.

Elköltözött jó leányom
 És élő gyermekeim
 Minden hozzátartozói,
 Áldanak érzelmeim,
 Boldogság legyen társatok,
 Örök üdv reményetek,
 Melynek egykor teljesültét
 A jó Isten adja meg.

Atyám, tisztos ősz fejedre
 A bánat vont felleget.
 Szülöm, fájdalom borítja
 Anyai jó lelkedet.
 Adja Isten, ezután csak
 Boldogságot lássatok.
 Végszavában jószágtokért
 Hálát mond hú lányotok.

Testvéri szép koszorúkat
 Megtépte a zord halál
 S velem, elhervadt levéllel,
 Idegen tájakra száll.
 Majd ha egykor jó testvérim,
 Titeket is leszakaszt,
 Jézus keze egyesítse
 A szétvált virágokat.

Elhunyt férjem egy testvére
 S családjának tagjai,
 Ugy már kimúlt testvérének
 Szeretett gyermekei!
 Mi igaz jót e föld adhat
 Nyerjétek meg s egykoron
 Mennyek fényébe fogadja
 Lelketeket Jézusom.

Nászok s kedves nászasszonyok,
 Emlékezem rólatok,
 Áldva legyetek! Ugy ti is
 Komák s komaasszonyok.
 Kedves kereszty gyermekeim
 Isten utain járva
 Szerezzetek érdemeket
 Az egek jutalmára.

Kik közt annyiszor éreztem,
 Mennyi vigaszt ád a hit,
 Szólitom a Szentolvasó-
 Társulatnak tagjait:
 Az ima híd az ég s föld közt,
 Építsék föl azt nekem,
 Amelyen túl találkozzunk,
 Adja Isten, úgy legyen.

Mindazok, kikhez rokonság,
 Vagy a barátság kötött,
 Isten keze vezéreljen
 A földi vészek között.
 S békével bocsásson utra,
 Aki neheztelt reám.
 Te is bocsáss meg minékünk,
 Édes mennyei Atyám!

S én, ki immár ítéletre
 Állok Jézusom elé,
 Esdve kérlek, tekintsd rajtam
 A keresztség szent jelét,
 Melylyel magam Neked adtam
 S melylyel végzém éltetem,
 Szivem igaz töredelme
 Nyerje üdvösségemet.

Öreg, özvegy anya felett.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod . . .«

Bölcsen van a sziv teremtvé,
Hogy örülni tud kivált,
Boldogsága emlékét is
Órzi drága kincs gyanánt,
Mikor boldog, vissza nem néz,
Nem kutatja a jövőt,
De ha bánat száll reája,
Remélve vár jobb időt.

Gyarló vagy sziv! Boldoggá tesz
Sokszor már a képzelet,
De a bánat ellen küzdve
Várod ébredésedet,
A gyöngye embernek épen
Ilyen balga sziv való:
Igaznak vegye, mit képzél
S álomnak, ami való.

Szivünk jövőjét kutatni
Nem is volna bölcs dolog,
Látva mennyi gyász jöhet r.ánk,
Sohsem volnánk boldogok

Sirva néznénk jó szülönket,
Testvérinket, hitvesünk,
Miért örvendjünk egymásnak?
Ugyis válni kell nekünk.

Elég a gyászt elviselni,
Mikor már megérkezett,
Látni, mint ér véget, miben
A szivünk reménykedett,
Elsiratni a csalódást,
Amin nem fordíthatunk
S biztatni a szegény szivet:
Hátha most is álmodunk?

Igy áltassátok a szivet
Ti is síró magzatok,
Mert megvigasztalhatatlan
Lett a bánat rajtatok.
Másfél éve, hogy páratlan
Jó atyátok sírba tért
S ismét hordhatjátok a gyászt
Drága jó anyátokért.

Boldog fészek volt ez a ház,
Honnét bár szétszálltatok,
Az élet bajai ellen
Menhelyet találtatok.

Ugy várt rátok ez a hajlék,
Vigyázott elébetek:
*Megszokott falaim közé
Gyermekek siessetek!*

Lelke s szive volt e háznak:
Atyátok és anyátok,
A jámborság s a szeretet
Volt mindig kész példátok,
De hogy a ház lelke elszállt,
Sokáig szive sem élt,
Párja után másfél évre
A hú nő is sirba tért.

Ha ezután ide jöttök
S szemetekből köny fakad,
Gondoljátok vissza őket
S az elszállt szép napokat,
Szelid idők szép emléke
Enyhítse a bánatot
S szülőitek példájával
Ékeskedjék házatok.

És kérjétek a jó Istent,
Hogy ha jön a pillanat,
Magzatitok körültetek
Igy, zokogva álljanak,

Fájjon szívök, mint nektek fáj:
A jó gyermek így fizet
A meghálálhatlanokért
Édes jó szülőinek.

Drága kincs, most földbe rejtünk,
Isten vigyáz ott reád,
Hol tölkeres s csendes sorban
Körülvesz majd a család.
Drága kincs, te jámbor lélek,
Szenvedők reményeül
Ragyogjon le szép erényed
Ránk, a csillagok közül.

Özveggy anya felett.

*Dallama: *Bűnös lélek, hol bujdosol...**

Életemnek enyhe őszét
Éldegéltem csöndesen,
Nem feküdtek földi gondok
S aggodalmak szívemen,
Hűséggel beteljesítém,
Amit rám bizott az Ur,
Gyermekeimet fölneveltem
Szent kedvében, jámborul.

Nem volt kínos életem, de
Édesnek sem mondhatom,
Hiszen örömeim közé
Vegyült egy nagy fájdalom.
Háládatos hét magzatom!
Boldog voltam köztetek,
De mióta párom elment,
Szívemben csak szenvedek.

Mosolyogni vágytam rátok
S köny reszketett arcomon,
Sóhajtásra változott a
Szives szó is ajkamon;
A világ a legboldogabb
Anyának nevezhetett,
Bánatomat nem értették,
Csak a gyászos özvegyek.

Boldogságunk idejéből
Órzött száraz kis levél,
Egy kis virág milyen drága,
Mily édeseket beszél:
Boldog fiatal koromtól
Igaz társam, hitvesem,
Nem gyógyult volna meg érted
Kesergő szívem sohsem.

Csak az volt vigasztalásom,
Hogy nem örök ez a lét,
Hogy jönni fog a nap, mikor
Találkozhatunk ismét.
S készültem a boldog utra
Mely az Istenhez vezet,
Mert ott hiszem föltalálni
Párom, jámbor lelkedet.

Oh, imádkozz, teljesitse
A jó Isten vágyamat,
Meglássam Őt s színe előtt
Örvendve találjalak;
S amért hű maradtam hozzád
Olyan számos éveken,
Az örök üdv virágiból
Koszorut fonhass nekem.

Aggott, özvegy anya felett.

Dallama: »Bűnös lélek hol bujdosol . . .«

Édes lelkü aggott nő volt,
Ki előttünk szendereg,
Hült porát is tisztelettel
Környezik az emberek,

Nincsen senki anyyiak közt,
 Ki neheztelne reá,
 Sok szív elborul, amikor
 Elindul a föld alá.

Nem a tavasz ragyogása
 Deritette arcait,
 Hiszen nyolcvanöt éves mult,
 Mikor sirba tétetik,
 Ugy mosolygott, oly szeliden,
 Mint egy tiszta őszi nap,
 Melyre az elszállott nyár hagy
 Nehány meleg sugarat.

Szive jósága felírva
 Ott ragyogott két szemén,
 A buzgó hit s az Istenben
 Vetett törhetlen remény,
 A jámbor szív békessége
 A végtelen szeretet,
 Mit nem lehet, gyermekei,
 Soha elfelednetek.

Megnyugodott az Istennek
 Szent elvégezésein
 S nem birt győzedelmeskedni
 Szívén soha földi kín.

Sirba tették hitvestársát,
 De szive meg nem törött,
 Sőt örvendezni is tudott
 Jó gyermekei között.

Bizott az édes jövőben,
 Biztatta a jobb világ,
 Hogy ott újra feltalálja
 Párját s számos magzatát,
 S ezen hitben a halál sem
 Volt neki bús gondolat,
 Három gyermeket hagy itt el,
 Tíz várja a föld alatt.

A nyarat fáradva tölté,
 Nyugton várta a telet,
 Egész hosszú életén át
 Gyűjtötte a kincseket,
 Ugy indul el jámbor tettek
 Birtokában, gazdagon
 S övé marad mindörökre
 A legbiztosabb vagyon.

Kik szeretve édesíték
 Élte végső napjait,
 Gyermekei hálakönynyel
 Kísérik őt sirjaig,

Ott reá a béke karján
Szeretett jó férje vár,
Aki özvegyiségre hagyta
Tizenkilenc éve már.

Nyugalom szent éjszakája,
Szeliden takard be őt,
Szent békesség ringasd, altasd
Az elfáradt jó szülőt;
Meleg könyvek, sirja felett
Virágot neveljeteK
S éltesse nevét sokáig
A hálás emlékezet.

Legyen kedves ez a hajlék,
Melyben élt s halt értetek
Gyermekei s mintha mindig
Itt látnátok köztetek,
Ugy tartsátok jóra intő,
Béke-nevelő szavát,
Hogy — amint ő óhajtotta, —
Boldog legyen a család.

Fiatalkorától özvegy anyja felett.

1 Dallama: »Mit bízik e világ . . .«

E föld nem az öröm s boldogság hazája,
Gyakran utunkra száll a bánat homálya,
De a ború után várunk derűs napot,
Vigaszt keres, kit a boldogság elhagyott.

De kinek most adjuk a végtiszteletet,
Bánatára nem várt földön enyhületet,
Korán fölvette az özvegyiségnek fátylát
S hordta több, mint hosszú éltének felén át.

Hordta hiven, tisztán, mint szent örökséget,
Mert erre fogadott párjának hűségét,
Tudta, hogy ez csak az a menyasszony-fátyol,
Csak sötét lett szive nehéz fájdalmától.

Fogadalmát, melyet a halál eltépett,
Szívben megújítva élt harminchét évet.
S ebben a fátyolban ment párja elébe,
A második, örök, szent egyesülésre.

S hogy ki volt tinektek, kik körötte álltok,
Gyermekek, mutatja könyázott orcátok,
Hívebb édes anyja nem lehetne nála,
Nem lehet nagyobb gyász, mint az ő halála.

Elment hitvestársa és gondjára hagyott
Hat kesergő árvát s egy kínos bánatot,
Elfeledkezett a maga siralmáról,
Kivett titeket az elhagyatottságból.

Árvákkal maradt el, hogy boldog háznépet,
Gondokat örökölt és szerzett jólétet, --
S őriztétek meg a legfőbb gazdagságot,
Mit példával adott: a szent jámborságot.

KÜLÖNLEGES ESETEK.

Hirtelen halt özvegy nő felett.

1 Dallama: »Mit bízik e világ . . .«

Az élet napja már nyugovóra hajolt,
Mégis váratlanul gyorsan leáldozott,
Jó szülő, szived még csendes estére várt,
Jaj de az alkonyat hirtelen éjre vált.

Láttad, hogy hanyatlik életednek napja,
Készültél már régen a csendes álmra,
Mert, kik veled keltek, lepihentek régen,
A legtöbb ott van a csendes sir ölében.

Éltél hetven évet és mi felsóhajtunk,
Áthalad-e élvén ennyi idő rajtunk?
Pedig az örökkévalósághoz mértén
Ez a sok esztendő egy pillanat épen.

Te gyermek voltál és a jó Isten atyád,
Ő gondolt életed minden percén reád,

Te is hálás gyermek igyekeztél lenni,
Kegyelmét jámborság által megköszönni.

S mint a gyermek este összeteszi kezét
S ima után hajtja szép álomra fejét,
Óhajtád, mielőtt bevégzed életedet,
Buzgón fölvehesd a végső szentségeket.

Jaj de váratlanul elnyomott az álom,
Nem mondhattál hálát utolsó órádon,
Békében pihensz-e? Vagy szived nyugalmát
Talán a főnmaradt bűnök megzavarják?

Oh boldog az ember, akinek tetteit
Mennyben, mint gyermeki hibát mérlegelik
S bár méltó volna a kemény büntetésre,
Gyarlóság nevet nyer számtalan sok vétke.

Azért hát szent remény vezessen jó anya,
Megnyílik neked az irgalom ajtaja.
Éretted is ömlött Jézus drága vére,
Melyet feláldozott mindnyájunk üdvére.

Szent remény vezessen, mert sokat szenvedtél,
Mig tizennyolc évig sötét gyászt viseltél,
Hálás magzatid is imádkoznak érted
S öröm váltja fel az elmúlt gyászos éltet.

Váratlanul elhalt férj és atya felett.

16 Dallama: »Bár közel, vagy távol az...«

Nem hanyatlott még a nap, még magasan
égett,
Nem jött még az alkonyat, mikor sötétség lett,
Jaj, nem volt itt még az est, rémes felhő tá-
Mely elfödte a napot s e szomorú házat. [madt,

Kitört a betegségnek gyorsan jött viharja,
Mint a villám, sujtott le a halálnak karja,
Ledöntötte hirtelen éltem termőfáját,
Felégette házamnak csendes boldogságát.

Meghaltam. Ah borzalom! Hogy feküdjem én
Én, a gondos jó atya, sötét sír ölébe? [be,
Mozdulj munkás két kezem, hiszen este sincs
még,

S eddig éj-nap fáradni készen voltál mindég.

Nincsen még az este itt, az a szép öregkor,
Melyről kedves párommal gondolkoztunk
sokszor,

Mikor boldog gyermekink, kiket fölneveltünk,
Jóságunkat hálálva állanak köröttünk.

Jaj, hát van nagyobb erő, mint az én szerelmem?
Mint a mérhetlen hűség atyai szivemben?

Mely szét tud választani hű atyát s családját?
Hideg, mely kioltja ily forró szívnek lángját?

Szívem szeretni óhajt halva, mint halálig,
Ajkam néma, megfagyott, de beszélni vágyik,
Mert legédesebb szava sem mondotta híven,
Milyen végtelen szeret, milyen hű a szívem.

Oh, vagy hű érzelmemetniért el nem tagadtam?
Talán nem szenvednétek oly nagyon miattam,
Ki is voltam én nektek, hogyha nem tudnátok,
Hamarabb eljönne a vigasztalás rátok.

Elmegyek közületek tudva a siralmat,
Melyre árva gyermekim ily korán maradnak,
Hiszen egykor engem is ilyen nagy csapás ért,
Én is árva könyeket sirtam jó atyámért.

Az én anyám jaja is így hatott az égre,
Mikor szive elmaradt gyászos özvegységre
S úgy adott az Ur vigaszt, mint adni fog rátok,
Mert ezután Ő lesz a ti édes atyátok.

⊕

Távol született öreg férj és atya felett.

? Dallama: »Rémitő szó, meg keil halnod . . .«

Mit nem lehet elkerülni,
Eljött végpillanatom.
Régen tudtam, mindig tudtam,
Hogy mindennap várhatom;
De milyen hiába vártam
Nyolevanhárom éven át,
Mily hiába vártam, ime,
Készületlenül talált.

Ilyen számos évet értem,
Láttam bajt s veszélyt sokat
És megálltam. S most mi kellett?
Meghaltam egy perc alatt.
Test s lélek nincs összeforrva,
A halál egyet lehel,
A test eldől és a lélek
Elszáll, mint egy kis pehely.

Ki beszélhet vaserőről?
Ah, erő nincsen csak egy:
Vihar-állt fa, ha villám sujt
Egy perc alatt tönkre megy.

Évezredes sziklát feldönt
 A földrengés könnyedén;
 A halál győz kínban s bajban
 Hős embernek életén.

S a halált meggyőzte Isten,
 Ő az erő, ő az egy!
 Akaratán megnyugodni
 Ember hát ne késlekedj!
 Mert méltó haragja ellen
 Nincsen mentséged sehol
 S hogy ígérte megtartja,
 Csupán Benne bizhatol.

Én is mindig Benne bízam,
 Akinek szándékait
 »Nem is sejtett körülmények«
 Meg nem semmisíthetik.
 Neki ajánltam magamat
 Azon a bús reggelen,
 Mikor vándorbotot fogtam
 Távol szülő földemen.

Mi kedves volt, mind elhagyni,
 A szívem majd megszakadt,
 De azt mondta nehéz sorsom:
 »Itt maradnod nem szabad.«

Elgondoltam, bölesöm itt volt,
 Hol lesz végső nyughelyem?
 Néztem, melyik utra lépjek:
 Vezess édes Istenem!

Elindultam. Hosszu ut volt,
 De mily régen itt vagyok,
 Volt időm elfeledni az
 Ifjúkori bánatot,
 Az új otthont megszeretni,
 Örülni jólétemen,
 Mert ez volt szent akaratod,
 Gondviselő Istenem!

S a sok áldás közt, amelylyel
 Elárasztál engemet,
 — Adván vagyont, egészséget
 S ilyen hosszú életet —
 Legédesebb volt szívemnek,
 Hogy kedves jó hitvesem
 Hatvan évnek elfolytában
 Békességben élt velem.

Igy — ha hosszú életemet
 Végig visszagondolom —
 Más ember sorsához mérten
 Boldognak is mondhatom.

De, hogy tudva újra kezdjem,
Inkább alszom csendesen
Köztetek, nagy bánatomra
Elvált három gyermekem.

Tudom, lesz, ki rám emlékszik,
Tudom, lesz, ki megsirat,
Olyan is lesz, ki elmondja,
Elmehet, már élt sokat.
Mindenkinek kedvét lelni
Nem tudtam s nem tudja más,
Pedig mily bölcs mesterem volt:
«A hosszú tapasztalás.»

Azért, hogyha olykor téved
Egy másként jámbor öreg,
Mint emberi gyarlóságot,
Az ember bocsássa meg.
Elég nekem készületlen
Ítéletre állani,
Nyiljék irgalmas ajkatok
Egy-egy imát mondani.

Hirtelen halt felett.

13 Dallama. „Jézus az én reményem . . .“

Emberek, kik az élet virágít szeditek,
Mily sokszor bizakodik el a ti szívetek,
Mily kevés gondotok rá, hogy jön a pillanat,
Midőn az elvált lélek mindenről számot ad.

Tán örök éltet vártok? Ne itt várjátok azt,
Hol hamar tél váltja fel a virágzó tavaszt,
Hol minden hervadó, az ifjukor véget ér,
A gyermek öreggő lesz és az agg sírba tér.

Tán bizonyos, hogy hosszú lesz földi éltetek?
A fa, mely leejti az érett gyümölcsöket,
Ah, hányszor hullatja el virágít, bimbaját:
Egy perc kell s öreg, ifju elmehet egyaránt.

Vagy bizonyos, hogy mikor jön végső perce?
Az ellen példa lettem ime, előttetek: [tek?
Én, ki néhány napja még egészséges voltam,
Itt fekszem előttetek kiterítve holtan.

Két hete éreztem a betegség kezdetét,
Oh, de azért szívem még az életben remélt,
Hirtelen jött a halál, egy napi kín alatt [kadt.
Éltemnek s reményimnek gyászos vége sza-

Váratlanul elhagytam kedves hitvesemet,
S érettem siránkozó édes gyermekimet,
Kik közül egynek szivét nagy bánat vérezi,
Arvaságba borulnak fiatal évei.

Mégis édes szerettem, Istenben bizzatok,
Imáitokkal értem hozzá forduljatok,
Legyen irgalmas birám ítélő Jézusom,
Mert készületlenül kell Elébe állanom.

Hirtelen halt nő felett.

13 Dallama: »Jézus az én reményem...«

Ember, nézd mi az élet, amelyben úgy remélsz,
Ma vársz a boldogságra, holnaptalán nem élsz,
Ma még erődben bízol s mi kell? Egy pillanat
S készítik koporsódat, megássák sírodat.

Ime, hogy ez valóság, én is példa vagyok,
Egy hete még szemlélttem az ébredő napot
S mint a villám lesujtott a halál karja rám,
Sirba is visz hét napnak eltelése után.

Tehetetlen haldoklás volt végső öt napom,
Hogy nincs földön segítség, óh tudtam azt
nagyon,

És elrémült hű szivem miattad hitvesem,
Hiszen a válásra még nem készültél te sem.

Elrémült gyarló lelkem, itéletre hogy áll?
Jaj, nem hagytál egy órát nekem te zord halál,
Hogy, akithűn szerettem, de meg is bánthattam,
Bocsánatért kércem a végső pillanatban.

Készületlen a lelkem s jaj van-e, akinek
A számadás órája akármikor jöhet?
Bár lelkem hófehéren állna Uram eléd,
Hogy a te választottid sorába illenék.

De láttad szivem vágyát, fölszámítod nekem,
Hogy vágyódtam utánad, én édes Istenem!
S te, kinek szent képéhez már nem juthattam el,
Szűz Mária, tudom, hogy ótalmadba veszel.

Gyarló voltam, de téged hiven tiszteltelek,
Ne feledkezz el rólam, nyujts segítő kezet,
Emeld föl szód mellettem, irgalmas szent Fiad
Adja meg üdvösségem- s édes nyugalmasamat.

Hirtelen halt nő és anya felett.

? Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...«

Mi rettentő változás ez ilyen nem várt hirtelen?
Hová lett az én szívemből a sok édes érzelem?
Anyai nagy szeretetről dobogása nem beszél,
Földi gyászt nem retteg s muló boldogság-
ban nem remél.

Mi rettentő változás ez napkeltétől esteig?
Ennyi kell csak s a boldog ház bús jajszó-
val betelik,

A reggel vidám szemekből este könnyek hull-
lanak,
Akik boldogan ébredtek, este mély gyászt
hordanak.

Ennyi kell csak, tudtam én azt, az első nem
én vagyok,

Ki fölött az élet napja ily gyorsan leáldozott,
Óh de ép erőmben bizva, mindig biztattam

Hogy még a boldog öregség szelid kora
magam,
hátra van.

Oly édes a jót remélni, ki vetné szememre hát,
Hogy nem hallgattam meg a sok bús példa
intő szavát,

Hogy nem mertem elgondolni, hogy kivétel
nem vagyok,
Hogy mint mások csalatkoztak, én is ugy
csalódhatok.

Készületlenül meghalni jaj! rettentő gon-
dolat.
Ki fizeti meg fönmaradt lelki adósságomat?
Jámbor lelkek! csak Istenben s tibennetek
bizhatok,
Az isteni irgalomnak értem imádkoztatok.

Ott függ a véres keresztfán Jézus, az Isten fia,
Én is oka vagyok, jaj, hogy kínhalált kell
halnia,
De ő szól: »Kétségbe esned bűnös lélek
nincsen ok,
Mert én annyira szeretlek, hogy éretted meg-
halok.«

Ez reményem s az, hogy a szent Szűz reám
emlékezik,
Mert hűséges tisztelője voltam végső per-
cemig.
Ötvenkét éves koromban e reménnyel távozom
S e bús percben férjemtől és gyermekimtől
bűcsúzom.

Hét esztendeje már, hogy jó
 Hitvesem a sirba tért,
 Oh, sok bánatot viseltem
 Érte s szegény fiamért,
 Az ő testők nyugalomnak
 Szelid karján szendereg,
 Mi itt zokogtunk utánok
 Bús árvák, bús özvegyek.

S kiváltképen árva lányom
 Miatt fájt szívem nagyon,
 Mindig féltem, mi lesz vele
 Hogyha én is elhagyom.
 Szerencsétlen napjaiban
 Mástól várja a segílyt,
 Huszonegy éve beteg már
 S nem ápolhatom szegényt.

Rád bizom őt, óh nagy Isten,
 S ha ő nem szenved nagyon,
 Sirom ölén, szent nevedben
 Én is békén nyughatom.
 S Szűz Mária kegyelmébe
 Ajánlva föl lelkemet,
 Remény vigasztal, amidőn
 Szent szined elé megyek.

Elvált férj felett.

14 Dailama: »Bűnös lélek, hol bujdosol...«

Hetvenhét éves éltetem
 Kioltotta a halál.
 Itt a számadás órája,
 Lelkem itéletre áll.
 Oh én lelkem, miben bizhatsz?
 A világ rég elhagyott,
 Segédemet csak az Isten
 Irgalmától várhatok.

Irgalmat várok, nagy Isten.
 Minden ballépésemért,
 Hiszen nagyon megszenvedtem
 Muló földi éltémért.
 Láttam olyan bánatot, mint
 E világon csak kevés,
 Nem hagyott örülni soha
 A nagy lelki szenvedés.

Hiszen gyászos özvegy voltam,
 Habár hitvestársam él,
 S jaj! szomorú annak élni
 Ki örömet nem remél.

Szétszakadt a világ köztünk,
Széjjelváltak utaink,
Nem kerülnek egymás mellé
Egybeesküdt szíveink.

A sok év elszállt felettünk,
Ő is agg lett, én is agg.
Ime rám már a rideg sír
Göröngyei hullanak;
Ő is érzi, hogy reá fuj
A halál hideg szele
S nem jött hozzám, hogy a sírba
Együtt hervadjak vele.

Ötvennégy év koronája
Ékesitné homlokunk,
Oh, de mi egymásnak régen
Ismeretlenek vagyunk.
Fiatalon elszakadtunk,
Most sem ejt könnyet reám,
Senki, senki sem bánkódik
Az elhagyatott után.

Talán, ha megértjük egymást.
Szép gyermekek közt hagyom;
Enyém a hálaköny volna,
Övé a hű ótalom;

Nem omlanék össze sírom
Olyan hamar jeltelen,
Haló porában is együtt
Áldnák gyermekink velem.

Hogy ki vétett, hogy ki nem volt
Erős megbocsátani?
Késő kérdés! Itéletre
Kell már nekem állani.
Oh Uram, irgalmazz nékem
S néki is a bünökért,
Hogy megöltük két embernek
Boldogságát, életét!

Jaj hiszen, ha ötven éve
Megszoritom a kezét,
Hogyha ő is engesztelve
Szívemre hajtja fejét,
Hogyha elmondjuk egymásnak:
»Kedves párom! Hitvesem!«
Ha megbocsátunk egymásnak,
Nem válunk el tán sohasem.

Igy szívünk botránykozása
A világ botránya lett,
Az ég haragja állt rajtunk
S tán jövő éltünk felett;

Irgalom karján adtam ki
Életében lelkemet;
Ha könyörgünk is egymásért,
Isten hogy hallgatja meg?

De a szív, mely Benned bizik,
Nem csalódhat, Istenem!
S gyarló lelkem im elődbe
A szent reménnyel megyen:
Hogy vétkeink megbocsátod,
Megnyitod országodat,
Hiszen bűnömért e földön
Elszenvedtem én sokat.

Bukott nő felett.

Dallama: »Rémitő szó. meg kell halnod...«

Én Istenem, halva vagyok. Oh hát ide
jutottam,
Ki az életben reméltem, élni úgy vágyakoztam.
Fiatalságomban biztam, sőt el is biztam
magam.
Hogy a számadás órája én tőlem még
messze van.

Kedves volt a földi élet s én szedtem virágait
És követtem háladatlan első szülőink lépteit,

Mig megállt a szégyen rajtam s ártatlan
szerettimen,
Ellenük való vétkem is bocsásd meg én
Istenem!

Ime nehéz végzésedet alázattal fogadom,
Engesztelésül fiatal éltemet átaladom. [met,
Nézd a töredelmet, melyben mosogattam lelke-
Egyedül csak azt óhajtván, meglássam szent
szinedet.

Ha meg nem csalódtam volna, Hozzád vágy-
nám akkor is,
Ha éltemet visszaadnád, Tied lennék akkor is.
Ha az élet örök volna s bármit ígérne nekem,
Sohsem vétenék Ellened, én kegyelmes
Istenem!

Oh add vissza koszorumat, nem azt, amely
elveszett:
Szenvedés piros rózsája fogja körül lelkemet,
Bánatomnak fátyolába öltözködve álljak ott,
Hol hófehéren ragyognak a boldog ártatlanok.

⊕ **Elhagyott nő felett.**

13 *Dallama: »Jézus az én reményem...«*

Az évek elhaladnak, a halál nem pihen,
Erejét hatalmának láthatjuk szüntelen,
Kit el nem ért ma karja, ki még ma küzd,
remél,
Sőt még sok évre számol, holnap talán nem él.

A gyümölcs, ha megérett, lehull, így lenni kell,
Oh, de hány gyenge bimbó törik le, hervad el,
A boldog ártatlanság diszével ékesek,
Dédelgető szíveknek végtelen kedvesek.

És mennyi boldog ifju hervad el így korán,
Siró szülők könnyével gyászos ravatalán;
Családjáért rajongó férj, nő hány elmegyén,
Ezer kint, gondot hagyva árvákons özvegyen.

Oh, hogy meg nem válthattam egy drága életet
Én, ki testben s lélekben oly régen szenvedek,
Kinek szívére nem szállt soha örömsugár,
Mily soká itt felejtett engemet a halál.

Pedig mi kötött volna e földhöz engemet?
Elhagyott réges-rég a boldogság s szeretet,

Ugy éltem elhagyottan, senkim sem volt
nekem,
Aki megvigasztaljon, csak Te jó Istenem.

Oh én mehettem volna, nem hagytam volna
gyászt,
Az ilyen elhagyottért jajt senki sem kiált
S viselnem kellett mégis ezt a nagy bánatot,
Oh mily édes, hogy végre én is megnyughatok.

Gyógyíthatatlan beteg felett.

13 *Dallama: »Jézus az én reményem...«*

Gyötrelmes szenvedésem, nyugosztok hát
végre,
Méltó lettem Istennek e nagy kegyelmére,
Amiért kinjaimban annyit fohászkodtam,
Tíz évi szenvedésem után meghalhattam.

Iszonyat elgondolni, mennyit szenvedtem én,
Tíz éve látom, hogy a halál siet felém,
Tudtam, a gyötrő kintől ez ment meg engemet
S a gyarló test e perctől óh mégis rettegett.

Te adtál erőt nekem, irgalmas Jézusom,
Hogy hitem meg ne törje a kín, a borzalom.

Szenvedtem, mint keresztény, meghajtva fejemet,
Meghaltam, áldva szivből a mentő szent kezét.

Családom, fiatal nőm, szeretett gyermekek!
Óh milyen borzasztó az, mit elviseltetek,
Az árvaság várt rátok s ti imádkoztatok,
Hogy rajtam könyörüljön az Ur, ne rajtatok.

Zokogtatok érettem. Most hogy elvett az Ur,
Magatokért sirhattok árván, atyátlanul,
Mig én viseltem a kínt, ti vigasztaltatok,
S én most sziveitekre vigaszt nem adhatok.

Óh de szerettim, könnyebb nektek az árvaság,
Mint nekem gyötrelmemet viselni még tovább,
Adjatok velem hálát Istennek e napon,
Nem fáj már semmi, semmi, békében alhatom.

⊕ Gyermekekágyban elhalt felett.

Dallama: »Rémitő szó, meg kell halnod...«

Kiüritve a kőpohár,
A gyötrelmem véget ért,
Magszenvedtél gyöngéd, hű nő
Éva anyánk büneért.

Élted rózsás reményekkel
Tölté meg a képzelet,
Pedig a halál zord keze
Állott hű szíved felett.

»Tizenkilenc év s halál.« Jaj!
Nem összeillő szavak
S tizenkilenc éves korban
Elporladsz a föld alatt.
Másnak vágytál éltet adni
S a tied is elveszett;
A boldogság omlik össze
Gyászszos koporsód felett.

Hitves voltál és remélted
Az anyai szép nevet,
Veled örült, veled remélt
Szerető jó hitvesed.
Gyönyörű álom volt ez csak,
Az ébredés borzalom,
Özvegygyé lett férjed könye
Reszket ravatalodon.

Ah nem látja, hogy az égben
Szép koszoruba kötik
A szülői kín virágát,
Békén türt gyötrelmeit,

Melyhez — kik az Isten előtt
 Már örvendő állanak —
 A mártírok érdemökből
 Egy virágot nyujtanak.

Ti úgy álltok itt körülte
 Elcsüggedve, mintha tán
 Ujra szenvedésre menne
 A rettentő kín után,
 Pedig Isten édes atya
 S mikor a kín véget ért,
 Örök üdvvel vigasztalja
 Kiszzenvedett gyermekét.

S mintha nem tiétek volna
 Reménytvesztve állotok.
 Oh pedig a viszontlátás
 Édes perce jönni fog;
 S bár nem láthatjátok egymást,
 Mig a test él rajtatok,
 Az Ur előtt találkoznak
 Szívből jött imáitok.

Gyermekágyban elhalt felett.

Dallama: »Rémitő szó meg kell hatnod...«

Mért hangzanak a jajszavak?
 Miért sirsz úgy hitvesem?
 Hiszen nem vagyok már beteg,
 Nem gyötör már semmitem.
 Amit vártunk, e világra
 Hoztam egy kis magzatot,
 Csak rettentő kínom után
 Megpihenni hagyjatok.

Boldog voltam, amilyen csak
 Egy nő, egy anya lehet,
 Hogy féltettem, jaj! hogy védtem
 Ezt az édes életet.
 Mégis, hozzád szeretetem
 Nagy bizonyosága gyanánt,
 Odaadtam életemet,
 Elszenvedtem a halált.

Kis magzatom karjaimban
 Mily édesdeden pihen,
 Egy bölcsőben ringatják őt
 A temetőig velem.

Oh bár sirna, hogy sirása
 Felköltene engemet,
 Ne bús atyja roskadozna
 Sötét koporsóm felett.

Vagy csak aludj kis virágom!
 Már fel ugyszem kelhetek,
 Megölte a borzasztó kín
 Anyai hű szívemet;
 Oh csak aludj kis virágom!
 Zokognak itt elegen,
 Jaj! anyátlanságot hagytam
 Négy ártatlan gyermekem.

Mi lenne, ha itt hagynálak?
 Nincs másik édes anya,
 Aki az én hűségemmel
 Keblére szoritana;
 Karjaimban a te helyed,
 Ott légy, ahol én vagyok,
 Ne légy árva e világon,
 Hervadj, ha én hervadok.

Az örömnek virágait
 Eldobta édes atyád,
 Viseli a legnagyobb gyászt:
 Az özvegység bánatát.

Jőjj velem hát, jobb lesz élned
 A kis angyalok között,
 Mintha zokogni tanulnál
 Anyádnak sírja fölött.

Negyven éves voltam, oh! még
 Élhettem volna sokat,
 Vágytam is híven nevelni
 Kedves magzataimat,
 De hervasztó betegségem
 Elgyöngíté éltetem
 S másfél napi szörnyü kínom
 A gyászos sírba temet.

Oh szerettem, ez az óra
 Gondolatnak is nehéz,
 De megsegít az Isten, ha
 Szemetek rá bizva néz,
 Azért nehéz rendelésén
 Nyugodjék meg szívetek.
 Most pedig, hogy el kell válnom,
 Így bucsuzom tőletek:

Fiatal nő, gyermekei után.

3 Dallama: »Neveddel ébredek ...»

Koporsóba zártak. Rettenő pillanat!
El kell hát porladnom sötét hantok alatt,
Odaadnak engem a bús enyészetnek,
Elsiratnak, akik igazán szerettek.

Ne várj tovább szívem földi boldogságra,
Ne táplálgass gyarló vágyakat hiába,
Sok vágyam betelt, de bánatot virágzott
S amiben úgy biztam, a remény kijátszott.

Fiatal rózsafa voltam, virágzottam,
Három gyenge bimbót e világra hoztam,
Vágyam beteljesült, édes anya lettem,
De nem soká tartott az öröm felettem.

Kikkel együtt hittem szépnek életemet,
Kik, reméltem, nagyon szeretnek engemet,
Kikben biztam, egykor gondviselni fognak,
Mindnyájan ott lent a sirban porladoznak.

Három gyermekemnek három kis keresztje,
Hányszor átöleltek karjaim szeretve,
Három kicsiny sirja három gyermekemnek,
Gonddal ápoltalak magzataim helyett.

Kis bölcsők vagytok, csak nem mozdultok épen,
Mért ringadoznátok? Alszanak ők szépen,
Melléjük tétetem az én síri ágyam,
Vigyázok rájuk a hosszú éjszakában.

Atyjok, te viraszsz még, de ha majd az álom
Megjelenik egykor fáradt szempilládon,
Gyere oda hozzánk. Édes együtt lenni,
Kik szeretik egymást. Jőjj hozzánk pihenni.

Öreg anya, gyermekei után.

19 Dallama: »Bűnös lélek hol bújdosol ...»

Örömtelen életemnek
Elhaladtak napjai,
Boldogságra vágyó szívem
Megy a sirba porlani.
Még egyszer végigtekintek
Elszállt hatvan évemen,
Mily kevés öröm s milyen sok
Bánat volt a szívemen.

Pedig én is száz reménnyel
Kezdtem ezt az életet,
Oh, de mind csalódásra vált,
Ha be is teljesedett.

Csak te maradtál mellettem
Halálomig hitvesem,
Hogy legyen, ki bánatomat
Híven megossza velem.

Biztatott a szép reménység
Éltem ifju hajnalán,
Boldog is lettem szerető
Kedves párom oldalán.
Mint rózsafa, virágzottam
S mint virágok, keblemen
Nyiladozott, fejledezett
Három kicsiny gyermekem.

Mily szép ez, mily boldogító,
Ti tudjátok csak, anyák,
Kiknek karjai az édes
Kis csecsemőt ringaták.
Egy mosolyát, egy szavát, mit
Még csak édes anyja ért,
Nem adnátok e világnak
Minden boldogságaért.

Szivem e nagy örömére
Jött a nehéz fájdalom,
Letettem a sir ölébe
Mindhárom szép magzatom.

Hogy mily kínos fájdalom ez
Ti tudjátok csak, szülők,
Kik magzattok fagyott arcán
Láttátok a szemfedőt.

Hogy nem hagyom begyógyulni
Szivem fájó sebeit,
Nem ígértem, de bánkódtam
Utánuk halálomig.
S bár lelkem nem zugolódott,
Most is édes gondolat,
Hogy poraink egy temető
Szent ölében nyugszanak.

S amióta ők elmentek,
Nap nap után elhaladt,
Nem volt, akiért karjaink
Örömmel fáradjanak.
Tudtuk, hogy ha megöregszünk,
Nekünk sem lesz támaszunk,
Csak a napra várapoztunk,
Amikor majd meghalunk.

Gyermektelen özvegy férfi felett.

3 *Dallama: »Neveddel ébredek...«*

Uram megfogadtam hívó szózatodat,
Mely egy percben éltet, vagy halált osztogat,
Elhagytam éltetemet, mit oly régen adtál,
Hogy por legyek ismét, testem a földbe száll.

Zarándok utamról, hozzád visszavágyom,
Hisz oly rég szenvedek ezen a világon,
Mostohám volt e föld, meggyötörve, tépve,
Tér meg árva lelkem Teremtőm, élédbe.

Befődte gyarlóság árnya lelkem fényét,
Szivem rég letette már földi reményét.
Békességben türni, ha e sziv elfáradt,
Ne haragod várjon, hanem a bocsánat.

Te tudod, Te láttad mi volt földi pályám,
Mit oly soká hordtam, nyomorékon, árván,
Magányos éltetmre örömet nem vártam,
Te voltál reményem a szomorúságban.

Ki sirat meg, mikor koporsómba léptem?
Nem ejt hálakönyvet senki szeme értem,
Csak irgalmas szívű jó testvérem áll itt,
Igaz maradt hozzám, gondozott halálig.

Csak ő maradt nekem, a többiek régen
Porrá lettek ott a csendes sir ölében,
Most megyek közéjük hetven éves korban,
Istenem, adj édes nyugovást siromban.

Öreg, özvegy nő, gyermekei után.

3 *Dallama: »Neveddel ébredek...«*

Öltöztessetek fel, nagy utra kell szállnom,
Arra a nagy utra, melyre régen vágyom,
Hadd öltsek most ruhát, nem gyászt, hófehéret,
Hiszen az a sok gyász mai nap ér véget.

Adjátok ide mind, ami nekem drága,
Harminckét év békén türt szomorúsága,
Hitvesi szivemnek holtig nagy hűsége,
Ez lesz az én lelkem legszebb ékessége.

Az özvegyi fátyol rajtam hadd lobogjon,
Hogy aki reám vár, örömmel fogadjon,
Hadd lássa, hű voltam ahhoz, mit fogadtam,
Halálom percéig özvegyen maradtam.

Megyek hozzád édes, rég elvesztett férjem,
Beteljesül végre az én reménységem,

Ujra enyém lesz hát drága szép családom,
Akik egymagamra hagytak e világon.

Férjem s négy gyermekem átkarol engemet
S letörlik keserves fájó, könnyeimet,
Aki ismert engem, könye hát ne essék,
Az én halálomért az Isten áldassék!

Agg, özvegy nő, egyetlen gyermeke után.

14 *Dallama: „Bűnös lélek hol bújdosol . . .“*

Mint a nyár jön a tavaszra
S hervadás a nyár után,
Ugy jött hosszú pálya végén
A betegség ősze rám.
Im lehullt a lomb a fákról,
Halva zöld levél, virág,
Mintha a halandó ember
Gyászos végét mondanák.

Éveim számát tekintve
Nehéz elgondolni tán,
Én is láttam tavasznyilást,
Voltam bimbó rózsafán.

Lettem nyiló rózsa én is,
Voltam szép fa, leveles —
S milyen fáradt, megtörött test,
Mely most nyugalmat keres.

E koporsó fedelére,
Hetvenhat év irva van
S míg e hosszú kort elértem,
Elmaradtam egymagam,
Boldogságom elsirattam
Rég behantolt sirokon,
Aki könyet ejtsen értem,
Alig van egy-két rokon.

Sohsem volt sok öröm rajtam.
De voltak derüs napok,
Mikor szivem hálatalten
Érezte, boldog vagyok.
Nem sok volt a gyász fölöttem,
De sötétebb nem lehet,
Mert én sirba tettem férjem-
S az egyetlen gyermeket.

Mégis áldom a jó Istent,
Gyászomban erőt adott,
Hosszu földi életemben
Sohsem voltam elhagyott.

Megtartotta egészségem,
Fél éve lettem beteg,
Ez alatt is a nagy utra
Lelkem elkészülhetett.

Gyermektelen, öreg nő felett.

Dallama: »Bár közel, vagy távol az ...«

Még néhány perc s véget ér földi vándorlásom,
Megállok, hogy útamra lelkem visszalásson,
Azután átlépek az öröklét határát,
Hol a hiven fáradók a jutalmat várják.

Visszanézek. Mint jelek, az évek ott állnak,
Nem törte fel ez utat soha nehéz bánat,
Enyhe árnyat sem vetett az öröm fölébe,
Jöttem s visszatérek a jó Isten elébe.

Jó anyám szeretve várt, hitvesem sirat meg,
Volt egy név az emberek amit elfelednek,
Lesz egy sir, mely elsimul, bedől gondozatlan,
Ha utánam jöttek, kik most sirnak miattam.

Mégse tartám éltemet soha céltalannak,
Mert célt érnek, kik az Ur utjain haladnak,

Aki hiven tölti be itt rendeltetését,
Méltó bért nyer egykoron a hű fáradásért.

Mégsem mondom éltemet én örömtelennek,
Mert a jótettek után virágok teremnek,
Szívek fájnak, amidőn indulnom kell innét
S lesznek, akik enyhítsék hitvesem keservét.

Oh ne bánkódj hitvesem, adjon szívünk hálát,
Köszönjük meg az Isten végtelen jóságát,
Aki negyven éven át együtt tartott minket
S újra egyesíti majd egykor sziveinket.

Hosszu idő negyven év küzdő embereknek,
Oh, de rövid az egymást megértő szíveknek,
Imádkozzál érettem s ha élted bezárod,
Adjon Isten neked is velem boldogságot.

Gyermektelen, özvegy nő felett.

13 Dallama: »Jézus az én reményem ...«

Nehéz a végső óra, nehéz annak kivált,
Ki földi életében sok örömet talált,
Itt hagyni kedves társat, hűséges gyermeket,
Bánatba ejteni a szerető szíveket.

Ujházy: Búcsúztatók.

Ha nincs, akivel várjon boldog találkozást,
Mint ellenséget látja közelgni a halált,
Szive életre vágyik, sirja virágai
Talán napfényért esdő szívének vágyai.

Hogy halni vágytam volna, azt én sem
mondhatom,
De édes gondolat, hogy párom megláthatom,
Nincs gyermekem, utánam búbanatnem maradt
Aggott szivem megnyugszik békén a föld alatt.

Nem új sirt nyitnak nékem, huszonhat éve már,
Hogy férjemnek megásták, most hült testemre
Azután elfeledve bezöldül, elsimul, [vár,
Mert minket nem sir vissza senki a föld alul.

Nehéz annak halni, kit a vagyon elvakít,
Ki annak él, feledvén lelkének javait,
Amit aggódó szívvél őrzött a balgatag,
Nem segít rajta semmit, hűtlenül itt marad.

Nem megy vele az utra édes, boldog remény,
Ő lesz a másvilágon a koldus, a szegény,
Ott saját szívéből kell kérnie a segílyt,
Mi lesz, ha nem tanulta megszánni a szegényt?

Hogy gonddal éltem volna, azt én nem
mondhatom,
De hálát adtam érte szivből minden napon,
Nem őriztem magamnak, segéltem a szegényt,
S karjaimra vettem a más árva gyermekét.

Utolsó percemen mily édes volt a tudat,
Hogy amit másnak adtam, mind az enyém
maradt,
S amit másért fáradtam, mily gazdagon fizet,
Hálás szívek imája Isten elé követ.

Virágtalan fa voltam, sohsem volt magzatom,
De ha nem volt örömem, nem is volt bánatom,
Amugy fáradtam volna édes gyermekimért,
Igy ráértem fáradni lelkemnek üdveért.

Hetvenkilenc esztendőskoromban elmegyek
Három hónapig hordván sulyos gyötrelmeket,
De előbb, kik szívemnek kedvesek voltak,
Eképen emlékezik hű szívem rólatok.

⊕ Gyermektelen nő felett.

Dallama: »Rémitő szó meg kell halnod...«

Eljöttetek ti, jó hivek,
Hozván érző sziveket,
Igy adtok a válás percén
Nekem végtiszteletet.
Keresztényi szeretetből
Egy-egy imát mondotok,
Bús harangszó, kevés jajszó,
Azután porladhatok.

Még talán megnyilik sirom
S koporsóm oldalára
Leragyog a fényes napnak
Egy halovány sugára,
Mikor szivem árva fele
Mellém tesznek tégedet,
Ha majd te is bevégezed
Örömtelen éltedet.

Bízom, eljön a hála is,
Virágot ültet fölém,
Boldogságot kíván nekünk
A szomorú sir ölén.

De azután mi reánk a
Feledés következik.
Mi leszünk azok, akikről
Senki sem emlékezik.

Óh jó lelkek! Ha láttam, hogy
Temetnek egy jó anyát,
Nem tudjátok, a szívemet
Milyen nagy kín járta át.
Boldog halott! Hogy ölelték
Szólitgatták édesen
S engem nem hítt szülőjének
A világon senkisé.

Elfonnyadtam s nem tápláltam
Keblemen kis magzatot,
A sok szeretet s anyai
Hűség szivembe fagyott.
Nem ismertem meg, mily édes
Az anyai büszkeség,
Melylyel nézi a jó szülő
Fölnevelt szép gyermekét.

Itt boldogság az ő része
És akiket elsirat,
Csak azért mennek előre
Hogy rá várakozzanak.

Itt hű karok gondozzák őt,
De sirja sem idegen,
Gyermeki közül pihenni
Magzati közé megyen.

Istenem, ki szívet adtál
S szívembe szeretetet,
Tudod, a szeretet után
Szívem miként epedett,
Csakhogy nekem is elmondják
Az anya kedves nevét,
Karomba s szívembe zártam
A más árva gyermekét.

Nevelt lányom, ha úgy érzed,
Hogy hiven gondoztalak,
Jaj! ne engedd, hogy síromba
Siratatlan zárjanak.
Forró könnyel pótolod vissza
Szívemnek szeretetét,
Mig élsz, ne legyek feledve,
Imádkozzál lelkemért.

Én téged, mint kisdéd árvát
Karjaimba vettelek,
Hogy mienk légy, férjem tisztos
Nevéről neveztelek.

Most ő lett oly nagyon árva
Milyen nem voltál te sem,
Nincs senkije e világon,
Te gondolj rá szívesen.

S te jó férjem arra gondolj,
Hogy igazságos az Úr,
Itt meg nem nyert örömkért
Megjutalmaz síron túl.
Nyugodj meg, hogy én nyugodjam
Hosszú kínjaim után,
Én vigaszt kérek szivednek,
Te üdvöt kérj én reám.

Ötvenöt esztendő értem,
Midőn Isten rendelé,
Hogy testem a sirba menjen
S lelkem szent színe elé.
Egy évi hervadás s hosszú
Fél évi kínom után,
Búcsút mondok, szerettem
Figyeljete hát reám.

Varga István kedves férjem!
Elmultak reményeink,
Amelyekkel telve voltak
Egykor boldog sziveink.

Harminchat év elhervasztott
Minden képzelt örömet,
Mégis, hogy jó voltál hozzám
Kedves volt élttem veled.

S higgyed, kedves volt az Urnak
Azon igyekezetünk,
Melylyel árvát neveltünk, ha
Nekünk nem volt gyermekünk.
A szülők jutalmát velem
Mennyben bizton várhatod.
Emlékezz rám. A jó Isten
Vigasztalja bánatod.

Varga Annna, kedves lányom!
Kit te nem is ösmertél,
Találkozom jó anyáddal
Mennyben a jó Istennél.
És megköszöni szivemnek
Érted viselt gondjait,
Boldog leszel, mert éretted
Két anyád imádkozik,

Amilyen hű voltam hozzád,
Oly szeretve áldalak,
Tegyen boldoggá az Isten
S Vaszkó Imre párodát.

Akivel békében teljék
Élted hosszú éveken
S jámbor élteteknek bére
Örök üdvösség legyen.

Vaszkó Imre, kis unokám!
A hatalmas jó Isten,
Esdve kérem, egészségre
S boldogságra segítsen,
Hogy szülőid virulásod
Lássák és örvendjenek
S végre lelked az egeknek
Boldogságát nyerje meg.

Vaszkó Vincze unokám jójj!
Virulj soká boldogan,
Ne ösmerd meg az életnek
Mennyi sok siralma van.
Isten kegyelme kísérje
Hosszú élted utait
S egykor üdvödet szerezzék
Földi jámbor tetteid.

Giricz István jó testvérem!
Fogadd ajkam végszavát,
Boldog légy te ez életben
És Kurilla Máriád.

Az égben vetett reményid
Mind beteljesüljenek,
Fogadja egykor az Isten
Országába lelkedet.

Szintén édes jó testvérem,
Giricz György, áld végszavam,
Lelkem tekint szeretve rád,
Élj sokáig boldogan.
Zrena Erzsébet hitvesed
Hosszu lét után veled
Nyerjen Isten irgalmából
Mennyben örök életet.

Giricz Rozália jőjj most,
Testvérem jó leánya!
Istent kérem, hogy éltedet
Minden jóval megáldja.
Szabó István jó férjedet
Tartsa szent kegyelmében
S leiketek egykor a boldog
Lelkek sorában éljen.

Sóczó János testvéremnek
Édes fia! E világ
Csak örömet adjon neked,
Elkerülhesd bánatát.

Hunya Etelkáddal boldog
Reményetek beteljék
S lelkeitek is egykor az
Egek üdvét megnyerjék.

Testvérim többi gyermeki!
Áldva gondolok rátok,
E föld útait az Isten
Szent kedvében járjátok,
Férjem kedves testvéreinek
Gyermekei összesen!
Jámbor éltetek jutalma
Örök üdvösség legyen.

Kovács Erzsébet nászasszony!
Özvegységed bánatát
Békén hordhasd: adja az Ur
Kegyes ótalmát reád,
Békességes napjaidra
Ha végperced rendeli,
Várjanak boldog lelkedre
Az egek örömei.

Komák és komaasszonyok!
Fogadjátok szívesen,
Búcsúszómm, mely könyörög, hogy
Éltetek boldog legyen.

Istent félvén, birhassátok
 Áldásait e földön
 S országában vigadozzék
 Lelketek majd örökkön.

Kereszt s bérma gyermekim!
 Istenbe vetve reményt,
 Fáradozzatok mindenkor
 Hűséggel lelketekért,
 Ugy boldogit a békesség
 Már ezen a világon, —
 S a halál a jóknak csak egy
 Boldogságszerző álom.

Olvasós hivek letépett
 Közületek a halál,
 Oh mily édes tudat, hogy most
 Szűz anyám melletttem áll.
 Szent reménynyel várom így az
 Irgalmas ítéletet —
 S mennybe jutván, buzgó szívvél
 Könyörgök majd értetek.

Összesen kedves rokonság
 S kik körültem állotok,
 Megtisztelők, jó szomszédok
 Legyetek mind boldogok.

Ímádkozzatok érettem,
 Majd én is esedezem,
 Hogy boldog földi lét után
 Isten az égbe vegyen.

Még egyszer áldva szólitlak
 Férjem, győzd le bánatod,
 Ha békén viseled a gyászt,
 Ugy jutalmad várhatod.
 Köszönöm hű szereteted,
 Őrizd meg emlékemet.
 A boldog találkozásig,
 Jó férjem, Isten veled.

Nevelt lányom! Lelkem bizik,
 Hogy hozzánk hálás leszel,
 Hozzád való hűségünkről
 El sohsem feledkezel,
 Vigasztalod bús páromat,
 Gondolsz reá szívesen,
 Jutalmad nagy köszönetem
 S Isten áldása legyen.

Végre Szűz anyám Mária,
 Halld végső fohászomat,
 Szent pártfogásod segítse
 Benned bizó lányodat,

Hogy megnyerhessem Fiadtól
 Örök üdvösségemet
 S hült poraim ítéletig
 Békében pihenjenek.

Világtalan férj felett.

Dallama: „Neveddel ébredtek . . .”

Akiket örömmel alig győz az élet,
 Elégedetlenek, hozzátok beszélek!
 Tele van ajkatok mindig a panaszszal,
 Bánkódtok ősszel s nem örültök tavasszal.

Oh! nem is sejtitek, mennyi kincsetek van,
 Melyekben veletek rég nem osztozhattam,
 Tietek a virág ragyogó szépsége,
 Tietek a földnek minden ékessége.

Ha nem elég a föld, elláttok az égig,
 Tietek az a szép csillagsereg végig,
 Ragyogó fényes nap, szivárvány az égen,
 S a mosoly a hü társ, jó barát szemében.

Mennyi kincsetek van, csak ti nem tudjátok,
 De én mondom nektek, hogy Istent áldjátok,
 Mert gyermek koromban én is tisztán láttam,
 Sok időt is éltem világtalanságban.

Mint az alkony, úgy jött a bús éj rám, lassan,
 Melynek virradását sohasem várhattam
 S mikor szülőimet sir ölébe zárták,
 Nem tudtam magamnál elhagyottabb árvát.

Öröm nélkül szállt el szép fiatalságom,
 Nem volt ótalmazóm ezen a világon,
 Nem volt, ki részt vegyen szívem bánatában,
 Panaszkodó szavam elhangzott hiában.

Akkor hozott össze az Ur párom veled,
 A szegény árvával a gyászos özvegyet,
 Szegény világtalant a világtalannal,
 Hogy ne legyek magam nehéz bánatommal.

Nem ismertél engem, én sem soha téged,
 Mégis értünk együtt már tizenöt évet;
 S kik a vigasztalást csak egymástól vártuk,
 El is váltunk úgy, hogy egymást sohasem láttuk.

Elhagyatott kicsiny unokád nevelve,
 Még öröm is szállott olykor életemre,
 Csendes jámborságban a mennyet kerestem,
 Hová immár el is szólít a jó Isten.

anyai d'g

Hoontsek Borbala 1841
Csompora György 1817-1849
II. 8

Matyás Borbala Borbala

Endre Katalin
Aradi Kinytor Szabolcs, Beszede

Szabolcs Mária 1861
okt 20
Csompora György 1841-1920

Marta Katalin 1740
I. 30
Sóció Mátyás

János, Jóna
Katalin, Márton
György, Katalin

Bajók Anna 1776
Sóció Mátyás 1752

Szűri Mária 1802
Sóció János 1777

Tímár Mária 1833
XI. 4
Sóció János 1813-1826

György, Mária Pál
János, József, Endre
Mátyás, János
János, Márta
József

Csompora Viktória 1877
F. 21
Sóció István 1854-1929

Jóna, Imre, János
Mária, Jóna
Antal, Anna, János
Sándor, Ernő, Pál
Krisztina, Juleanna

6
3
20
2
10

anyai d'

Lipták Mária 1761
I. 10
Bella Andráshy 1731

János 1763-juni 8

Kulich Katalin 1787
VIII. 3
Bella József 1762 III. 17

Ernő, Pál 1788 aug 17
Mária 1790 juli 3

Tarai Mária
Magyar József
Borbala 1808
János 1816

Magyar, Ernő, Pál 1832
1814 aug 5
1870 aug 23
Bella Pál 1830 I. 15
1864 III. 6

Pál 1834 I. 8
Mihály 1835 IX. 23
Mária 1838 aug 22
Ernő, Pál 1840 nov 11
Mária 1846 dec 20-26
Mátyás 1851 II. 9
Borbala 1853 jún 13-16
Anna 1856 juli 21-1860 III. 1

Mészáros Borbala
Ernő, Pál
Balogh József
1877

Ernő, Pál
Balogh György

Balogh Mária 1865
1814 IX. 15
1878 nov 10
Bella József 1843 III. 7
1875 dec 26

Pál 1866 nov 19... USA
Borbala 1878 apr. 7
Mária 1879 III. 18

Imre János
Pál, Ernő, Pál
Katalin

Giricz Viktória 1891
1870 dec 19
nos. 16
Bella József 1869 I. 6
1900 apr. 5

Sóció Viktória 1898-1978

Mária 1897 jún 12-1980
1918 sept. 30
Bella József 1885-1959

